

Tâm Trung Đích Ca

Contents

Tâm Trung Đích Ca	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	20
4. Chương 4	31
5. Chương 5	43
6. Chương 6	53
7. Chương 7	63
8. Chương 8	74
9. Chương 9	76

Tâm Trung Đích Ca

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, huyền huyền, ám áp, nhất thụ nhất công, HEEditor: Lâm Tử TựEditor: Tiểu MộcN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-trung-dich-ca>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Quán rượu Thiên Không Thành! Khách sạn nổi tiếng lớn nhất tại thành phố Hương Đảo, nguy nga lộng lẫy, kiểu kiến trúc cung điện hoa mỹ tráng lệ là nơi tốt nhất để những người giàu có đãi khách, nơi này không bao giờ tắt đèn, uống rượu ngon xong còn có thể ngắm mỹ nữ, y hương tấn thải, xa hoa trụy lạc, xa xỉ và nhiều thứ sang trọng khác.

Trong một gian phòng VIP trang hoàng theo phong cách cung điện nước Pháp đang mở party, nhân viên phục vụ mặc lễ phục đang quan sát, phục vụ những khách nhân, trên bàn tròn lớn trong phòng bày đầy mỹ thực, ánh sáng từ ngọn đèn tháp hình quả cầu trên cao chiếu xuống đặc biệt chói mắt. Lúc này, một đám người tay cầm ly rượu, đồng loạt chúc mừng.

“Cạn ly!”

“Cạn ly!”

“Cạn ly vì Văn Sơ của chúng ta!”

Đàm Văn Sơ là chủ nhân của tiệc họp mặt này, anh vốn là một trong đám quý công tử của thành phố này, hai mươi sáu tuổi.

Đàm thị nổi tiếng là thế gia trong ngành vận tải đường thủy, từ đầu thế kỷ cũng đã có tàu hàng có thể kể đến hàng vạn chiếc. Hơn mười năm, Đàm thị trừ bỏ ngành vận tải đường thủy, lại mở rộng nghiệp vụ kinh doanh vào ngành thương mại cùng bất động sản, trở thành công ty tập đoàn khổng lồ.

Đàm Văn Sơ có xuất thân vững chắc này là thế hệ thứ ba của Đàm gia, cũng là nam tôn duy nhất, nên được mọi người trong dòng họ sủng ái gấp bội. Cách đây không lâu, anh đã đạt được học vị thạc sĩ, quay trở lại thành phố Hương Đảo, đang lập kế hoạch thi triển ngón nghề, phát huy thực lực và đón nhận thách thức.

Hôm nay, Đàm Văn Sơ hẹn rất nhiều bạn bè, đồng học cùng nhau gặp mặt, chúc mừng anh sắp vào làm việc tại công ty của gia tộc.

Lúc trước vừa về đến thành phố Hương Đảo, Đàm Văn Sơ liền quang vinh nhận được mấy tin bất quá từ tạp chí có số lượng lớn nhất trong thành phố cùng danh hiệu ‘Người đàn ông độc thân cao quý’. Trừ bỏ xuất thân từ gia đình cự phú ra, ngoại hình của Đàm Văn Sơ cũng luôn chịu sự chú mục rất lớn.

Mái tóc đen hơn xoăn, đôi lông mày rậm và đôi mắt luôn cười, dáng người cao lớn, hơn nữa tướng mạo lại anh tuấn bất phàm, phảng phất nét nhân vật nữ chính từ trong truyện tranh đi ra, khiến người ta không thể không thừa nhận tạo hóa thiên vị với anh.

Mà con nhà giàu này cũng không phải hạng người vô năng chỉ biết hưởng thụ, anh có tâm huyết với công việc, cá tính cũng tốt, gan dạ, rộng rãi, hoạt bát, giản dị. Nếu kiên quyết phải nêu ra một khuyết điểm, anh thật ra chỉ có một, đó là anh trời sinh liều lĩnh mạo hiểm, đam mê thể thao đến cực hạn, một khắc cũng không thể ngồi yên, thường xuyên tham gia những hoạt động thể thao mạo hiểm mà người khác thấy tương đối nguy hiểm, khiến người nhà anh thường xuyên vì anh mà lo lắng.

Lúc này, nhóm bạn đều đang cùng nâng ly chúc mừng Đàm Văn Sơ.

“Văn Sơ, chúc mừng cậu.”

“Cám ơn.”

“Văn Sơ, khi nào rảnh, chúng ta đi lặn biển.”

“Hảo.”

“Cuối tuần này chúng ta đi leo núi đi.”

“Không thành vấn đề.”

Một đám người trẻ tuổi ca hát, nhảy múa, tán gẫu, ăn uống, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Dựa vào trên sofa, Đàm Văn Sơ nhìn những khuôn mặt tràn đầy tươi cười của các bạn, lúc này anh cảm thấy thỏa mãn, anh gần như cái gì cũng có, lại khắp khai sáng sự nghiệp, thật sự mãn nguyện, khí thế hăng hái.

Ngồi một lúc, Đàm Văn Sơ cảm thấy mùi rượu nồng nặc, đầu có chút choáng, ánh mắt cũng bắt đầu mờ mịt, bóng quần áo của những người đang khiêu vũ dưới ánh đèn lướt qua nhanh, khiến anh cảm thấy hoa mắt. Anh vừa định đứng lên, bên tai truyền đến một tiếng hát.

Là ai? Ai đang hát?

Khúc hát không biết tên vang lên bằng một ngôn ngữ nghe không hiểu, thanh âm của người hát du dương uyển chuyển, réo rắt động nhân, nghe tiếng hát, Đàm Văn Sơ cảm thấy một dòng suối ngọt thanh lương nhẹ nhàng lưu chuyển trong lòng, nhất thời thanh tĩnh không ít. Anh có chút ngưng mắt nhìn, tiếng hát lại tiêu thất. Nhìn nhóm người xung quanh, Đàm Văn Sơ cảm thấy kỳ quái, những người bạn của anh không có người có khả năng hát những bài hát có ca từ như những khúc hát dân gian, những người kia đều thích loại nhạc thịnh hành, hip hop và R&B mới là sự lựa chọn của họ.

“Là ai vừa mới hát?” Đàm Văn Sơ cất tiếng hỏi.

“Ta.” Một nữ hài tử giơ tay lên, tay kia vẫn còn đang cầm micro.

“Cô vừa hát gì vậy?”

Nữ hài tử giờ một ngón tay chỉ vào màn hình dàn karaoke, vẫn đang chiếu MV của ca khúc vàng đứng hạng nhất trong thời gian gần đây.

“Cô hát chính là bài này?” Đàm Văn Sơ không thể tin được, xác nhận lại.

“Đúng vậy, chúng ta đều đang nghe mà.” Một người bạn nói.

Đàm Văn Sơ nói, cảm thấy rất kinh ngạc, sao thế này, chẳng lẽ anh nghe nhầm.

Xuyên qua đại sảnh, Đàm Văn Sơ bước vào WC rửa mặt, anh nhìn chiếc gương to lớn trên tường, người trong gương cũng đang mở to đôi mắt mê muội nhìn lại anh. Ở trong đây chỉ có thể nghe loáng thoáng được tiếng người náo nhiệt trong, khung cảnh so với vừa rồi yên tĩnh đi không ít.

Đàm Văn Sơ không rời đi ngay lập tức, ngược lại đứng bên cạnh bồn rửa mặt suy tư. Lúc này, tiếng hát lại vang lên tai Đàm Văn Sơ, lần này anh nghe được rõ hơn. Tiếng hát bằng ngôn ngữ khó hiểu khoan thai cất lên, như khóc như kể, trong tiếng hát tựa hồ hàm chứa tưởng niệm, sầu não, chờ mong, sự mất mát trong tiếng hát không thể nào kể hết được khuấy động nội tâm Đàm Văn Sơ.

Là ai? Ai hát được bài hát cảm động như vậy? Đàm Văn Sơ hoàn toàn bị tiếng hát làm xúc động, hoàn toàn say mê.

Bất giác nhìn nhìn xung quanh, không phát hiện thấy người nào khác, Đàm Văn Sơ không khỏi vỗ nhẹ lên mặt mình, muốn xác định lại một chút, anh chính xác là nghe được tiếng hát, nhưng có thể khẳng định người hát không ở đây.

Không kịp chờ bữa tiệc chấm dứt, Đàm Văn Sơ vội vàng rời phòng, bắt đầu trong câu lạc bộ hoàng cung tìm kiếm. Hỏi rất nhiều nhân viên phục vụ, lại gọi người quản lý đến hỏi, Đàm Văn Sơ vẫn không tìm được đáp án.

Người hát là ai? Ở đâu?

Mang theo tâm tình chán nản, Đàm Văn Sơ ra khỏi câu lạc bộ đêm, anh đứng trong bóng đối nhìn thấy trên con phố đông ngịt, đột nhiên có tia mờ mờ, không biết phải đi hướng nào thì tốt hơn.

Tài xế của Đàm gia lái xe đến, “Tam thiếu gia, mời lên xe.”

Mới đi đến cửa, trong đầu Đàm Văn Sơ lại vang lên tiếng hát, anh bị chấn động một cái, bất giác nhảy dựng lên, đem tài xế kéo khỏi xe, tự mình ngồi vào ghế lái.

Tài xế khẩn trương kêu lên, “Thiếu gia, cậu muốn làm gì? Cậu uống rượu, không thể lái xe.”

“Tôi có chỗ muốn đến.”

Tài xế đầy trách nhiệm bỏ nhào đến giữ chặt cửa xe, “Thiếu gia, không được a, cậu như vậy thì tôi sẽ bị đuổi việc đó.”

Đàm Văn Sơ không nhúc nhích lấy một chút, sự chú ý của anh đều tập trung vào tiếng hát trong đầu, anh vội vàng nói: “Ông gọi một chiếc taxi đi theo tôi.” Nói xong, anh liền xoay vô lăng, lái xe đi liền.

Tư Kỳ vội vàng đón một chiếc taxi đuổi theo, ngồi trong xe, ông rầu rĩ tự lẩm bẩm với mình, “Thiếu gia, taxi sao có thể theo kịp Aston Martin của cậu a.”

Dưới sự dẫn dắt của tiếng hát trong đầu và tiềm thức của anh Đàm Văn Sơ lái xe về phía trước, xuyên qua những đường lớn ngõ nhỏ trong thành phố, anh một bên lái, một bên chuyên tâm lắng nghe tiếng nhạc bên tai, trong bóng đêm như thể có ma lực dẫn anh đi, xe không ngừng chạy về phía trước rồi lại chạy về phía trước.

Cuối cùng, Đàm Văn Sơ lái xe đến bờ biển.

Đêm trăng tròn, bầu trời phi thường thâm thúy, trời đêm như một bức màn nhung hắc sắc to lớn, tinh quang như những viên kim cương được điểm xuyết lên, nếu có thể nằm trên mái nhà, thưởng thức làn gió đêm, quả thật là sự hưởng thụ tuyệt vời của mùa thu.

Đàm Văn Sơ ngừng xe, đứng trên bãi cát, tiếng hát nhất thời không còn nghe thấy trong đầu, bên tai chỉ còn nghe được tiếng gió biển vù vù thổi.

Nhìn mặt biển trong bóng đêm tối đen, và bờ cát không giới hạn, lập tức Đàm Văn Sơ có cảm giác được đất trời mênh mông.

Đứng một lúc, Đàm Văn Sơ bắt đầu bước về trước, anh đột nhiên muốn cười thật lớn.

Mình bị làm sao vậy, quả thực là quỷ thần xui khiến, cứ nhiên cửa đêm còn lái xe ra bờ biển hứng gió.

Anh thật sự nghe được tiếng hát sao? Hay là do gần đây quá mệt mỏi? Nên hay không nhờ gia đình mời bác sĩ đến khám? Vừa đi vừa nghĩ, Đàm Văn Sơ đột ngột ngừng đầu, phát hiện các đốm không xa có một người ngồi trên bãi đá ngầm.

Là ai? Đã khuya thế này cứ nhiên còn ra biển hứng gió. (thì cũng giống anh)

Trăng rằm sáng tỏ, Đàm Văn Sơ nhìn thấy thập phần rõ ràng người trên bãi đá ngầm, anh ngơ ngác nhìn người nọ, đã quên bây giờ đã nửa đêm, đã quên mục đích anh tự dưng chạy đến bờ biển.

Trên bãi đá ngầm là một thiếu niên ngồi bó gối, mái tóc hắc sặc của cậu bị gió thổi có chút rối, đôi mắt màu ngọc bích, làn da màu ngọc thạch, đôi môi đầy đặn trơn bóng, dung nhan tuấn tú đẹp như thiên thần.

Thiếu niên mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, bị gió thổi tung. Đàm Văn Sơ chú ý đến đôi chân thon dài trần trụi nhẵn bóng của thiếu niên, dưới ánh trăng, làn da trần trụi hiện ra sáng rực như ngọc trai.

Tim Đàm Văn Sơ không khỏi đập bình bình, có cảm giác mê muội. Anh bị mị lực còn hơn siêu việt của thiếu niên kia mê hoặc, thiếu niên kia như một khối nam châm hút lấy anh.

Thiếu niên cũng thấy Đàm Văn Sơ, cậu mở to đôi mắt xanh biếc nhìn lại anh, đôi mắt có chút tò mò.

Đàm Văn Sơ từng bước từng bước đi về phía thiếu niên, càng bước càng gần, hai người cũng dần dần nhìn nhau rõ hơn, Đàm Văn Sơ có cảm giác nhìn thấy mình từ trong chấm nhỏ trong mắt thiếu niên, đây là cảm giác rung động sâu sắc trong tâm hồn anh, trong phút chốc, Đàm Văn Sơ như thấy mình nhận thức thiếu niên kia đã từ lâu, rất lâu...

Vẫn bước đến gần bãi đá ngầm, Đàm Văn Sơ nhẹ giọng hỏi: “Cậu là ai? Vì sao lại ở chỗ này?” Anh không dám nói quá lớn tiếng, sợ tất cả những gì trước mắt chỉ là một giấc mơ, chỉ cần một hơi thở, giấc mơ sẽ như khói mà tiêu tán.

Thiếu niên thùy hạ mi mắt nhìn Đàm Văn Sơ, cậu không nói gì, trong đôi mắt to lóe lên tia tò mò cùng đề phòng, ánh mắt của cậu khiến anh càng không dám bước đến gần.

“Nhĩ hảo.” Đàm Văn Sơ thử chào.

Ánh mắt thiếu niên lộ ra nụ cười, khoe miệng loan loan (cong cong).

Được nụ cười hồn nhiên của thiếu niên khích lệ, Đàm Văn Sơ đưa tay ra với cậu, “Khỏe không? Cậu là ai? Một mình ra biển ngoạn sao? Có muốn tôi đưa cậu về nhà không?”

Nhìn thấy cánh tay vươn ra, thiếu niên đột nhiên thay đổi sắc mặt, cậu chớp mắt, sau đó đột ngột nhảy xuống biển, bắn lên những bọt nước.

“A!” Đàm Văn Sơ kinh hồn, bất giác cũng nhảy vào trong biển không chút do dự, hoàn toàn không quan tâm đến sự an toàn của mình hoặc những thức khác, trong lòng anh chỉ có một ý niệm trong đầu, anh phải bắt được thiếu niên kia, anh không thể để cho cậu cứ như vậy mà nhảy trong làn nước biển, không thể để mất cậu.

Đàm Văn Sơ bơi rất giỏi, tuy rằng động tác chậm một nhịp, lại mặc áo sơ mi quần tây, nhưng khi vào trong nước anh giống như mũi tên đã rời khỏi cung bắn về phía trước, chỉ vài động tác đã lặn sâu xuống biển, vươn tay trong nước tìm kiếm thiếu niên kia, mượn lúc trời lên khỏi mặt nước để thở liên lớn tiếng la, “Uy! Uy! Cậu ở đâu? Cậu không sao chứ? Uy!”

Tầm nhìn trong biển đêm hạn hẹp, Đàm Văn Sơ cái gì cũng không nhìn thấy, anh bơi nửa ngày, càng lặn càng sâu, cuối cùng không thể không ngừng lại. Lên mặt nước, Đàm Văn Sơ nhìn mặt biển lóng lánh ngân quang, sóng lặng như gương, cái gì cũng không thấy.

Thiếu niên chạy đâu rồi?

Đàm Văn Sơ cực kỳ mất mát, anh chỉ mới nhìn thấy cậu liền mất đi cậu sao? Quần áo ướt nước biển bị gió thổi, dính chặt lên người, khiến Đàm Văn Sơ không khỏi rung mình một cái, cái lạnh cho anh biết anh không phải đang nằm mơ, hiện tại tất cả đều là sự thật.

Ngay khi Đàm Văn Sơ tính từ bỏ, quay trở về, trên mặt biển cách anh không xa đột nhiên có thứ gì bật lên khỏi, tiếng nước vang lên ‘Rầm’ một cái, Đàm Văn Sơ kinh hỉ quay đầu lại.

“A, là cậu sao? Cậu có khỏe không?”

Mặt biển tĩnh lặng trở lại, người tiêu thất, Đàm Văn Sơ ngơ ngác nhìn xung quanh, lúc này, lại có thứ gì nhảy lên khỏi mặt biển, lần này Đàm Văn Sơ nhìn thấy được phi thường rõ ràng.

Dưới ánh trăng, nhảy lên khỏi mặt nước chính là thiếu niên Đàm Văn Sơ đã nhìn thấy trên bãi đá ngầm, nửa người trên của thiếu niên không thay đổi, vẫn đang mặc áo sơ mi, nhưng phía dưới chiếc áo sơ mi không còn là đôi chân thon dài, mà là – ngư vĩ (đuôi cá) ngân bạch sắc!

Đàm Văn Sơ sợ ngây người, gần như khi chìm xuống nước biển mới thanh tỉnh lại, một lần nữa dùng sức đập nước trời lên. Tuy rằng chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng Đàm Văn Sơ nhìn được phi thường rõ ràng, kia không phải là chân mà là ngư vĩ, thiếu niên kia là nhân ngư!.

Thiếu niên từ từ trôi lên khỏi mặt nước cách không xa Đàm Văn Sơ, tựa hồ vì chứng minh thân phận, cậu vẫy đuôi cá, bắn ra những bọt nước.

Đàm Văn Sơ lại một lần nữa đối diện với thiếu niên, trong lòng cũng không còn ngạc nhiên, sự xinh đẹp của thiếu niên như hải chi tinh linh (yêu quái biển?), cậu ta là nhân ngư, không còn nghi ngờ nữa. Chú ý thấy ánh mắt Đàm Văn Sơ là một mảnh trong sáng, không toát lên vẻ hoang mang, ngạc nhiên, sợ hãi hoặc là chán ghét nào, thiếu niên không chìm ngay xuống nước, cậu nhìn anh, mang theo một chút tò mò cùng nghi vấn, không đến gần, cũng không rời đi.

“Là cậu hát phải không?” Nhớ đến nhân ngư trong truyền thuyết có tiếng nói của riêng họ, Đàm Văn Sơ hỏi. Nếu là thiếu niên trước mắt, như vậy những gì anh nghe vừa rồi không phải là huyền thính.

Thiếu niên không trả lời.

“Tôi có thể nghe thấy, người khác lại không, vì sao?” Đàm Văn Sơ lại hỏi.

Thiếu niên vẫn không trả lời.

“Cậu... một mình ra ngoài ngoài?” Đàm Văn Sơ thử hỏi thăm dò.

Thiếu niên mấp máy môi, sau đó đột nhiên ngã người, vẫy ngư vĩ ngân bạch, lại một lần nữa chìm xuống nước, thân ảnh tiêu thất, chỉ để lại một mình Đàm Văn Sơ đối diện với mặt biển mênh mông.

Bơi vào bờ, Đàm Văn Sơ không khỏi ngồi trên bờ cát ngẩn người.

Những gì trải qua tối nay quá mức kỳ lạ, nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy bất khả tư nghị. Mà Đàm Văn Sơ cũng không định sẽ chia sẻ với bất kỳ ai những gì đã thấy trong tối nay, anh muốn đem cuộc gặp gỡ như trong đồng thoại lưu giữ trong trí nhớ của mình.

“Thiếu gia, thiếu gia.”

Nghe tiếng người tài xế vang lên, Đàm Văn Sơ đứng lên gọi: “Tôi ở đây...”

Anh thấy ánh đèn xe phía xa xa, một chiếc taxi chạy lại, tài xế Đàm gia thò đầu ra ngoài cửa xe tìm, thanh âm nghẹn ngào: “Thiếu gia, cậu làm tôi sợ muốn chết! Tôi không theo kịp cậu a.”

“Không phải anh đã tìm được tôi rồi sao?”

“Thiếu gia, van cầu cậu sau này đừng làm như vậy, tôi sẽ bị Hoa thúc mắng chết.”

Tài xế phát hiện cả người Đàm Văn Sơ ướt nhẹp, cậu còn có tâm huyết dâng trào xuống biển bơi, vị tam thiếu gia này thích vận động nhất, lại thường xuyên làm chuyện bất ngờ. Người tài xế không hỏi gì, cởi áo khoác của mình phủ thêm cho Đàm Văn Sơ, sau đó để Đàm Văn Sơ ngồi trong xe taxi, tài xế chạy xe thể thao phía sau, hướng về Đàm gia.

Về nhà, tắm rửa qua, Đàm Văn Sơ lên giường nằm, còn mơ hồ cảm nhận được sóng biển bập bênh. Anh gối đầu lên tay, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ, không thể ngăn được suy nghĩ của mình hướng trở lại thiếu niên kia.

Thật sự có nhân ngư sao? Đàm Văn Sơ không dám phủ nhận, bởi anh đã được thấy tận mắt, thế nhưng phải khẳng định, cũng quá khó khăn để nhận định, dù sao sự tồn tại của nhân ngư cũng chỉ trong truyền thuyết.

Nhớ đến dung nhan của thiếu niên, Đàm Văn Sơ chìm vào cơn tình tự tươi đẹp, thiếu niên kia chưa hề mở miệng thật đáng yêu, khiến anh không thể kìm lại được chỉ muốn thân cận, thậm chí... muốn đem cậu giữ lại bên cạnh, muốn một mình hoàn toàn giữ lấy cậu.

Trong một con đường nhỏ ở thành phố Hương Đảo có một tòa nhà cao hai tầng, tường trắng mái ngói đỏ có chút nổi bật.

Đây là một bệnh viện cho súc vật, trước cửa bệnh viện không xa có một cây hạnh, tuổi của cây không thể đếm được, cành lá xum xuê tỏa bóng mát xuống khoảng sân trước bệnh viện.

Bên ngoài cửa lớn của bệnh viện treo bảng hiệu ‘Doanh nghiệp trung’, mà bác sĩ duy nhất lúc này đang nằm ngủ trên ghế sofa nằm trong góc phòng khám bệnh.

“Lãnh đại ca, trong thời gian làm việc không được ngủ.” Ô Mễ theo thường lệ làm xong công tác vệ sinh, phát hiện Lãnh Tinh Hồn lại bắt đầu ngủ, không khỏi nhăn mặt nhịu mày, bước đến đẩy nhẹ Lãnh Tinh Hồn.

Lãnh Tinh Hồn – bác sĩ thú y duy nhất trong bệnh viện súc vật, ôm nệm sofa, trở mình, lẩm bẩm một câu: “Không có ai, đừng phiền ta...” sau đó tiếp tục ngủ.

Ô Mễ là một tùng thử (sóc) yêu thú, sau khi từ trong rừng lưu lạc đến thành phố Hương Đảo, được Lãnh Tinh Hồn thu nhận, trở thành thành viên của Lãnh gia.

Ở Lãnh gia gần nửa năm, Ô Mễ đối với thói quen của Lãnh Tinh Hồ vô cùng hiểu rõ, cậu bắt đầu đứng nhìn nhìn, lấy ra một cái mền mỏng đắp lên người Lãnh Tinh Hồn, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Trên danh nghĩa, Lãnh Tinh Hồn là bác sĩ thú y, mở một phòng khám bệnh súc vật, nhưng thân phận thực sự là Âm Dương sư, anh có linh lực cường đại, thường giúp đỡ cảnh sát yêu thú giải quyết mọi vấn đề khó khăn giữa người và yêu thú.

Thân là thành viên trong gia tộc Âm Dương sư nổi tiếng – Lãnh thị, Lãnh Tinh Hồn trong giới yêu thú ở thành phố Hương Đảo rất có danh tiếng, cũng được cảnh sát coi trọng.

Đến giữa trưa, bên ngoài cửa sổ bệnh viện bay vào một con thúy điểu (chim bói cá, chim trả), tiếng kêu êm tai khiến Ô Mễ đang chuẩn bị cơm trưa trong nhà bếp chú ý, cậu tò mò bước ra nhìn xung quanh.

Thúy điểu phát hiện Ô Mễ cũng là yêu thú, nó đập cánh ý nói Ô Mễ mở cửa sổ ra.

“Tiểu tùng thử, giúp ta mở cửa sổ ra được không?”

Ô Mễ cũng để ý thấy thúy điểu là đồng loại, liền giúp nó mở cửa, thúy điểu bay vào phòng rớt xuống đất, ‘Phốc’ một tiếng hóa thành hình người – một mỹ nữ mặc chiếc áo lụa màu xanh lá, mang đôi giày cao gót bằng bạc. Ô Mễ nhìn thấy mỹ nữ trước mặt y phục lộng lẫy, dáng người duyên dáng, mặt có chút đỏ.

Mỹ nữ mỉm cười gật đầu với Ô Mễ, sau đó cất giọng: “Lãnh Tinh Hồn, anh ở đâu, mời ra đây?”

Lãnh Tinh Hồ bị tiếng gọi đánh thức, từ phòng kế bên miêng cường bước ra, nhìn thấy thúy điểu, anh cũng không lộ biểu tình bất ngờ nào, quen thuộc chào thúy điểu: “Bích Lạc, là cô a, tìm tôi có chuyện gì sao?”

Lục y mỹ nữ được gọi là Bích Lạc bước đến cười nói: “Âm Dương sư đại nhân, có người nhờ tôi nhắn với anh.”

“Là ai?” Lãnh Tinh Hồn vẫn bộ dáng miến cưỡng như ban đầu.

“Nói nhỏ, nói thầm thôi.” Thúy kiều nói xong chớp chớp mắt với Lãnh Tinh Hồn, đi lên lầu trước.

Lãnh Tinh Hồn nhìn Ô Mễ, nhún vai, rồi cũng bước lên lầu, Ô Mễ nhìn chăm chăm vào thân ảnh bọn họ, trong lòng nghi hoặc.

Trước đây, nhờ Lãnh Tinh Hồn giúp đỡ lúc nào cũng là cảnh sát, cảnh sát yêu thú là Trầm Sở Thiên cũng thường tìm đến Lãnh Tinh Hồn. Hôm nay, thú kiều này xem ra là sứ giả chuyên đưa tin quan trọng, là kiểu yêu thú nào lại tìm Lãnh Tinh Hồn giúp đỡ?

Một lúc sau, Bích Lạc đã hóa thân thành thú kiều bay xuống dưới lầu, Lãnh Tinh Hồn đi theo sau nó. Thú kiều vỗ vỗ cánh bay đến bệ cửa sổ, quay đầu nói: “Cám ơn Âm Dương sư đại nhân, tất cả đều kính nhờ Âm Dương sư đại nhân.”

“Bích Lạc, các ơn cô đã truyền lời, thuận phong.”

Chào xong, thú kiều đập cánh, dáng hình phiên thiên, như một làn gió xanh biếc nhanh chóng tiêu thất ngoài cửa sổ.

Ô Mễ bước đến nhẹ giọng hỏi: “Lãnh đại ca, có chuyện gì sao?”

Lãnh Tinh Hồn cười cười, “Không có gì.” Ngừng một chút, Lãnh Tinh Hồn nói, “Sắp tới sẽ có khách đến ở tạm, Ô Mễ, cậu và Lôi Khắc Tư đi dọn dẹp lại phòng khách trên lầu hai một chút, hai phòng.”

Hai vị khách sẽ đến.

Khi quét dọn phòng khách, Ô Mễ tìm lòng không được, cậu liền hỏi Lôi Khắc Tư: “Anh có biết là ai đến không?”

Lôi Khắc Tư là khuyến yêu, trong yêu hình là một đồ tân khuyến (chó gác cửa) cường tráng uy vũ, nhân hình là một nam nhân thành thực to lớn lạnh lùng, nó là thức thần bảo hộ cho Lãnh Tinh Hồn, mới ra đời liền theo bên cạnh Lãnh Tinh Hồn.

Lôi Khắc suy nghĩ một chút: “Có thể sai thanh kiều đến truyền lời, chắc là khách rất quan trọng.”

“Thú kiều kia sao?” Nhớ đến bộ dáng yếu ớt, nhỏ nhắn của tiểu kiều, Ô Mễ nghĩ không ra nó lợi ra như thế nào.

“Thanh kiều có thể thay hình đổi dạng, muốn bắt nó là chuyện không thể. Bởi vậy lời nó truyền đi nhất định là quan trọng, không thể để người ngoài biết, mà trong giới yêu thú, tộc có thể mời được thanh kiều truyền lời cũng không nhiều.”

Thời gian sau đó, Lãnh Tinh Hồn thay đổi hình dáng thường ngày, liền tiếp ra ngoài làm việc, chuẩn bị đón khách.

Nhìn thấy hành động của Lãnh Tinh Hồn, Ô Mễ đối với những vị khách sắp đến càng thêm tò mò.

Hoàng hôn hai ngày sau, Lãnh Tinh Hồn thay tây trang nghiêm túc, thấy bộ dáng như phải ra ngoài, Ô Mễ cảm thấy thập phần kỳ quái. Bởi vì Lãnh Tinh Hồn mê ngủ rất ít khi ra ngoài, ngày thường khi mặt trời lặn anh đã lên giường, bất quá lập tức Ô Mễ liền nhớ đến Lãnh Tinh Hồn phải đi đón khách nhân.

Khách nhân kia quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến nỗi chủ nhân phải tự mình nghênh đón.

“Cùng đi.” Lãnh Tinh Hồn nói với Ô Mễ và Lôi Khắc Tư.

Xe lướt đi trong đêm, cuối cùng ra đến biển.

Nhưng Lãnh Tinh Hồn cũng không dừng lại ở bến, mà bước lên chiếc du thuyền đã chuẩn bị trước.

Ô Mễ nguyên bản đã một bụng đầy câu hỏi càng thêm kinh ngạc, rốt cuộc là phải đón ai? Lại còn đón trên biển.

Chiếc du thuyền rời bến, hướng ra chỗ sâu của biển. Khi phát hiện thuyền đã ra đến hải phận không còn thấy được hải đăng trong lục địa, nhìn bóng đêm bao trùm mặt biển, trong lòng Ô Mễ không hiểu sao cảm thấy một chút sợ hãi.

Chiếc du thuyền ngừng lại, Lãnh Tinh Hồn đứng nơi mạn thuyền, không biết trong bao lâu, đột nhiên, trên mặt nước gần thuyền hiện ra xoáy nước nho nhỏ, tiếng sóng vỗ ba ba trong đêm nghe thấy có chút quỷ dị, Ô Mễ không khỏi nắm lấy tay áo Lôi Khắc Tư.

Có hai người trôi lên khỏi mặt nước, Lãnh Tinh Hồn lộ ra một nụ cười, bước đến cầu thang nơi mạn thuyền, vươn tay kéo hai người nọ lên, sau đó lại đem khăn đã chuẩn bị sẵn, lau tóc cho khách.

Nương theo ánh trăng, Ô Mễ thấy rõ hai người nọ, đó là một mỹ nữ thành thực khoảng ba mươi tuổi và một mỹ thiếu niên.

Lãnh Tinh Hồn vươn tay ra đối với mỹ nữ thành thực kia, nói: “Nhĩ hảo, tôi là Lãnh Tinh Hồn.”

Mỹ nữ mỉm cười, “Ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Lộ Vi.” Sau đó, cô ta giới thiệu thiếu niên bên cạnh, “Đây là Lộ Dịch An.”

Lãnh Tinh Hồn gật gù đầu với thiếu niên, sau đó giới thiệu mọi người xung quanh: “Vị này chính là thức thần bảo hộ tôi, Khuyển yêu Lôi Khắc Tư, đây tiểu tòng thủ Ô Mễ, hiện tại là trợ thủ của tôi.” Sau đó, Lãnh Tinh Hồn chỉ vào Lộ Dịch An, xoay qua Lôi Khắc Tư và Ô Mễ nói, “Vị này – là hoàng tử nhân ngư.”

Ô Mễ không khỏi ‘Hát’ thất thanh, mở to mắt nhìn, dưới ánh trăng, Lộ Dịch An thùy hạ mi mắt, làn mi dài tạo thành một bóng mờ, gương mặt hoàn mỹ anh tuấn cực kỳ.

Hiện tại Ô Mễ đã hiểu, hai người trước mặt là nhân ngư, hơn nữa một trong hai người thuộc vương tộc nhân ngư, trách không được bọn họ có thể thỉnh thoảng truyền tin.

Đến khi rời thuyền, khi ngồi trên xe trở về, Lộ Vi nhẹ giọng hỏi: “Không có ai biết chứ.” Lời này chỉ rõ nội tâm bất an của nàng.

Lãnh Tinh Hồn cầm tay lái, cười nói: “Yên tâm, chỗ của tôi rất hẻo lánh. Chỉ có một hảo bằng hữu thỉnh thoảng sẽ đến, xin hãy tin tưởng y, y thập phần đáng tin.”

Lộ Vi nhẹ giọng nói lời cảm ơn: “Cám ơn anh.” Ngừng một lúc, nàng nói thêm: “Thật xin lỗi vì đã mạo muội quấy rầy, là bởi vì chúng tôi không thể không lên bờ.”

Ô Mễ lén liếc nhìn Lộ Dịch An một cái, phát hiện cậu ta đang mím môi, tựa hồ như có tâm sự.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: “Đừng nói quấy rầy, tôi rất hoan nghênh các người đến.”

“Âm Dương sư, xin giúp đỡ chúng tôi, chúng tôi thực sự cần sự bảo hộ của anh.” Trong ánh mắt Lộ Vi toát lên vẻ khẩn thiết.

“Tôi nguyện ý cống hiến sức lực, quý phu nhân xinh đẹp.”

Nghe Lãnh Tinh Hồn trả lời có chút trêu đùa, Lộ Vi là người đầu tiên mỉm cười từ sau khi lên bờ. Nhìn thấy khách nhân vẻ mặt trấn an, Ô Mễ không hiểu sao thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lãnh Tinh Hồn ngày thường luôn là một bộ dáng lười biếng, kỳ thật anh ta là nam nhân phi thường ôn nhu, phi thường đáng tin.

Sau khi trở lại bệnh viện sủng vật, Lãnh Tinh Hồn nói Ô Mễ thỉnh khách nhân nghỉ ngơi trước, Ô Mễ chú ý thấy hai vị nhân ngư đều toát ra thần thái cực kỳ mệt mỏi.

Sau khi một lần nữa cảm ơn chủ nhà, Lộ Vi và Lộ Dịch An cùng đi tắm rửa, nghỉ ngơi, còn Lãnh Tinh Hồn thì đi ngủ, Ô Mễ ở lại phòng khách dưới lầu, cậu và Lôi Khắc Tư không ngủ bắt đầu hàn huyên.

“Nhân ngư a... bộ dạng thật đẹp, nghe nói nhân ngư đều là mỹ nhân.” Ô Mễ nhớ đến dung mạo như thiên thần của Lộ Dịch An, không khỏi tán thưởng.

“An, nam nhân ngư đều phi thường xinh đẹp.” Lôi Khắc Tư gật gù đầu.

“Bọn họ vẫn sống ngoài biển sao?” Tiểu tòng thủ ở trong rừng sâu đối với cuộc sống của nhân ngư không biết nhiều gì mấy, Ô Mễ biết khuyến yêu Lôi Khắc Tư vẫn đi theo Âm Dương sư nên kiến thức rộng, khẳng

định biết không ít chuyện, chỉ cần hỏi Lôi Khắc Tư là có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ, vì thế Lôi Khắc Tư đem những chuyện anh biết từng chút từng chút nói với Ô Mễ.

“Bọn họ sống ngoài biển sâu, thỉnh thoảng sẽ lên bờ. Nghe nói nhân ngư thập phần thích lên bờ, phi thường thích hoa. Bất quá nhân ngư là yêu thú phi thường trân quý, giá trị nghiên cứu cũng cao, còn có người săn lùng nhân ngư làm thành sủng vật. Mà giá trị nhân ngư ở chợ đêm phi thường cao, đây cũng là nguyên nhân bọn họ là yêu thú bị con người bắt giữ. Nhân ngư không muốn họ bị trở thành sủng vật hoặc bị xem như hàng hóa, cho nên tính cảnh giác phi thường cao, không dễ dàng tin tưởng người khác, cũng hiếm khi lên bờ. Ta nghĩ, hai vị nhân ngư này khẳng định bị săn đuổi đến thập phần mệt mỏi, mới không thể không lên bờ trốn tránh. Thiếu gia là Âm Dương sư được yêu thú phi thường tin cậy, thiếu gia nhất định sẽ bảo hộ bọn họ.”

“Như vậy a...” Ô Mễ cảm thán, trong lòng dâng lên sự đồng cảm với hai nhân ngư kia.

Nhân ngư cao quý lại xinh đẹp, nguyên lai cũng có lúc khó khăn như vậy...

“Bọn họ bị săn lùng sao?”

“Đương nhiên, bọn họ rất đáng quý – ân, đối với sự nghiên cứu của con người mà nói, bọn họ là sủng vật quý giá nhất trên thị trường. Con người muốn bắt nhân ngư không dễ, bởi vậy sẽ có những yêu thú bắt lương đi truy lùng bọn họ, sau đó bán lại cho con người. Cuộc sống của nhân ngư trong truyền thuyết hẳn là rất lãng mạn, rất tốt đẹp, kỳ thật bọn họ có cuộc sống hỗn loạn bất an.” Câu nói của Lôi Khắc Tư mang theo chút tiếc nuối.

“Thật quá đáng!” Ô Mễ không khỏi oán giận kêu lên.

“Đúng vậy.” Lôi Khắc Tư nhìn Ô Mễ, “Đôi khi, bình thường một chút lại được phúc, bọn họ lại không phải là sinh vật tầm thường...”

“Hy vọng bọn họ có thể ở nơi này hảo hảo nghỉ ngơi.” Ô Mễ cúi đầu, nhớ đến đôi mắt xanh biếc của Lộ Dịch An khi thùy hạ làn mi, thiếu niên nhân ngư đáng yêu như vậy, thế nhưng lại là hoàng tử. Bất quá cuộc sống trốn tránh của bọn họ, đến khi nào thì dừng?

Lộ Vi và Lộ Dịch An ở lại bệnh viện sủng vật.

Ô Mễ đối với Lộ Vi mang nhân hình là tỷ tỷ xinh đẹp rất có hảo cảm, thập phần muốn thân cận một chút với nàng, còn có Lộ Dịch An, nhưng rất nhanh Ô Mễ liền phát hiện, Lộ Vi luôn mang nụ cười lịch sự với người khác thật sự rất cảnh giác, từ sau khi đến Lãnh gia, nàng chưa từng ra ngoài, cũng không cho Lộ Dịch An ra khỏi cửa, hai người mỗi ngày đều ở trong phòng, dường như sợ có người nhìn thấy bọn họ.

Nghề bác sĩ thú y của Lãnh Tinh Hồn chỉ là bề ngoài, sau khi có nhân ngư đến, anh chỉ đơn giản treo bảng ‘Bác sĩ có việc, tạm ngừng hoạt động’ lên, danh chính ngôn thuận nhàn hạ không làm việc. Mà sau khi tạm ngừng hoạt động, nguyên bản bệnh viện sủng vật đã không có sinh ý gì càng thêm vắng vẻ.

Ban đầu Lộ Vi có chút lo lắng, nàng kín đáo dò hỏi Lãnh Tinh Hồn không hoạt động có ảnh hưởng gì đến thu nhập hay không.

Lãnh Tinh Hồn cười đáp: “Vốn tôi làm bác sĩ thú y có mang tính chất bên ngoài, bất quá là tìm nơi che dấu thân phận. Từ sau khi có cảnh sát yêu thú, Lãnh thị không còn lấy thân phận là Âm Dương sư xuất hiện, cho nên trong nhà của tôi có vài người làm sinh ý, lại làm rất nhiều... Lãnh gia rất có tiền nga, nên cô không cần lo lắng về vấn đề sinh kế của tôi đâu.”

Lộ Vi sau khi hiểu rõ tình hình liền thoải mái, thỉnh thoảng sẽ xuống lầu dưới ngồi chơi, tán gẫu vài câu với Lãnh Tinh Hồn, nhưng Lộ Dịch An lại chưa từng ra khỏi phòng.

“Ngày nào cũng chết dí ở trong phòng... không tốt lắm đâu.”

Cảm thấy Lộ Vi có chút bảo hộ Lộ Dịch An thái quá, hơn nữa Ô Mễ cũng không cảm thấy xung quanh tràn ngập nguy hiểm, cậu lặng lẽ đem suy nghĩ nói với Lôi Khắc Tư.

Lôi Khắc Tư nghĩ nghĩ: “Có lẽ... nàng có sự lo lắng của nàng.”

“Ta muốn tâm sự với Lộ Dịch An, hoặc dẫn cậu ta ra ngoài ngoạn, hay chỉ là ra sân sau chơi một chút, cậu ta như vậy buồn đến hỏng người.”

Ô Mễ cảm thấy, Lộ Vi đẹp thì có đẹp, đối với người khác luôn lạnh lùng, làm cậu có chút sợ nằng, Lộ Dịch An tương đối dễ gần gũi hơn một chút.

Nhưng trên nét mặt của hoàng tử nhân ngư luôn luôn có nét u buồn khó hiểu, bất quá Ô Mễ phát hiện, khi Lộ Dịch An ngẫu nhiên lộ ra nụ cười, đã có mị lực làm tan chảy lòng người.

Nhân hình của Ô Mễ và Lộ Dịch An giống nhau đều là thiếu niên, cậu ta rất muốn làm bạn với vị khách mới đến, tiểu từng thử có một tâm hồn ôn nhu thiện lương. Mỗi khi Ô Mễ muốn đến gần Lộ Dịch An, lại phát hiện thấy Lộ Vi ở bên cạnh, cảm giác khách sáo và lạnh lùng khiến Ô Mễ đem tất cả nhiệt tâm áp xuống.

Hiểu ý Ô Mễ, Lôi Khắc Tư ngăn cản Ô Mễ, “Đừng, đừng làm như vậy, nếu Lộ Dịch An nguyện ý ra khỏi phòng, tự cậu ta sẽ ra. Còn có, cậu đừng xen vào việc người khác, nhân ngư là sinh vật tự coi là cao quý, bọn họ không thích người ở bên cạnh khua tay múa chân, ba hoa chích chòe. Bọn họ là khách, khách thích như thế nào thì mình chịu theo như thế.”

Ô Mễ thất vọng gục đầu: “Như vậy a...”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Vài ngày trôi qua, Ô Mễ thậm chí còn không nói được một câu với Lộ Dịch An.

Lãnh Tinh Hồn đối với khách phi thường tốt, cũng không hỏi hoạt động của khách, tùy ý khách muốn làm gì thì làm, anh sẵn lòng phục vụ tất cả. Nhìn thấy chuẩn bị cho nhân ngư những vật dụng và các món ăn phong phú, ngay cả Ô Mễ cũng không khỏi vì sự hào phóng, hiếu khách của Lãnh Tinh Hồn mà kiêu ngạo.

“Thật không biết cảm ơn anh như thế nào mới được, chúng ta chỉ lo sẽ quấy rầy anh không ít ngày.”

Tối ngày nọ, khi Lãnh Tinh Hồn nói chuyện với Lộ Vi trong phòng khách, Lộ Vi rất chân thành nói lời cảm ơn với Lãnh Tinh Hồn.

“Cô đừng khách sáo, yên tâm ở lại là được.”

Lộ Vi lộ gương mặt u buồn, có thể nhìn thấy nàng thật sự mù mờ, “Tiếp theo chúng tôi cũng không biết phải đi đâu...”

“Trước đây... đã xảy ra chuyện gì?” Từ sau khi khách đến, lần đầu tiên Lãnh Tinh Hồn chủ động hỏi thăm.

Đã biết được tính cách của Lãnh Tinh Hồn, Lộ Vi cũng không cảnh giác, kể lại nguyên nhân đến Hương Đảo.

“Vốn ta và Lộ Dịch An đang ở tại Australia, nơi đó khí hậu thích hợp, quang cảnh cũng tương đối thanh bình. Không ngờ chúng ta bị phát hiện, nhờ sự giúp đỡ của Hải Quy (rùa biển) gia tộc mà trốn thoát nơi đó, nhưng lại bị đuổi theo. Quy trưởng lão nói với tôi về chuyện của anh, ông ta nói chúng tôi nếu ở trong sự bảo hộ của anh, những người truy đuổi chúng ta sẽ ngừng tay. Vì vậy, tôi liền dẫn theo Lộ Dịch An trốn về hướng Bắc, thỉnh thoảng điều truyền lời giúp chúng tôi... Có thể bình an lên bờ thật sự là quá tốt.”

Lãnh Tinh Hồn nghe xong, gật gù đầu, “Àn, những yêu thú khác có lớn gan, cũng không dám làm càn trước mặt tôi. Cứ yên tâm ở nghỉ ngơi ở đây đi.”

“Cảm ơn anh.”

“Lộ Dịch An là hoàng tử nhân ngư, khí chất của cậu ta thập phần cao quý, là vì cậu ta có huyết thống thuần khiết sao?”

Trên mặt Lộ Vi hiện ra một nụ cười nhạt, dáng dấp mơ hồ của một tỷ tỷ vì đệ đệ xuất sắc của mình mà kiêu ngạo, “Đúng vậy, nhìn mắt cậu ta sẽ biết, chỉ có nhân ngư mang dòng máu thuần khiết nhất mới có đôi mắt xanh biếc xinh đẹp hoàn hảo như vậy, mắt của tôi cũng chỉ có màu hổ phách mà thôi.” Nhớ đến

chuyện gì, trên mặt Lộ Vi lộ ra thần sắc mất mát, ngữ khí đau thương, “Ai, lại nói, nhân ngư chúng tôi bây giờ cũng không quan tâm đến thân phận huyết thống, tổng cộng chỉ còn gần một trăm người, ở các nước, hải vực khác. Tất cả, tất cả đều đã trở thành hư ảo, hoàng tộc hay không phải hoàng tộc a, có thể sống sót đã không tệ rồi...”

Nhìn vẻ sầu não của nhân ngư xinh đẹp, Lãnh Tinh Hồ vỗ vỗ lên tay Lộ Vi, động viên: “Đừng nghĩ như vậy.”

Lộ Vi than thở: “Tôi biết, tôi sẽ kiên cường, tôi còn phải chiếu cố Tiểu An, tôi nhất định phải kiên cường.”

“Cô rất kiên cường, quãng đường từ nam bán cầu chạy về bắc bán cầu thập phần vất vả.”

“Lặn giữa biển sâu, đối với chúng tôi mà nói, không phải việc khó.”

“Tiểu An giống như đệ đệ của cô mà.”

“Tôi vốn là thị nữ của hoàng hậu, hoàng hậu vẫn hay giao tiểu nhân ngư cho tôi chiếu cố, cậu ta có thể coi như được tôi nuôi từ nhỏ. Vì sinh tồn, nhân ngư chúng tôi không thể quần cư (sống tụ tập lại), chỉ có thể sống ở những hải vực khác nhau. Sau đó, vua và hoàng hậu đều...” Lộ Vi quay mặt đi giấu nước mắt, “... Hiện tại chỉ còn lại tôi và Tiểu an sống nương tựa lẫn nhau, tôi nhất định phải hảo hảo bảo hộ cậu ta.”

“Ta tin Tiểu An cũng là hài tử kiên cường.”

“Àn, cậu ta rồi sẽ dần trưởng thành.”

Sau một đêm tâm sự, tâm tình Lộ Vi từ khi đến đây đã bình tĩnh hơn rất nhiều, bắt đầu làm bạn với Lôi Khắc Tư ra ngoài mua sắm giải sầu, hơn nữa cũng ủy thác thanh điều báo bình an cho Hải Quy gia tộc.

Lãnh Tinh Hồn hỏi Lộ Vi có cần cảnh sát giúp đỡ hay không, lại bị Lộ Vi cự tuyệt.

“Cô không tin cảnh sát sao? Đừng hiểu lầm, dưới sự bảo vệ của ‘Thú quyền pháp’, hai người sẽ được an bài chiếu cố ổn thỏa. Tôi nghĩ cô cũng không hy vọng cứ lưu lạc từ hải dương ra lục địa hoài như vậy.”

Lộ Vi lắc đầu: “Tôi không tin con người!”

Ngữ khí kiên định cùng lãnh khốc khiến Lãnh Tinh Hồn kinh ngạc, anh thử thuyết phục nàng: “Đều là sinh vật, nếu nhìn từ góc độ kia mà nghĩ...”

Lộ Vi lắc đầu bướng bỉnh: “Không!” sau đó không nói chuyện nữa.

Lãnh Tinh Hồn vốn muốn giới thiệu cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên với Lộ Vi, nhưng anh thấy Lộ Vi có thành kiến quá lớn với con người nên tạm thời gạt bỏ ý nghĩ này trong đầu.

Ngược lại với Lộ Vi đã bắt đầu hoạt động, Lộ Dịch An vẫn trầm tĩnh như trước, cậu rất ít nói, thậm chí Ô Mễ còn nghi ngờ hoàng tử nhân ngư có biết nói hay không, cậu cũng ít khi ra ngoài, luôn ôm gối ngồi ở xích đu trước cửa sổ, ngắm những chiếc xe thỉnh thoảng mới chạy vào, hoặc người đi ngang qua con phố nhỏ yên tĩnh này.

Tin rằng Lộ Dịch An có tâm ôn nhu, Ô Mễ hy vọng có thể gần gũi vị hoàng tử nhân ngư trầm mặc này.

Ngày nọ, Lộ Vi và Lôi Khắc Tư ra ngoài, Ô Mễ mang trà bánh đi lên lầu hai, gõ cửa phòng Lộ Dịch An.

“Cám ơn cậu.”

Đợi Ô Mễ đặt khay xuống, Lộ Dịch An nói cảm ơn với cậu, sau đó quay mặt đi tiếp tục nhìn ra cửa sổ, nhìn thân ảnh có chút cô độc của Lộ Dịch An, Ô Mễ cảm thấy mình như người có lỗi.

“Kia... cậu thích vị điểm tâm nào?” Ô Mễ lên tiếng hỏi, thấy Lộ Dịch An quay đầu lại, cậu vội vàng bổ sung: “Sau này tôi có thể chuẩn bị những món điểm tâm hợp khẩu vị cậu hơn.”

Lộ Dịch An nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: “Không sao, món nào tôi cũng thích.”

Ô Mễ giật mình một cái, cậu không bỏ đi, cũng không bước đến gần Lộ Dịch An, tiếp tục nói: “Vậy có kiêng gì không? Có ghét món nào không?”

“Tạm tạm, không đặc biệt ghét cái gì.” Lúc này, Lộ Dịch An thậm chí còn không quay đầu lại.

Ô Mễ cảm giác có chút mất mát, cậu cúi đầu, muốn rời khỏi phòng nhưng lại không đành lòng, một bên xoay người một bên hỏi: “Cá cũng ăn sao?”

“Ăn?” Lộ Dịch An nghe được câu này, cậu quay đầu lại, “Cá?”

“Đúng, cá, cá cũng ăn sao? Cá gì cũng có thể ăn sao? Hoặc không ăn cá đi, tôm cua gì đó thì sao? Ô Mễ mang tâm lý ‘dù sao, nhiều nhất cũng bị cậu ta ghét’, cứ nhiên đem những vấn đề cậu muốn hỏi nói ra.

“Ăn cá không phải rất bình thường sao?” Lộ Dịch An khẽ nhún mày, tựa hồ không hoàn toàn hiểu được câu hỏi của Ô Mễ.

Ô Mễ đột nhiên hiểu ra, cậu ‘A’ một tiếng, nói: “Giống như cá lớn nuốt cá bé vậy.”

Lộ Dịch An lúc này mới hiểu được rõ ràng ý của Ô Mễ, cậu cười, gật gật đầu, “Tuy rằng chúng tôi là nhân ngư, nhưng cũng không hề nói không ăn cá a, khi ở dưới biển, cá là thức ăn thường bị bắt nhất, ăn cá nhiều nhất, tiếp theo sẽ là tôm. Nếu chúng tôi hoạt động ở nơi biển cạn, cái gì cũng ăn, ví dụ như hải đảm và nghêu sò.

“Nga.” Ô Mễ chớp mắt, liên tục gật đầu.

Lộ Dịch An bị biểu tình ngây thơ của Ô Mễ làm cho bật cười, “Cậu là tiểu tùng thủ, không biết cuộc sống ở biển, nên tò mò.”

“Đúng vậy.” Ô Mễ thành thật gật đầu, “Tôi lớn lên trong rừng.”

“Như vậy cậu ăn các loại cây cỏ a?”

“Đúng, cây cỏ, còn có hoa a, lá a vân vân, chỉ cần không độc là được. Tôi thích nhất là hạt dẻ, hạt thông và hạt hồ đào. Lãnh đại ca rất tốt, luôn mua đủ loại hạt quả cho tôi.” Nhắc đến Lãnh Tinh Hồn, vẻ mặt Ô Mễ đầy tiểu ý.

“Àn, anh ta thật sự rất tốt.” Lộ Dịch An đối với Âm Dương sư đã thu nhận và bảo hộ cậu đầy lòng cảm kích, “Anh ta mang cảm giác như một ca ca, hơn nữa còn đẹp trai.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ô Mễ gật đầu liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà đỏ lên.

Các bằng hữu quen thân tuy rằng khen Lãnh Tinh Hồn anh tuấn, nhưng đều nói đôi mắt hoa đào của anh có ba phần tà mị, khiến người khác sợ hãi, nên Ô Mễ nghe Lộ Dịch An nói Lãnh Tinh Hồ giống như một ca ca cảm thấy thập phần vui vẻ.

“Cậu cũng rất tuấn tú.” Lộ Dịch An nhìn Ô Mễ, sau khi cậu đến liền cảm thấy tiểu tùng thủ trợ thủ của Âm Dương sư này nhiệt tình thiện lương, nhân hình cũng không tồi, tóc đen mềm mại, làn da trắng nõn, tuấn tú nhu tình, nhu thuận động lòng người.

Được khen thẳng thắn như vậy, Ô Mễ đỏ mặt, “Cậu, cậu cũng rất tuấn tú a.”

Lộ Dịch An nghe xong nhún nhún vai, “Đẹp trai thì có lợi gì.”

“Là nhân ngư, là hoàng tử a.”

“Đã không còn bao nhiêu người, đối với chúng tôi, cái gọi là hoàng tộc không còn ý nghĩa, hơn nữa tôi cũng không làm được gì...” Lộ Dịch An cúi đầu. Nói hoàng tộc nhân ngư suy vong cũng không hoàn toàn chính xác, nhưng thực tế, nhân ngư vô lực tự bảo vệ mình so với miêu cầu yêu thú bình thường còn đáng thương hơn.

Ô Mễ bước đến đặt tay lên vai Lộ Dịch An, muốn an ủi cậu ta, lại không biết nói gì thì tốt.

Lộ Dịch An hít một hơi, ngẩng đầu nhìn Ô Mễ, “Cho dù lưu lạc khắp nơi như vậy, tôi vẫn sẽ hảo hảo mà sống.”

“Àn.” Ô Mễ gật đầu thật mạnh.

Nghe Lộ Dịch An hỏi ‘Có thể nhìn nguyên hình của cậu một chút được không?’, Ô Mễ lập tức hiện ra thú hình, là một tiểu tùng thủ lông xám nhảy lên bệ cửa sổ, chân trước khoanh lại trước ngực, đôi mắt đen long lánh đáng yêu.

“Oa, cậu...” Về mặt của Lộ Dịch An kinh hỉ, bắt tay với tiểu từng thử, sau khi tiểu từng thử đem bàn tay đặt lên ngón tay của Lộ Dịch An, Lộ Dịch An không khỏi thở dài, “... Động vật có lông, thật sự đáng yêu.”

“Đúng, giống mấy con thú khác thôi. Còn cậu, không giống như vậy sao?”

“Đương nhiên không giống.”

Ô Mễ lại hóa thành người, tò mò hỏi: “Cậu không cần cách một khoảng thời gian lại phải trở về trong nước một lần đi? Có thể tùy ý biến hình sao? Lâu quá không trở về nước có được không?”

“Có thể lâu không cần xuống nước, chỉ cần lấy nhân hình sinh sống là được.”

“Ồ nhân hình thì đặc biệt thích uống nước hơn không?”

“Tôi không biết, cảm giác vẫn bình thường, tôi cũng chưa so sánh qua.”

Hai người cứ cậu hỏi tôi trả lời, Lộ Dịch An và Ô Mễ vui vẻ tán gẫu cả ngày, cuối cùng Lộ Dịch An theo Ô Mễ xuống lầu, ra sân sau của bệnh viện ngoại.

“Tôi rất thích hoa.” Nhìn thấy lương đình ở sân sau có cây tử đằng, về mặt Lộ Dịch An khát khao.

“Đáng tiếc chưa đúng mùa, nếu không, hoa nở còn đẹp hơn.” Trong lòng Ô Mễ thầm hối hận vì sân sau không có nhiều hoa cảnh, “Nghe nói nhân ngư rất thích hoa, quả nhiên là vậy.”

“Àn.” Lộ Dịch An gật đầu thừa nhận, “Nhân ngư đối với hoa cỏ, bầu trời, bay lượn, núi non đặc biệt có hảo cảm, không, dùng hảo cảm vẫn chưa đủ hình dung, phải nói là chúng tôi đối với đất liền, bầu trời tràn đầy tình yêu say đắm. Hiện tại vì sinh tồn, cuộc sống của chúng tôi luôn ở trong biển sâu tối tăm, đối với vạn vật dưới ánh mặt trời đều có hảo cảm.”

“Biển sâu tối tăm?”

“Đúng vậy, cậu không phải nghĩ rằng ở sâu dưới biển cũng có ánh sáng đi.” Khi Lộ Dịch An nói những lời này, Ô Mễ có cảm giác cậu ta đối với biển có một loại oán niệm đặc biệt.

Ô Mễ trầm mặc, cậu đã từng nghĩ khi lặn xuống nước sẽ nhìn được cảnh biển mỹ lệ, nhưng, Lộ Dịch An lại không thể thường xuyên để lộ thân phận tại nơi cậu ta sống, nơi sinh sống của nhân ngư là biển sâu, mà biển sâu lại tối đến nỗi vươn tay ra cũng không thể thấy được năm ngón.

Nhìn lên bầu trời xanh, hít một hơi thật sâu, nói: “Nếu có thể, thật muốn ở nơi đây, vĩnh viễn.”

“Đương nhiên có thể, hai người cứ ở lại đi.” Ô Mễ nhiệt tình nói.

“Không được, chờ đến khi tìm được hải vực sinh sống thích hợp, Lộ Vi sẽ dẫn tôi đi.”

“Vì sao? Hai người vẫn có thể ở nơi này, Lãnh đại ca nhất định sẽ bảo vệ hai người thật tốt, không để hai người bị thương.” Ô Mễ giữ chặt Lộ Dịch An, cậu có cảm giác Lộ Dịch An cũng không thích cuộc sống ở biển, cậu cũng không mong muốn hoàng tử nhân ngư vừa mới lộ ra khuôn mặt vui vẻ này sẽ phải trở lại biển sâu tăm tối, “Nhân ngư không phải chỉ có thể sống dưới biển, ra khỏi nước, lấy nhân hình sinh hoạt trên đất liền cũng giống nhau.”

“Với chúng tôi, đất liền so với biển còn nguy hiểm hơn, dù sao, có thể sống dưới nước vẫn rất quan trọng. Nói như vậy để biết, biển mới chính là nhà của chúng tôi.” Lộ Dịch An nhẹ nhàng nói, tiếp tục ngẩng đầu ngắm trời xanh.

Nhìn khuôn mặt lo lắng buồn rầu của Lộ Dịch An, tâm Ô Mễ cũng nặng nề hơn.

Khi Lộ Vi trở về phát hiện Lộ Dịch An đã ra khỏi phòng, thậm chí còn ra sân sau ngoại, nàng nổi nóng một trận, Lộ Dịch An trầm mặc không nói, nghe Lộ Vi quả mắng.

Lãnh Tinh Hồn khuyên: “Đây đâu phải là chuyện gì đáng lo ngại đâu? Chẳng lẽ cô muốn Tiểu An bị biệt giam ở trong phòng sao?”

Lộ Vi khẽ nói: “Ta sợ y gặp chuyện không mai! Hơn nữa thân thể y... nếu lờ...”

“Sẽ xảy ra chuyện gì chứ?”

“Nếu bị người ngoài thấy rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

“Người ngoài thấy thì sao?” Lãnh Tinh Hồn xoa xoa tay, “Tôi không nghĩ Tiểu An sẽ gây rối.”

“Y anh tuần như vậy, nhất định sẽ khiến người ngoài chú ý, sau đó sẽ có những chuyện không hay phát sinh...”

Lãnh Tinh Hồn nở nụ cười ăn tiền của mình, cười nói: “Lộ Vi, anh tuần đến nỗi khiến người ngoài phải chú ý, là phải nói đến tôi đi.”

Lộ Vi ngẩn ra, cuối cùng nhin không được mỉm cười hết giận, sau đó liếc Lãnh Tinh Hồn một cái.

Lãnh Tinh Hồn nói tiếp: “Lộ Vi, cô căng thẳng quá rồi, thoải mái một chút, Tiểu An bất quá chỉ là một nam hài bình thường thôi, hơn nữa, nhìn bộ dáng trước mắt xem, cô cảm thấy có người nhìn ra thân phận hoàng tử nhân ngư của Tiểu An sao? Đừng đem y nhốt trong phòng hoài, thỉnh thoảng ra ngoài một chút cũng không sao. Nếu cô lo lắng, để tôi bồi Tiểu An ra ngoài, như vậy có thể chứ?”

Lộ Vi nghĩ nghĩ, bước đến cạnh Lộ Dịch An khoát tay lên vai rồi ôm lấy cậu, Lộ Dịch An dựa vào trong lòng Lộ Vi, áy náy nói, “Xin lỗi, Tiểu An, tha thứ cho tôi, tôi quá nóng nảy, tôi không nên như vậy...”

Lộ Dịch An nhẹ giọng nói: “Tôi biết là chị nghĩ cho tôi, tôi biết chị lo lắng cho tôi.”

“Thích làm gì cứ làm, cậu cũng có thể ra ngoài một chút, cậu đã ở dưới biển sâu quá lâu.”

“Tôi sẽ cẩn thận, sẽ không ra khỏi ngôi nhà này.”

Lộ Dịch An quả nhiên nói là làm, cậu thật sự chưa hề bước nửa bước ra khỏi cửa bệnh viện, phạm vi sinh hoạt của cậu chỉ giới hạn trong toàn nhà hai tầng cùng sân sau.

Ô Mễ hy vọng Lộ Dịch An có thể mở lòng hơn, thường xuyên kéo cậu ra xem TV hoặc chơi trò chơi điện, lại mua rất nhiều báo, tạp chí để cùng xem với Lộ Dịch An.

“Cậu đừng đi, được không? Ở lại đây sống cùng chúng tôi, dù sao có Lãnh đại ca, không cần sợ.”

Ô Mễ thực hy vọng bọn Tiểu An có thể ở lại, liền lặng lẽ thuyết phục Lộ Dịch An.

“Tạm thời chúng tôi sẽ không đi.” Lộ Dịch An biết Lộ Vi vẫn chưa tìm được nơi sinh sống thích hợp. Hơn nữa muốn đến hải vực nào, cần một hành trình dài, chuyện này phải chuẩn bị chu đáo mới có thể lên đường, vì vậy bọn họ chưa thể rời khỏi thành phố nhanh như vậy.

“Nghe Lộ Vi nhắc đến thân thể cậu, cậu bị sao vậy...” Ô Mễ quan tâm hỏi han.

Lộ Dịch An lắc lắc đầu, “không có gì, chỉ là áp lực dưới biển sâu không thoải mái, phải thường xuyên đến nơi biển cạn hơn. Àn, nếu nói theo ngôn ngữ của con người, chính là cơ thể tôi có điểm hư nhược.”

“Có nghiêm trọng lắm không? Lãnh đại ca là bác sĩ, để anh ta khám cho cậu.”

“Không sao, thật đó, không nghiêm trọng.” Lộ Dịch An an ủi ngược lại Ô Mễ.

“A, không có gì thì tốt quá.” Ô Mễ an tâm, sau đó nói thêm: “Thật muốn dẫn cậu ra ngoài chơi.” Đây là tâm nguyện lớn nhất bấy giờ của Ô Mễ.

Cảm động trước tấm lòng chân thành của tiểu từng thử, Lộ Dịch An cười tươi. Để ý thấy khuôn mặt vui vẻ của Lộ Dịch An, Lộ Vi cảm thấy áy náy vì từng đem cậu nhốt trong phòng, đồng thời trong lòng Lộ Vi vẫn tràn ngập bất an, dù sao bọn họ cũng đang trốn tránh, tùy thời đều có người xấu trốn trong góc tối chờ bọn họ hiện thân, sau đó bắt giữ bọn họ.

Vùng bán sơn ở ngoại ô phía tây thành phố Hương Đảo đều biết khu biệt thự ven biển, những biệt thự đó đều thuộc quyền sở hữu tư nhân, cũng có bãi biển riêng, đó là khu dân cư có sự bảo vệ nghiêm ngặt, người ngoài không thể tùy tiện ra vào nơi ven biển bán sơn này được.

Đàm Văn Sơ đang ngụ trong một ngôi biệt thự ven biển như thế, nhà của Đàm gia là ngôi biệt thự hai tầng màu trắng nằm trong diện tích khoảng gần một ngàn mét vuông, trong sân tràn ngập sắc hoa cỏ đủ loại, còn có một hồ sen đủ loại thủy sinh, hậu viện là một bãi cỏ lớn, một bên là sân tennis nhỏ và một sân bóng

rổ nhỏ, còn có một nhà kính, một con đường lát bằng đá dẫn từ bãi cỏ đến sát triền núi, cuối cùng là nối liền với bờ biển cát mịn, chủ nhà có thể theo từ con đường nhỏ đi thẳng từ biệt thự xuống bờ biển.

Cuối tuần, lần đầu tiên mới sáng tinh mơ Đàm Văn Sơ đã tỉnh giấc, sau khi rửa mặt tắm tấp xong, ngồi vào bàn ăn, anh vừa cầm tờ báo lên đọc, liền phát hiện trên khuôn mặt đang cười tươi Hoa thúc quản gia có một tia khác thường.

“Hoa thúc, chú cười cái gì vậy?” Đàm Văn Sơ hỏi.

“Tôi có cười sao?” Vị quản gia đã phục vụ nhiều năm trong Đàm gia rờ rờ mặt, lắc đầu phủ nhận.

Đàm Văn Sơ từ nhỏ đã được Hoa thúc chiều cổ, nhìn thấy bộ dáng vị quản gia giống y như ông già đứng trước tiệm KFC, lại chú ý thấy trong đôi mắt dưới hai hàng lông mày đang rũ xuống của vị quản gia tóc đã muối tiêu xẹt qua một tia giảo hoạt, nhất thời anh có dự cảm sẽ có điềm xấu, khi lão nhân luôn vui tươi hoạt bát này lộ ra ánh mắt đó, chỉ có thể nói những dự tính kế hoạch của Đàm Văn Sơ đã bị ông ấy biết được.

“Tôi hẹn đưa xe với bằng hữu, đã hẹn trước rồi, không thể sai hẹn được. Còn có, tôi biết, an toàn là đầu tiên, Hoa thúc chú cứ yên tâm, trình độ của tôi đạt mức chuyên nghiệp, nhất định thắng chắc.” Đàm Văn Sơ đánh phủ đầu trước, đem những dự tính trong ngày của anh nói hết ra.

Nụ cười của Hoa thúc có thâm ý khác, ông cũng không hy vọng vị thiếu gia từ nhỏ đã cực kỳ thích thể thao này gặp nguy hiểm, sau khi trưởng thành vẫn khiến người trong nhà lo lắng, cậu ta hiện tại đã làm việc trong tập đoàn của gia đình, không thể làm những việc mình thích như khi còn thiếu niên, cho dù thiếu gia yêu thích vận động, thì bây giờ cũng chơi thể thao thích hơn một chút, golf hay như thế nào, hơn nữa, khẳng định sẽ không bị thương.

Còn đưa xe? Không được!.

Đàm Văn Sơ làm bộ như không phát hiện thấy ánh mắt của Hoa thúc, ăn xong bữa sáng liền quan về phòng thay quần áo, chờ anh mặc y phục thể thao ra khỏi phòng, nhìn thấy Hoa thúc đứng bên cạnh mỉm cười, Đàm Văn Sơ cầm chìa khóa cười nói: “Tôi đi, đi rồi sẽ về.”

“Cậu không cần đi thì tốt hơn.”

“Hoa thúc, tôi rất lâu rồi chưa đưa xe cùng bằng hữu, để cho tôi đi đi.” Đàm Văn Sơ chuyển qua không nhéo.

Hoa thúc nghĩ nghĩ, sau khi bắt đầu chính thức làm việc, buổi tối Đàm Văn Sơ vẫn thường xem tài liệu của công ty, quả thực cậu không giống như khi còn đi học mỗi đêm đều ra ngoài du ngoạn, hơn nữa, vị quản gia cũng phát hiện, từ sau hôm gặp mặt bằng hữu đến nay, Đàm Văn Sơ hình như mang tâm sự, có đôi lúc ngồi ngẩn người một mình, tình cảnh này chưa thấy qua trước đây...

Chính là, cho dù cậu có ngoan một chút, nhớ lại thành tích điên cuồng trước đây của cậu, vị quản gia quyết định vẫn cố gắng ngăn cản dự định tham gia vào trò thể thao nguy hiểm của Đàm Văn Sơ.

“Chỉ e rằng thiếu gia hôm nay phải sai hẹn.” Về mặt Hoa thúc tươi cười như đã tính trước.

“Tại sao?”

“Nhị tiểu thư gọi điện thoại đến nói, cô muốn cậu mang Thu Thu trong nhà đến khám bác sĩ.” Hoa thúc không nhanh không chậm nói.

“Cái gì? Hôm nay?”

‘Nhị tiểu thư’ mà Hoa thúc nhắc chính là cô của Đàm Văn Sơ. Đàm Văn Sơ hiện tại đang sống cùng với cô mình, từ nhỏ anh đã được cô dẫn theo bên người, tình cảm hai người vô cùng tốt, Đàm Văn Sơ đối với người cô mạnh mẽ trong công việc của mình thập phần yêu thương và khâm phục, cũng rất nghe lời nàng, về phần Thu Thu, chính là con chó cưng của cô – một con chó hiếu động.

“Không thể nào? Hoa thúc, chú không thể gạt tôi a.” Đàm Văn Sơ liếc Hoa thúc, bán tín bán nghi nói.

“Không tin thì cậu có thể gọi điện thoại hỏi a.”

Nhìn bộ dáng tươi cười, Đàm Văn Sơ không thể không tin lời nói của Hoa thúc, hơn nữa anh cũng không muốn quấy rầy sự nghỉ ngơi của người cô hiện tại đang đi công tác nước ngoài, Đàm Văn Sơ trực tiếp đi tìm sổ khám bệnh của Thu Thu. Quả nhiên Hoa thúc không gạt người, đích thực hôm nay nó phải đến chỗ bác sĩ khám sức khỏe định kỳ.

Biết cô rất thương Thu Thu, Đàm Văn Sơ nhìn con chó chạy đến, con chó này ở trong nhà với ai cũng thân thiết, nhưng vừa ra khỏi cửa thì chỉ biết Đàm Văn Sơ và cô của anh, bất kỳ cũng dừng nghỉ kéo nó đi, bình thường đều là Đàm Văn Sơ cùng đi tản bộ với nó.

Nghĩ nghĩ, Đàm Văn Sơ lộ ra ánh mắt ‘bị người đánh bại’, tiếp theo, trong tiếng cười ha ha của Hoa thúc buồn bực đi thay quần áo, sau đó, gọi điện thoại cho bằng hữu hẹn lại ngày đưa xe khác.

Đàm Văn Sơ mang vòng cổ cho Thu Thu, chuẩn bị mang nó ra ngoài, nhìn thấy Hoa thúc tiễn bọn họ, Đàm Văn Sơ cố ý nhìn ông một cái vừa ai oán vừa bất mãn, anh biết rõ Hoa thúc cũng biết anh vẫn sẽ đi đưa xe, nhưng cũng sẽ vì chuyện ngăn cản anh thành công mà vui mừng.

Được rồi, để lão nhân chú thắng lần này.

Lái xe vào bệnh viện thú y quen thuộc, Đàm Văn Sơ ngoài ý muốn phát hiện thấy ngoài cửa bệnh viện treo tấm bảng ‘Ngừng hoạt động’, hỏi ra mới biết, nguyên lai bác sỹ ở đây là giả, Đàm Văn Sơ nhìn con chó đang ngồi ở băng sau, tính toán một chút, dự định mang nó đến bệnh viện khác kiểm tra, như vậy, nó sẽ không có lần thứ hai trở thành lý do ngăn cản anh ra ngoài nữa.

Lái xe ra đường lớn, Đàm Văn Sơ thỉnh thoảng chú ý những tòa nhà hai bên đường, tìm tới tìm lui cũng không được phòng khám thú y nào, trong lòng không khỏi có chút phiền não.

Ngay khi Đàm Văn Sơ dự định tìm chỗ nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục tìm phòng khám thú y, từ trong đáy lòng anh dâng lên cảm giác đặc biệt, cảm giác đó phi thường kỳ diệu, mơ hồ như có một bàn tay vô hình đang dẫn dắt anh.

Cảm giác này giống như cảm giác ngày đó Đàm Văn Sơ nghe được tiếng hát trong Thiên Không Thành, Đàm Văn Sơ nín thở tập trung tinh thần, bắt giữ cảm giác này, để thân thể đi theo tâm thức, hướng về phía trước.

Xe chạy ra ngoại ô thành phố, trước mặt Đàm Văn Sơ xuất hiện một biệt thự có bờ tường màu đỏ, anh nhìn tấm bảng treo bên ngoài cửa lớn – bệnh viện thú y Sao Sáng. Đàm Văn Sơ không khỏi bật cười, nguyên lai cảm giác kia còn có thể giúp được anh trong chuyện này, Đàm Văn Sơ không khỏi thầm nghĩ, thật sự là kỳ diệu a.

Ôm chú cún xuống xe, Đàm Văn Sơ mới nhìn thấy tấm bảng ‘Tạm ngừng hoạt động’ treo ở cửa, nhưng nếu bị cảm giác khó hiểu kia thu hút đến đây, Đàm Văn Sơ không định từ bỏ, anh giờ tay lên gõ cửa.

Cửa mở, một thân ảnh xuất hiện bên trong cánh cửa, cậu đứng trong bóng râm, Đàm Văn Sơ trong nháy mắt không thấy rõ diện mạo, anh chỉ thấy đôi mắt xanh biếc như ngọc phỉ thúy, Đàm Văn Sơ trong phút chốc mê muội, thân hình lảo đảo một chút.

“Nguyên lai... là cậu ở đây...” Một lúc sau, Đàm Văn Sơ mới nhẹ giọng nói một câu.

Thiếu niên bên trong do dự, tay vẫn giữ chặt cửa, không có ý định mở ra cho người vào trong.

Thu Thu từ trong lòng Đàm Văn Sơ nhảy ra, chạy vào trong bệnh viện, thấy con chó của mình đã chạy vào trong, Đàm Văn Sơ cười hỏi: “Tôi có thể vào trong không?”

Lộ Dịch An quay ra sau nhìn một chút, con cún kia không biết đã trốn vào chỗ nào, cậu quay đầu lại chăm chú nhìn Đàm Văn Sơ, đôi mắt người kia rực sáng, thùy hạ mi mắt, sau đó thả bàn tay đang chặn cửa ra, người ngoài cửa nhận được tín hiệu, lập tức bước vào cửa.

Mơ hồ nhìn quanh một chút, Đàm Văn Sơ nhìn thiếu niên, hỏi: “Cậu là bác sỹ thú y sao? Thật là trẻ.” Lại gặp nhau, Đàm Văn Sơ có chút mừng vui bất ngờ, anh thật sự rất nhớ cậu.

Lộ Dịch An không lên tiếng.

Đối diện với sự trầm mặc khó hiểu, Đàm Văn Sơ không biết phải làm sao, anh không biết có phải do thiếu niên sợ hay không, vội thấp giọng nói: “Tôi không nói cho bất kỳ ai chuyện của chúng ta.” Lời vừa thốt ra, Đàm Văn Sơ có chút buồn bã, cái gì mà nói là ‘chuyện của chúng ta’, anh và cậu không phát sinh chuyện gì, nói như vậy, mơ hồ như ám chỉ rằng nhược điểm của thiếu niên đang nằm trong tay anh, nếu như bị thiếu niên này chán ghét thì không xong.

Đàm Văn Sơ vội vàng đính chính: “Tôi, tôi không có ý gì khác, tôi muốn nói, tôi chỉ... chuyện ngày đó chỉ có mình tôi biết, chính là như vậy.”

Lộ Dịch An nhướn mày nhìn vẻ mặt Đàm Văn Sơ, cậu có thể cảm nhận được cho đến giờ người này không hề có ác ý với cậu, cậu cười cười với Đàm Văn Sơ, tỏ ra cậu không hiểu lắm. Nhìn nụ cười đó, Đàm Văn Sơ khẽ thở ra một hơi, anh vừa định nói thêm cái gì, thì có người bước ra, trong lòng còn ôm Thu Thu.

“Tiên sinh, chú cún này là của anh?” Lãnh Tinh Hồn đánh giá người lạ.

Lộ Dịch An thấy Lãnh Tinh Hồn đi ra, lập tức xoay người đi vào phòng khách. Thấy Lộ Dịch An ly khai, Đàm Văn Sơ vội vàng, thiếu chút nữa kêu lên, tiếp đó lại thấy ánh mắt nghi hoặc của Lãnh Tinh Hồn liền im lặng.

“Chú cún này bị làm sao?” Lãnh Tinh Hồn lại hỏi.

Đàm Văn Sơ giải thích: “Hôm nay là ngày chú cún này xét nghiệm định kỳ, nhưng bệnh viện quen không mở cửa, tôi tìm được đến đây, xin hỏi anh là bác sỹ phải không? Phiền anh giúp tôi kiểm tra tình hình của nó một chút, cảm ơn anh.”

“Nga...” Lãnh Tinh Hồn ứng một tiếng, nhìn Đàm Văn Sơ từ trên xuống dưới, thanh niên trẻ tuổi trước mắt phi thường anh tuấn, có khí tức khỏe mạnh, sáng sủa.

Nhìn Đàm Văn Sơ chăm chú một chút, Lãnh Tinh Hồn gật gù đầu, “Cậu đi theo tôi.” Nói xong, anh dẫn đầu hướng về phòng khám bệnh bước đi.

Đàm Văn Sơ bước theo Lãnh Tinh Hồn, nhìn thấy thân hình cao lớn của anh ta, trong lòng lòng có rất nhiều điều muốn hỏi, lại không biết mở miệng ra sao, gấp đến không biết phải làm như thế nào.

Đặt cún con lên bàn, Lãnh Tinh Hồn một bên kiểm tra cho nó, một bên liếc nhìn Đàm Văn Sơ đứng ngồi không yên.

Đàm Văn Sơ rất muốn đi gặp thiếu niên kia, anh lo sợ đến khi con cún kia được kiểm tra xong thì thiếu niên kia cũng sẽ không xuất hiện nữa, anh lại không thể ly khai để đi tìm cậu.

Cún con kiểm tra toàn thân xong, Lãnh Tinh Hồn điền xong tiểu sử bệnh án, ôm cún con đặt từ trên bàn đặt xuống đất, hướng qua Đàm Văn Sơ đang đứng một bên nói: “Qua kiểm tra sơ bộ thì cơ thể nó rất tốt, tôi sẽ lấy một ít máu đem xét nghiệm, kết quả đến ngày mai mới có, cậu...”

Không đợi Lãnh Tinh Hồn nói xong, Đàm Văn Sơ nói trước: “Ngày mai tôi sẽ đến.”

“Nga.” Lãnh Tinh Hồn lên tiếng, dùng ánh mắt tò mò đánh giá Đàm Văn Sơ một chút, sau đó tỏ vẻ muốn tiễn khách.

Đàm Văn Sơ không tìm được lý do lưu lại, đành phải ôm chú cún rời khỏi bệnh viện.

Sau khi ngồi vào trong xe, cậu cũng không khởi động xe, mà chỉ ngồi yên trên ghế đậu trước cổng bệnh viện, hy vọng có thể nhìn thoáng thấy được thiếu niên kia.

Thu Thu ở phía ghế sau càng không ngừng quay vòng vòng, ô ô khê khê, tựa hồ muốn đi về, Đàm Văn Sơ mặc kệ không để ý đến nó.

Trong lòng Đàm Văn Sơ chờ thiếu niên kia có thể ra ngoài mua sắm, cho dù chỉ là đi ngang qua cửa lớn cũng được, nhưng thẳng đến khi trời sắp tối cậu cũng không xuất hiện, vì vậy Đàm Văn Sơ không thể không khởi động xe rời đi.

“Tối như vậy! Thiếu gia, cậu hôm nay đi đâu vậy?” Thấy Đàm Văn Sơ trở về, Hoa thúc nghênh đón, vừa kinh ngạc vừa ân cần hỏi.

Đàm Văn Sơ lắc lắc đầu, cái gì cũng không nói.

Để ý thấy bộ dáng Đàm Văn Sơ có chút mất hồn mất vía, Hoa thúc cũng không truy vấn gì thêm, ông phân phó nhà bếp dọn bữa khuya lên.

Đàm Văn Sơ cả ngày gần như không ăn gì, lúc này một chút cũng không cảm thấy đói, anh chỉ cảm thấy trong lòng như có lửa đốt, vội vàng, nóng ruột, lại không thể nói để trút hết.

Đợi cả một ngày, thế nhưng cũng không thấy cậu ra đến cửa, chẳng lẽ... là trốn anh sao?

Nhìn Đàm Văn Sơ cầm muỗng, canh trong muỗng từng giọt từng giọt rơi xuống chén, Hoa thúc biết thiếu gia của mình lại có tâm sự. Đàm Văn Sơ từ nhỏ đến giờ vẫn như vậy, một khi suy nghĩ chuyện gì sẽ rất chuyên chú, nhất tâm không thể suy nghĩ hai chuyện.

“Thiếu gia, cậu làm sao vậy?”

Câu hỏi khiến Đàm Văn Sơ từ trong mạch suy nghĩ tỉnh lại, anh cười cười che giấu, sau đó, từ trong nụ cười nhặt nơi khóe miệng kia hiện ra sự cay đắng sâu sắc.

Từ sau đêm sơ ngộ tại bờ biển giống như cánh nhạn lướt qua, Đàm Văn Sơ thường xuyên nhớ đến thiếu niên xa lạ kia, nhớ đến đôi mắt xanh biếc như phỉ thúy xinh đẹp kia, còn có ca khúc vô danh kia; vào buổi tối khi đọc sách trong thư phòng, nhìn cảnh biển trong đêm bên ngoài cửa sổ, trong đầu Đàm Văn Sơ luôn hiện ra thân ảnh thiếu niên nhân ngư đang tung người lên khỏi mặt nước.

Cậu ta là nhân ngư, hiện tại đang ở trong bệnh viện thú y kia chẳng? Cậu và vị bác sỹ khí chất tà mị có quan hệ gì? Cậu hẳn là sống ngoài biển, từ khi nào thì vào đất liền? Vì sao phải vào? Sẽ ở bao lâu? Những vấn đề này, Đàm Văn Sơ mỗi ngày đều nghĩ đến.

“Thiếu gia, rốt cuộc là cậu có nghe tôi nói hay không?” Hoa thúc lần thứ hai kêu lên, thấy Đàm Văn Sơ đang mất hồn mà không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

“A a? Chú vừa rồi nói gì?” Đàm Văn Sơ đem tâm tình đang bay đến bệnh viện thú y thu trở về, nhìn Hoa thúc nói.

“Tôi nói, cậu cứ mức canh lên lại đổ xuống hết như vậy, là do mùi vị không tốt hay là do quá nóng?” Hoa thúc nửa đùa nửa nghiêm túc hỏi.

Đàm Văn Sơ nhìn canh đã không còn bốc hơi nóng, xấu hổ cười, “Tôi không đói bụng...”

“Như vậy thì ăn một cái bánh bao.” Hoa thúc ân cần khuyên, ông thấy tình trạng Thu Thu ăn đến lang thôn hổ yết đoán rằng, Đàm Văn Sơ ra ngoài cũng không ăn gì cả, nếu cậu có ăn cơm, Thu Thu theo cậu ra ngoài cũng không đói khát đến như vậy.

Đàm Văn Sơ chậm rãi ăn bánh bao, vẻ mặt lại giống như đã đi vào cõi thần tiên nào đó, Hoa thúc nhìn trong mắt, nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay ra ngoài, gặp được người nào sao?”

Đàm Văn Sơ không hề đề phòng, không khỏi gật đầu: “Àn, gặp được cậu ta, nhưng là một câu cũng không có nói...”

Trên khuôn mặt Hoa thúc lộ ra nụ cười, quả nhiên, tình trạng gần đây của thiếu gia, nguyên nhân chính là – tình yêu, cậu khẳng định là đã có người trong lòng.

Hoa thúc phục vụ trong Đàm gia đã hơn hai mươi năm, trung thành và tận tâm, vị quản gia một lòng hy vọng thiếu gia ông đã chăm sóc từ nhỏ đến lớn có thể tìm được bạn đời.

“Là người như thế nào?” Hoa thúc nhẹ giọng hỏi.

Đàm Văn Sơ còn đang sa vào trong thế giới riêng của cậu, mơ hồ trả lời: “Hảo xinh đẹp, hảo đáng yêu...”

“Là nữ hài tử nhà nào? Hiện tại là còn đi học hay đi làm rồi?”

“Không biết...”

Ngay khi Hoa thúc còn đang kinh ngạc, Đàm Văn Sơ đã qua một thời gian dài như vậy cũng còn chưa biết hoàn cảnh bên nhà gái, Đàm Văn Sơ đã thanh tỉnh lại, cậu không khỏi mạnh mẽ quay đầu nhìn chằm chằm vị quản gia đứng sau lưng cậu, vẻ mặt như bị lừa: “Hoa thúc! Chú làm gì vậy?”

“Tôi, tôi quan tâm cậu nha.” Hoa thúc nghiêm túc trả lời.

“Chú lừa tôi nói, thật sự là quá phận.”

“Tôi là quan tâm, quan tâm. Thiếu gia, cậu bây giờ còn chưa biết tình huống cơ bản bên nhà gái sao? Chuyện này có điểm không thể không nói được, cậu phải mạnh mẽ hơn nữa nha.”

Mạnh mẽ hơn? Đàm Văn Sơ thở dài trong lòng, đến mức nào cũng không biết nữa.

Sau khi trấn trở gần một đêm trên giường, hôm sau, sáng sớm Đàm Văn Sơ liền chạy đến bệnh viện thú y kia, trên danh nghĩa là lấy bản báo cáo kết quả của Thu Thu, nhưng thực tế là muốn gặp mặt người kia một lần. Kết quả là đi về tay không, ngay cả thân ảnh cậu cũng không thấy được. Bác sỹ Lãnh Tinh Hồn giao báo cáo cho anh, nói với anh cún con tất cả đều bình thường, sau đó tiễn khách, Đàm Văn Sơ chờ bên ngoài cả một ngày.

Mấy ngày kế tiếp, từ sáng sớm Đàm Văn Sơ dứt khoát trực tiếp lái xe đến chờ bên ngoài bệnh viện thú y. Đậu xe ở bên đường, sau đó lấy laptop ra, lại gọi điện cho thư ký nói hôm nay anh không đến công ty, có chuyện gì trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

Đàm Văn Sơ một bên làm việc trên laptop, một bên nhìn chằm chằm cửa lớn của bệnh viện, anh hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh kia, cho dù chỉ là lướt qua. (Đàm ca si tình ghê luôn a~ Rất hâm mộ anh nha~)

Hai ngày trôi qua, Đàm Văn Sơ không nhìn thấy được gì, trong lòng phi thường mất mát, khi làm việc vẫn có thể hoàn toàn tập trung, nhưng buổi tối về đến nhà, nhàn rỗi liền thở ngắn than dài, Hoa thúc nhìn thấy, xem ra quá trình theo đuổi của cậu không thuận lợi, trong lòng thầm nghĩ không biết là nữ hài nhà nào, có thể đem Đàm Văn Sơ luôn lạc quan sáng lạn như mặt trời tra tấn thành bộ dáng này.

Người trong bệnh viện cũng chú ý chiếc xe kia đã đậu ngoài ngõ mấy ngày liền, tối hôm nay, Lãnh Tinh Hồn thấy Lộ Dịch An đang xem TV với Ô Mễ trong phòng khách ở lầu hai, anh bước đến cùng ngồi xem, sau khi nhìn TV một lúc, dùng một ngữ khí rất bình thản nhắc đến chuyện này.

“Gần đây có chiếc xe vẫn đậu bên ngoài bệnh viện, các cậu có thấy không?”

Ô Mễ gật đầu, “Thấy chứ, chúng ở trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, bình thường ít khi có xe chạy qua đây, đột nhiên một chiếc Aston Martin đậu ở đó, rất đáng chú ý.”

Mắt Lộ Dịch An lóe sáng một chút.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: “Nhìn bộ dáng dường như đang đợi người nào đó.”

“Àn, tôi cũng cảm thấy như vậy. Xe đậu ở đó cả ngày, đến khuya mới rời đi. Nhiều ngày như vậy cũng chưa gặp được người đang đợi sao? Người này cũng thật là, không thể gọi điện thoại sao?” Ô Mễ đã sớm hảo tò mò về chiếc xe màu bạc thần bí kia, hưng phấn nói.

Lôi Khắc Tư cũng tham gia thảo luận, “Tôi nhớ chiếc xe này giống loại xe của người đã đưa một chú cún đến đây kiểm tra ba ngày trước, lúc đó không để ý biển số xe, không biết có phải là cùng một chiếc hay không.”

“Di, người kia là đến chờ lấy báo cáo xét nghiệm máu sao? Anh ta đã sớm đến lấy rồi không phải sao?” Ô Mễ nghe Lôi Khắc Tư nói, cậu cũng nhớ lại, “Sức khỏe con cún kia rất tốt, không có vấn đề gì a... Kỳ quái, vì sao anh ta muốn chờ bên ngoài bệnh viện, anh ta đang đợi cái gì chứ?”

Lãnh Tinh Hồn để ý đến biểu tình của Lộ Dịch An, Lộ Dịch An nghe thảo luận, thùy hạ hai mắt, ánh mắt chuyển qua hướng khác, vẫn trầm mặc cúi đầu không nói.

Lãnh Tinh Hồn cười cười, không nói gì thêm.

Sáng ngày tiếp theo, Lộ Dịch An tỉnh giấc, cậu bước đến cửa sổ kéo một góc rèm che lên, trời mưa, từng giọt nhỏ nhỏ hắt lên trên mặt kính cửa sổ, sáng lấp lánh. Chiếc xe màu bạc đậu bên dưới cách không xa, không thấy rõ người ngồi bên trong, nhưng Lộ Dịch An có thể cảm giác sự tồn tại của người đó.

Anh đang đợi cậu, hy vọng được gặp mặt một lần. Nhưng gặp nhau, thì có thể làm gì được đây? Trong mắt Lộ Dịch An xẹt qua một tia thương cảm, sau đó buông rèm xuống.

Ăn xong bữa sáng, Lộ Dịch An nói phải ra ngoài làm việc, Lôi Khắc Tư đi cùng nàng, Lộ Dịch An vẫn giống như ngày thường, im lặng ngồi trong phòng, lần này cậu không ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh thành phố, mà cuộn mình trong sofa, cầm trong tay quyển sách, hơn nửa ngày mới lật được một tờ.

Những hạt mưa rơi xuống càng ngày càng nặng hơn, ngồi trong phòng có thể nghe được tiếng mưa rầm rầm. Lộ Dịch An không ngồi yên được, cậu lại bước đến cạnh cửa sổ. Chiếc xe kia vẫn đậu trong mưa, xem tựa hồ cũng mang khí tức của chủ nhân, khiến người ta có cảm giác ôn nhu tĩnh lặng, thanh gạt nước phía trước lay động nhịp nhàng, từng chút từng chút, Lộ Dịch An cũng có thể cảm nhận được nhịp tim đập của mình, từng nhịp từng nhịp.

Anh sao lại cố chấp như vậy? Không nên chờ ở đây, chờ không được thì cũng nên trở về, ngay cả thân ảnh cũng không để anh thấy được không lẽ anh vẫn còn chưa hiểu, anh không ngờ sẽ gặp lại sao? Lộ Dịch An đưa tay đỡ lấy đầu, đột nhiên bật cười, sự cố chấp của người kia cũng giống y như cậu vậy.

Ăn cơm trưa xong, Lộ Dịch An lại bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, xe vẫn còn đó. Người kia không ăn cơm sao? Anh có khát nước không, có lạnh không? Cuối cùng, Lộ Dịch An chịu không được, cậu rót một tách trà nóng, lấy dù che, mở cửa lớn ra ngoài.

Từ trên lầu đứng nhìn bóng Lộ Dịch An che dù đi ra cửa, Lãnh Tinh Hồn tựa người vào cửa sổ phòng anh, mỉm cười.

Đàm Văn Sơ đang xem tài liệu, tay đang bấm máy tính kiểm tra đối chiếu số liệu, đột nhiên, anh cảm thấy ánh sáng bên ngoài cửa xe cứ nhiên tối lại, anh quay đầu, phát hiện ngoài xe có một người đang đứng, anh vươn tay kéo cửa xe xuống, vừa nhướn mắt nhìn, liền đối diện với mắt xanh phỉ thúy kia.

A, cuối cùng thì cậu cũng xuất hiện.

Lộ Dịch An cầm trong tay tách trà nóng đưa cho Đàm Văn Sơ, cậu không dám nhìn thẳng vào mắt Đàm Văn Sơ, cậu sợ. Người lạ này chỉ mới qua hai lần gặp mặt, không hiểu sao lại có sự hấp dẫn mạnh mẽ với cậu, hấp dẫn cậu đến gần, hơn nữa người lạ này còn mang đến cảm giác tín nhiệm khó có thể giải thích rõ ràng trong cậu.

Ánh mắt vội vàng lướt qua gương mặt anh tuấn thành thực kia, Lộ Dịch An không nói gì xoay người ly khai.

Sự xuất hiện của Lộ Dịch An khiến Đàm Văn Sơ thập phần kinh hỉ, nhưng cậu không nói một câu đã nhanh chóng ly khai lại làm cho Đàm Văn Sơ thất vọng không thôi, nắm chặt tách trà, nhìn thân ảnh Lộ Dịch An lại một lần nữa biến mất ở cửa, Đàm Văn Sơ chăm chú nhìn cánh cửa một lúc lâu, sau đó thu hồi ánh mắt nhìn tách trà nóng trong tay. Đàm Văn Sơ có thể xác định người kia nhớ rõ anh, chỉ là cậu vẫn không chịu nói gì, vì sao?

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Đến tối khi Đàm Văn Sơ về đến nhà, ngồi một mình trong phòng làm việc, ngắm nghía tách trà trong tay, nâng niu như món đồ gốm sứ không ngừng nhìn ngắm. Đàm Văn Sơ buồn rầu nghĩ, ngày mai trời không mưa nữa, không biết cậu có còn xuất hiện hay không.

Hoa thúc đã bước vào phòng một lúc, ông phát hiện toàn bộ sự chú ý của Đàm Văn Sơ đều dồn vào tách trà trong tay, hoàn toàn không thấy ông, ông cũng nhân cơ hội này vui vẻ quan sát tách trà kia một chút, không phát hiện thấy cái gì khác lạ, không khỏi nghĩ thầm: cứ nhiên đối với một tách trà mà tình tự miên miên, thiếu gia thật sự quá ngốc.

“Đó là quà tặng hay là kỷ vật?” Hoa thục cất tiếng hỏi.

Đàm Văn Sơ hoảng sợ, nhảy dựng kêu lên: “Hoa thục, xin chú gõ cửa trước.”

Hoa thục tủm tỉm cười, nói: “Tôi có gõ.”

“Chú vào bao lâu rồi?” Đàm Văn Sơ hỏi, dùng ánh mắt đề phòng nhìn Hoa thục, theo bản năng cất tách trà vào ngăn kéo bàn.

“Thiếu gia, đừng giấu, tôi thật sự thấy vật kia không có giá trị quý báu gì cả.” Hoa thục cố tình nói.

Về mặt Đàm Văn Sơ lập tức thay đổi, chính anh cũng biết lần gặp gỡ kỳ quái kia cuối cùng chỉ còn một tách trà này thôi, có lẽ đây là vật chứng duy nhất chứng tỏ được sự gặp gỡ giữa hai người từ đầu đến cuối. Giật mình một cái, Đàm Văn Sơ nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn.

“Nàng ta cự tuyệt cậu?” Hoa thục đoán có lẽ hai người hẹn nhau ở quán café, sau đó Đàm Văn Sơ bị cự tuyệt, lại cảm thấy quán café sử dụng tách trà này thì không đúng lắm, như vậy chẳng lẽ hẹn nhau ở quán thức ăn nhanh? Cũng không giống, không khí nơi đó không hợp, càng nghĩ càng không ra.

Đàm Văn Sơ mời Hoa thục ngồi xuống, anh nghiêm túc nhìn Hoa thục hỏi: “Chú có biết yêu thú không?”

Hoa thục sửng sốt, lập tức liên tưởng đến mối bận tâm của Đàm Văn Sơ gần đây không phải người mà là yêu thú, ông lập tức gật đầu nói: “Biết.”

“Có sợ không? Tôi nói, nếu nhìn thấy?” Đàm Văn Sơ có chút căng thẳng truy hỏi.

“Khụ, có gì phải sợ, trừ bỏ bản thể ra thì ngoại hình có gì khác chúng ta. Thiếu gia, cậu không nên thấy tuổi của tôi lớn nha, tôi cũng không phải người thủ cựu. A, đúng rồi, vợ của người làm vườn nhà chúng ta chính là yêu thú, là miêu, cậu xem ông ấy sau khi cưới lão bà là miêu thì có thay đổi gì không?” Hoa thục lập tức thể hiện sự tiến bộ của ông.

“Nhìn thấy nguyên hình, tôi nói là bản thể, ông có sợ không?”

“Đúng a, không có gì đáng sợ. Cậu cho tôi là người nhát gan sao?” Hoa thục lộ ra biểu tình bị xúc phạm, hơi nheo nheo mắt, “Thiếu gia, khi tôi còn trẻ, có thể thích mạo hiểm hơn cậu nữa đó.”

Đàm Văn Sơ nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Hoa thục, tôi có chuyện muốn nói với chú...”

Hoa thục lộ ra vẻ mặt rất hứng thú, Đàm Văn Sơ rốt cuộc cũng chịu thổ lộ những tâm sự gần đây của cậu với ông.

“Khi mới trở về Hương Đảo, tôi có tham gia tiệc họp mặt bạn bè, cuối cùng quần áo tôi ướt nhẹp trở về nhà, chú còn nhớ không?”

“Tài xế nói cậu sau bữa tiệc họp mặt trực tiếp chạy ra biển, vẫn mặc y phục mà bơi.” Khuôn mặt Hoa thục không chút thay đổi trả lời, đồng thời giả vờ trừng mắt nhìn Đàm Văn Sơ, “Lớn như vậy rồi mà cậu vẫn không ngoan ngoãn.”

“Trong buổi họp mặt, tôi vẫn luôn mơ hồ nghe được tiếng hát, là tiếng hát phi thường phi thường tuyệt vời, tôi bị tiếng hát hấp dẫn, đi tìm tiếng hát đó, đến bờ biển nhìn thấy một nam hài tử...”

“Nam?” Hoa thục kêu nhỏ một tiếng, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Đàm Văn Sơ lập tức khôi phục biểu tình bình tĩnh, “Thiếu gia, cậu nói tiếp đi.”

Đàm Văn Sơ cười, “Vừa rồi chú vừa nói mình không phải người thủ cựu.”

“Đương nhiên, thiếu gia, tôi không thủ cựu, bắt quá... trước đây cậu cũng không tỏ ra mình đặc biệt chú ý đến đồng tính.” Hoa thục lịch sự mỉm cười giải thích, “Tôi chỉ hy vọng cậu có thể tìm được người nguyện ý bên nhau cả đời, còn những chuyện khác không quan tâm.”

“Cám ơn chú.” Đàm Văn Sơ tiếp tục nói, “Cậu ta... cậu ta không phải là người, cậu ta là một nhân... nhân ngư...”

Chuyện kinh tâm kéo đến từng cái từng cái, toàn thân Hoa thục lão đảo, “Nhân ngư! Nga, kia chính là yêu thú phi thường phi thường trân quý.”

Đàm Văn Sơ nhớ lại, lộ ra nụ cười mơ hồ, “Cậu ta phi thường xinh đẹp, phi thường đáng yêu. Ban đầu tôi còn tưởng cậu ta là người, đã khuya lắm, tôi muốn đưa cậu ta về nhà, sau đó cậu ta để lộ ra ngư vĩ, là ngư vĩ ngân bạch sắc, xinh đẹp khó có thể diễn tả. Tôi hỏi cậu ta có phải một mình ra biển chơi hay không, cậu ta không nói gì, cuối cùng biến mất trong biển.”

“Sao cậu không cản lại không cho cậu ấy đi?” Hoa thúc chen vào hỏi một câu.

Đàm Văn Sơ lắc đầu, “Tôi, tôi muốn đuổi theo cậu ta, nhưng tôi làm không được.”

Nghĩ lại, đối phương là một nhân ngư, Hoa thúc không nói gì nữa.

“Sau khi trở về, tôi vẫn nhớ cậu ta, như thế nào cũng không quên được. Sau đó, tôi mang Thu Thu đi khám bác sỹ, trong một bệnh viện thú y thì được gặp cậu ta, tôi không biết vì sao cậu ta xuất hiện ở đó. Mỗi ngày tôi đều chờ bên ngoài bệnh viện, hy vọng có thể được gặp mặt một lần. Cậu ta vẫn một mực tránh né, chỉ có hôm nay, cậu ta rút một tách trà cho tôi, nhưng một chữ vẫn không chịu nói với tôi.” Đàm Văn Sơ nhìn tách trà trên bàn, thở dài.

Hoa thúc cũng thở dài một tiếng, sau đó nhìn Đàm Văn Sơ chằm chằm, “Thiếu gia, tôi không thể không nói cậu một câu – cậu rất vô dụng. Chẳng lẽ cậu không thể tự nhiên bước vào bệnh viện, tự giới thiệu một chút, sau đó đề nghị kết bạn sao?”

Đàm Văn Sơ ban đầu ngạc nhiên, sau đó vội vàng lắc đầu, “Không, không.”

“Vì sao?”

“Tôi sợ dọa đến cậu ta. Nhân ngư vào đất liền là có lý do, hơn nữa tôi cảm thấy cậu ta chắc cũng không muốn bị người khác phát hiện thân phận. Nếu tôi hấp tấp dọa cậu ta sợ, như vậy không tốt.”

Nghe được lý do của Đàm Văn Sơ, Hoa thúc không tránh được nghĩ cậu đã lo quá mức, xem ra thật sự coi trọng nhân ngư kia.

“Vậy tiếp theo cậu định làm gì?”

“Tôi, tôi thật sự hy vọng có lẽ làm bằng hữu, tôi muốn mỗi ngày được nhìn thấy cậu ta. Không hiểu vì sao, từ sau khi gặp mặt, tôi cảm thấy sự hiện hữu của cậu ta liên tục tác động đến tâm của tôi, cảm giác này rất kỳ diệu. Bằng hữu của tôi rất nhiều, nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác như vậy với bất kỳ ai khác.”

Hoa thúc nhún vai đã hiểu, ngữ khí ra dáng người từng trải, “Tôi hiểu, tình yêu là chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt.”

“Tình yêu...” Đàm Văn Sơ thì thầm niệm hai chữ này, ánh mắt lại dời đến chiếc tách trên bàn.

“Thiếu gia, muốn chiếm được trái tim thì cậu phải cố gắng, tôi không thể giúp gì được. Nếu người kia có thể đến ở đây, tôi sẽ cố gắng hết sức để cậu ta hài lòng mà ở lại. Đương nhiên, ở càng lâu càng tốt.” Hoa thúc nói xong, chớp chớp mắt với Đàm Văn Sơ, sau đó xoay người ly khai.

Đàm Văn Sơ ngồi lại một mình bắt đầu ngắm người nhìn tách trà.

Mấy ngày sau đó, chiếc xe màu bạc có rèm che vẫn đậu bên ngoài bệnh viện, lúc này, Lộ Vi cũng để ý đến chiếc xe, nâng cằm thẳng hẳn lên, tiến đến hỏi Lãnh Tinh Hồn, “Anh có biết chiếc xe kia không?”

“Chỉ biết chủ xe có một con chó con.”

“Hắn ta vì sao lại đậu ở đây hoài? Hắn đã phát hiện gì rồi?” Biểu tình Lộ Vi càng ngày càng ngưng trọng nghiêm túc, liên tục liếc nhìn ra ngoài.

“Tôi cảm thấy cậu ấy không có ác ý.” Lãnh Tinh Hồn trấn an Lộ Vi, ánh mắt lại nhìn Lộ Dịch An. Lộ Dịch An đang ngồi gần đó, hai tay nắm chặt, ngón tay xoắn lấy nhau, cúi thấp đầu.

“Khi hắn ta mang cún con kia đến khám có thấy Tiểu An hay không?” Lộ Vi đột nhiên hỏi.

Lộ Dịch An trầm mặc gật gật đầu.

“Trời ơi! Không được, không được! Chúng ta phải rời khỏi đây, nhanh!” Lộ Vi nói xong liền đứng dậy, lôi Lộ Dịch An tỏ ý muốn đi, Lãnh Tinh Hồn vươn tay kéo nàng lại, “Đừng khẩn trương, đừng khẩn trương,

Lộ Vi. Người kia có gặp qua Tiểu An, không nghĩ cậu ấy biết Tiểu An là nhân ngư, có lẽ, xe của cậu ấy đậu ở đây là có nguyên nhân khác, ví dụ như cậu ấy đến đây thăm bằng hữu, hoặc công ty cậu ấy làm nằm gần đây, không có chỗ đậu xe nên phải đem xe để ở đây. Lộ Vi, thoải mái một chút.”

Lãnh Tinh Hồn cười trấn an làm Lộ Vi cũng bình tĩnh lại, nàng thở phào nhẹ nhõm, buông tay Lộ Dịch An ra, “Vây, phải làm sao bây giờ? Người kia cứ đậu ở đó không đi, tôi lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu hắn ta thu hút người khác đến... tôi muốn nói...”

Lãnh Tinh Hồn vỗ nhẹ vai Lộ Vi, “Đừng lo, chỉ một chiếc xe thôi mà, nhiều lắm cũng chỉ sang trọng một chút. Thành phố có rất nhiều xe xịn, đừng quên trong garage của tôi cũng có một chiếc Ferrari, chiếc Aston Martin của cậu ấy cũng không tính là gì cả.”

Lộ Vi ngồi xuống, biểu tình vẫn lo lắng, nhìn thấy Lộ Dịch An liền thở dài, Lộ Dịch An vẫn cuối đầu xuống, mơ hồ như đang kêu cứu trong lòng.

Lãnh Tinh Hồn ngồi xuống bên cạnh Lộ Vi, nhẹ giọng khuyên: “Lộ Vi, đừng như vậy, cô muốn đem Tiểu An giấu kín hoài sao?”

Trong thanh âm Lộ Vi mang theo một chút oán giận, “Nếu cậu cứ nghe lời hảo hảo ở trong phòng có lẽ sẽ không có chuyện như vậy.”

Lãnh Tinh Hồn vừa nghe xong, cau mày, mang chút trách cứ nói: “Lộ Vi, cô đối với Tiểu An như vậy không công bằng, đem cậu ta che mặt lại, cả đời không cho gặp bất kỳ ai? Trong mắt cô, đất liền tràn đầy nguy hiểm, biển cả cũng nguy hiểm, cô muốn Tiểu An trốn đến chỗ nào? Trên mặt trăng sao?”

Lộ Vi tựa hồ nhận ra, dùng ánh mắt áy náy nhìn Lộ Dịch An, nàng biết nàng quá mức khắc nghiệt với Lộ Dịch An, cũng hiểu nàng quá khắt khe, nhưng cũng không chịu nói lời xin lỗi.

“Được rồi, vì sự an tâm của mọi người, tôi thỉnh người trong xe vào đây, hỏi cậu ấy rốt cuộc vì sao mỗi ngày đều đậu xe ở đây một chút. Thay vì ngồi chờ, không bằng chủ động ra tay trước.” Lãnh Tinh Hồn đứng lên.

Đôi mắt Lộ Dịch An chớp chớp một chút, mím môi không nói một tiếng.

“Tôi mời cậu ấy vào phòng khách, Lộ Vi, cô và Tiểu An có thể ngồi nghe trong phòng khám bệnh. Tuy rằng không thể xác định người kia nói thật hay không, bất quá, nghe cậu ấy nói một chút cũng tốt.” Lãnh Tinh Hồn nói xong liền đi ra ngoài.

Bị Lãnh Tinh Hồn thỉnh vào trong phòng khách, Đàm Văn Sơ có chút xấu hổ, nhất định là chuyện chờ đợi bị phát hiện, người ta nghi ngờ vì thế mới mời anh vào nhà. Ngồi trên sofa trong phòng khách, Đàm Văn Sơ chuẩn bị đón nhận những câu hỏi thật tốt, đồng thời, anh cũng muốn biết nhiều về người kia hơn một chút.

Lãnh Tinh Hồn nhấp một ngụm trà, đặt tách xuống, ngữ khí thoải mái giống như bằng hữu đang nói về chuyện gia đình: “Cún con của cậu có khỏe không?”

Đàm Văn Sơ giật mình, lập tức hỏi: “Anh nói Thu Thu? Nó rất khỏe, phi thường khỏe, mỗi ngày đều chạy tới chạy lui trong vườn hoa.”

“Như vậy, tôi có nên hay không hỏi cậu, mỗi ngày đều đậu xe ngoài cửa bệnh viện của tôi là vì cái gì?”

Đề tài nói chuyện bỗng nhiên nhảy qua vấn đề khác, Đàm Văn Sơ lại ngẩn ra, anh nhìn bác sỹ thú y trước mắt, người kia có khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, khóe miệng nhếch lên cười mang theo ba phần tà mị, đôi mắt lạnh lẽo, sóng mắt lưu chuyển lấp lánh ánh sáng, mơ hồ như có thể nhìn thấu lòng người. Lúc này, ánh mắt kia rất thẳng thắn, cảm giác được thành ý trong lòng đối phương, Đàm Văn Sơ đem chuyện anh gặp gỡ nhân ngư nói từ đầu đến cuối một lượt. Nói xong lời cuối cùng, Đàm Văn Sơ giấu sự xấu hổ gãi gãi đầu, “Tôi không biết vì sao tôi lại cứ đứng chờ bên ngoài bệnh viện, tôi chỉ hy vọng có thể nhìn mặt cậu ta lần nữa, hy vọng chúng tôi có thể trở thành bằng hữu.”

“Cậu khẳng định là cậu thấy rõ? Có lẽ khi họp mặt cậu uống nhiều rượu, ý thức mơ hồ.” Lãnh Tinh Hồn hỏi.

Đàm Văn Sơ lắc đầu, “Tôi có uống chút rượu, nhưng tôi vẫn tỉnh táo. Ngư vĩ ngân bạch sắc dưới ánh trăng kia tôi không nhìn lầm, cũng sẽ không quên.”

Trong phòng kế bên, Lộ Vi dùng ánh mắt trách cứ nhìn Lộ Dịch An, Lộ Dịch An nghiêng đầu quay sang chỗ khác, lần đầu tiên toát ra vẻ không thỏa hiệp. Lộ Vi nắm lấy tay Lộ Dịch An, gắt gao bắt lấy, thanh âm trầm thấp nói: “Cậu vì sao muốn cho hắn ta biết?”

“Bởi vì anh ấy nghe được tiếng hát của tôi.” Lộ Dịch An ngẩng đầu, nhìn vào mắt Lộ Vi, biểu tình bướng bỉnh của cậu khiến Lộ Vi ngẩn người, chậm rãi thả tay ra.

“Tiếng hát? Cậu khẳng định nghe được tiếng hát?” Lãnh Tinh Hồn lại hỏi.

“Phải.”

“Cậu thật sự nghe được?” Lãnh Tinh Hồn cười, “Có truyền thuyết về nhân ngư... Ai có thể nghe được tiếng hát của nhân ngư, đó chính là người y muốn ở bên cạnh suốt đời. Kỳ thật, mục đích thật sự của tiếng hát nhân ngư chính là – tìm bạn đời. Khi tìm bạn đời, nam nhân ngư sẽ hát, dùng tiếng hát thu hút người bạn đời của y, chỉ có duy nhất người bạn đời của y mới có thể nghe được tiếng hát đó, cho dù là những nhân ngư khác cũng không thể nghe được.”

“Tìm bạn đời?” Đàm Văn Sơ ngốc lảng.

“Đúng vậy, cho nên tôi mới buộc cậu phải xác định chuyện này, nói thẳng ra tôi không tin cậu nghe được.” Lãnh Tinh Hồn dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn Đàm Văn Sơ.

Đàm Văn Sơ nghĩ nghĩ, nhẹ giọng ngâm, tuy anh không thể bắt chước ngôn ngữ khó hiểu kia, nhưng giai điệu lại nhớ rất rõ. Lộ Vi ở phòng kế bên nghe Đàm Văn Sơ ngâm, biểu tình càng ngày càng kinh ngạc, ánh mắt của nàng dừng lại trên Lộ Dịch An, chậm rãi buông tay ra, vỗ nhẹ lên vai Lộ Dịch An.

Ngâm một đoạn, Đàm Văn Sơ nói: “Bây giờ anh đã tin chưa? Tôi không hiểu ca từ, bây giờ tôi nhớ lại, thì có lẽ ngôn ngữ kia không phải của loài người, nhưng tôi thật sự nghe được, hơn nữa, những người xung quanh lại không thể nghe.”

Lãnh Tinh Hồn nhìn Đàm Văn Sơ, cười nói: “Có ý tứ, cậu có thể nghe được tiếng hát của Tiểu An, điều này không có khả năng, vì sao lại không phải là một vị nữ nhân ngư nghe được?”

“Tiểu An?” nhãn tình Đàm Văn Sơ sáng lên.

“Đúng, Lộ Dịch An.”

Đàm Văn Sơ cuối cùng cũng biết được tên của nhân ngư kia, trong lòng anh không ngừng lặp đi lặp lại.

Lãnh Tinh Hồn đứng lên, tỏ ý muốn tiễn khách, nhìn vào mắt Đàm Văn Sơ, anh cười cười: “Tôi biết cậu đang nghĩ gì, tôi muốn nói xin lỗi, tạm thời không thể giúp gì cho cậu được.”

Đàm Văn Sơ thất vọng, cúi đầu đi xuống dưới lầu, khi anh sắp sửa ly khai, Lãnh Tinh Hồn kêu anh lại: “Đàm tiên sinh, xin dừng bước.”

Đàm Văn Sơ dừng chân, quay đầu lại.

“Tôi muốn hỏi một câu, công ty vận tải đường thủy nổi tiếng của thành phố, chủ tịch là họ Đàm, ông ấy và cậu...”

Đàm Văn Sơ bình thần đáp: “Nga, đó là công ty tôi đang làm việc, chủ tịch là cha của tôi.”

“Cậu thích biển cả không?”

Đàm Văn Sơ nghe hỏi như vậy, ngạc nhiên, sau đó mỉm cười, “Thích.”

Nhìn xe Đàm Văn Sơ biến mất trong tầm mắt, Lãnh Tinh Hồn dựa vào khung cửa, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, đến khi Ô Mê gọi anh, anh mới đóng cửa lại.

Lộ Vi thấy Lãnh Tinh Hồn đi vào, nàng đón lấy, “Âm Dương sư đại nhân, cảm ơn sự chiếu cố của anh trong mấy ngày này, bây giờ, chúng tôi phải đi.”

Lãnh Tinh Hồn hỏi: “Vì sao? Vì sao phải đi?”

“Chúng tôi phải rời khỏi đây!” Lộ Vi kiên quyết, ngữ khí hoàn toàn không có sự thay đổi nào.

“Cô sẽ không giao Tiểu An cho cậu ấy phải không?” Lãnh Tinh Hồn hỏi lại, “Cậu ấy khẳng định là người của Tiểu An, cậu ấy có thể nghe được tiếng hát của Tiểu An, cậu ấy và Tiểu An có cảm ứng tâm linh.”

“Đương nhiên không!” Lộ Vi cơ hồ không nhân nhượng.

“Cậu ấy nghe được tiếng hát của Tiểu An.” Lãnh Tinh Hồn lặp lại lần nữa, hy vọng Lộ Vi nhìn thẳng vào sự thật này.

“Kia chỉ là truyền thuyết, Âm Dương sư đại nhân.” Biểu tình Lộ Vi nghiêm túc hơn.

“Có phải truyền thuyết hay không, cô là nhân ngư nên biết rõ nhất.” Ngữ điệu của Lãnh Tinh Hồn vẫn không nhanh không chậm, trái ngược hoàn toàn với vẻ cấp thiết kinh hoàng của Lộ Vi.

“Tôi không thể tin vào con người!” Lộ Vi cất cao giọng.

“Cô có thành kiến, Lộ Vi, như vậy không công bằng.”

“Tôi không cần công bằng. Tôi chỉ biết Tiểu An ở đây sẽ gặp nguy hiểm, tôi hy vọng cậu ấy có cuộc sống yên bình.”

“Cô còn chưa hỏi qua Tiểu An, có thể Tiểu An nguyện ý làm bạn cùng cậu ta.”

“Âm Dương sư đại nhân, bọn họ chỉ mới gặp nhau hai lần, tính ra thời gian cũng chưa quá nửa tiếng, hoàn toàn không đủ cơ sở lý giải tại sao hai người sẽ nguyện ý làm bạn? Tôi làm sao có thể đem Tiểu An giao cho cậu ta? Giữa bọn họ không có tình cảm!” Lộ Vi nói xong, tâm tình không khỏi phiền muộn hơn.

Hiện tại đã xảy ra kết quả nàng không muốn thấy nhất. Lộ Dịch An đã trưởng thành, Lộ Vi không thể ngăn cản cậu tìm bạn đời, nhưng nàng trăm triệu lần không ngờ, bị tiếng hát thu hút đến lại là con người.

Trên mặt Lãnh Tinh Hồn lộ một nụ cười nhạt, anh ôn hòa nói với Lộ Vi: “Lộ Vi, rất chính xác, tình cảm là cần thời gian vun đắp, nhưng tình yêu thì không cần.”

Lộ Vi sững sốt một lúc, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Lãnh Tinh Hồn nhíu mày, anh nhìn Lộ Dịch An đứng bên cạnh, Lộ Dịch An cúi gằm xuống.

“Tôi nghĩ, vẫn nên hỏi ý kiến Tiểu An một chút.”

“Không cần!” Lộ Vi nói xong, nhìn về phía Lộ Dịch An.

Về mặt Lộ Dịch An thường buồn bã. Nhưng từ khi nghe được thanh âm của Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An cảm thấy vui vẻ hơn, khi anh không xuất hiện, Lộ Dịch An nhớ anh, anh vừa xuất hiện, Lộ Dịch An bắt gặp bị anh hấp dẫn, cậu muốn gần bên anh, hiểu về anh.

Yêu, lần đầu tiên ánh mắt chạm nhau, hoàng tử nhân ngư đã biết người kia là người cậu cần. Nhưng lo lắng của Lộ Vi là gì, vì sao lại không tin tưởng con người như vậy, Lộ Dịch An đều biết, cậu thấy khó xử.

Rất cuộc, Lộ Dịch An thỏa hiệp, cậu cúi đầu, bước đến dựa vào Lộ Vi. Lộ Vi dang tay ôm lấy vai Lộ Dịch An, biểu tình trong phút chốc ngập tràn yêu thương, sau đó, Lộ Vi ngược đầu lên kiên quyết nói với Lãnh Tinh Hồn: “Chúng tôi vẫn muốn đi.”

Lãnh Tinh Hồn biết Lộ Dịch An hiểu được sự quan tâm của Lộ Vi đối với cậu, anh cũng biết Lộ Vi liều thân để bảo vệ Lộ Dịch An, anh gật gật đầu, hỏi: “Hai người có kế hoạch gì chưa?”

“Tôi vẫn luôn ủy thác hải đồn (cá heo) gia tộc tìm nơi cư trú giúp chúng ta, hiện tại cũng đã tìm được, vốn tôi vẫn muốn ở lại đây lâu một chút,” nói đến đây, Lộ Vi nhìn về phía Lộ Dịch An cúi đầu không nói, nàng biết Lộ Dịch An thích ánh mặt trời, thích đất liền, nàng vẫn dự định ở đây một thời gian để cậu vui, nhưng bây giờ không được, “Chúng tôi sẽ thu dọn, ngày mốt có thể rời đi.”

“Nhanh như vậy a.” Lãnh Tinh Hồn trong lòng hạ xá, bất quá anh tôn trọng lựa chọn của đối phương, gật gật đầu.

Lộ Dịch An vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, khẩn thiết nhìn Lộ Vi thỉnh cầu, “Tôi muốn gặp anh ấy một lần cuối.”

“Không được!” Lộ Vi lập tức cự tuyệt.

“Chỉ cần một ngày thôi là được.” Lộ Dịch An không muốn từ bỏ, tiếp tục thỉnh cầu, biểu tình đau thương khiến động lòng người.

“Không thể được!” Lộ Vi cự tuyệt thẳng thừng, nằng nết, nằng không muốn người khác có bất kỳ cơ hội nào tổn thương đến Lộ Dịch An, thà rằng đau bây giờ, nhưng nằng cũng không muốn nhìn thấy cậu vì tình yêu mà chịu bi thương.

“Chị yên tâm, tôi sẽ ngoan ngoãn đi theo chị, tôi biết chị muốn tốt cho tôi, nhưng xin cho tôi được ở lại trên đất liền trọn một ngày...”

“Không được. Tôi không thể đồng ý! Cậu nếu đã biết tôi chỉ muốn tốt cho cậu, tôi nghĩ cũng cậu cũng minh bạch lương khổ dụng tâm của tôi.”

Mắt Lộ Dịch An đã ướt, trong lòng dâng lên nỗi xót xa, “Lộ Vi, chị cho đến bây giờ vẫn không biết mong muốn thực sự của tôi là gì.”

Lộ Vi trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: “Cậu vì một nam nhân gặp nhau chưa quá nửa giờ, hiện tại lại nói với tôi những lời như vậy.”

Biểu tình Lộ Dịch An trong phút chốc cứng đờ, một lúc sao, cậu gục đầu xuống, trong giọng nói mang theo sự ăn năn: “Xin lỗi, Lộ Vi.”

Lộ Vi đưa tay nắm chặt vai Lộ Dịch An, đem cậu ôm chặt trong lòng, hai gò má dán lên tóc mai Lộ Dịch An, “Tiểu An... Tiểu An...” Trong lòng Lộ Vi thật khổ sở, nhưng, nằng lại càng không muốn bị kích sẽ tái diễn.

Buổi tối, Lộ Dịch An gõ cửa phòng Lộ Vi. Nhìn Lộ Dịch An trong chiếc áo ngủ bằng vải nhung, Lộ Vi biết cậu vẫn muốn thuyết phục nằng chuyện sáng nay, nhìn thấy biểu tình cố chấp trên khuôn mặt thiếu niên nằng đã chăm sóc từ nhỏ, đột nhiên Lộ Vi không biết phải nói như thế nào.

“Lộ Vi, xin cho phép tôi được đi.” Lộ Dịch An ngồi xuống cạnh Lộ Vi, thấp giọng cầu xin.

“Vì sao?”

“Chỉ một ngày mà thôi, tôi cam đoan tôi sẽ trở về, sau đó sẽ đi theo chị.”

“Cho nên tôi mới muốn biết là vì sao, người kia quan trọng với cậu như vậy sao?” trong lòng Lộ Vi có chút chua xót lại khó hiểu, hỏi lại.

Lộ Dịch An suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói với Lộ Vi: “Tôi biết, chị vẫn luôn tự trách mình về chuyện của biểu tỷ, chị không muốn đặt niềm tin vào con người nữa, tôi cũng biết chị thương tôi, quan tâm đến tôi, hy vọng tôi luôn khỏe mạnh bình an, nhưng, chị có từng hỏi mong muốn thực sự của tôi là gì chưa? Tôi rất hâm mộ những yêu thú khác, có thể hòa nhập trong thế giới này, có bằng hữu, có đồng loại, có thể làm những chuyện mình muốn, làm cho cuộc sống của mình phong phú hơn, có thể không làm được những chuyện lớn, nhưng, ít ra vẫn có thể làm những việc mình thích, hơn nữa làm được những việc có ý nghĩa cho người khác.”

Nói rồi nói, Lộ Dịch An nhớ đến thân phận của cậu, nhớ đến những việc cậu đã trải qua trước đây, cậu thấp giọng đau khổ hỏi: “Lộ Vi, vì sao không đem tôi giấu trong chiếc chai? Để tôi nhìn thế giới này xuyên qua lớp thủy tinh dày không cách gì phá được, chị có biết tôi cô đơn biết bao nhiêu không? Cho dù luôn có chị bên cạnh, nhưng chúng ta vẫn là hai người cô đơn! Chị cảm thấy đây là cuộc sống mà chị và tôi mong muốn sao? Bảo hộ? Đúng, tôi biết, tôi rất cảm ơn, nhưng bảo hộ thái quá khiến tôi thống khổ. Tôi muốn được sống dưới ánh mặt trời, đi đến trường, học tập kiến thức, kỹ năng, sau đó làm một vài việc, chứng minh giá trị và ý nghĩa sự tồn tại của tôi. Cứ bơi rồi bơi miết dưới lòng biển sâu không một chút ánh sáng, bơi không ngừng nghỉ, đó không phải là cuộc sống tôi mong muốn, tôi không muốn cả đời đều như vậy. Xin lỗi, nói ra những lời này, tôi biết là tôi tùy ý, xin chị tha lỗi, nhưng là, cũng xin chị nghe tiếng lòng của tôi... còn có, Lộ Vi, tôi thương chị.”

Nghe thấy câu cuối cùng, Lộ Vi khóc thành tiếng, “Tôi biết phải ăn năn với ai, tôi vẫn luôn sống trong ân hận...”

“Không phải là lỗi của chị, không ai trách chị hết. Nếu cha mẹ tôi còn sống, bọn họ cũng sẽ nói như vậy.” Lộ Dịch An ôm lấy Lộ Vi, đem mặt vùi trong tay nàng.

Biết rằng nói ta những lời kia sẽ khiến Lộ Vi thương tâm, Lộ Dịch An cảm thấy thực có lỗi, “Xin lỗi, xin chị tha thứ cho tôi. Tôi chỉ muốn cho chị biết suy nghĩ chân thật nhất trong lòng tôi. Tôi sẽ đi theo chị, chính là, trước khi một lần nữa trở lại biển sâu tắm tối, xin cho tôi gặp anh ấy một lần. Chỉ ngày mai thôi, chỉ có ngày mai.” Lộ Dịch An nắm lấy tay Lộ Vi, tha thiết nói, cậu không muốn vì người kia mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa cậu và Lộ Vi, nhưng, trong lòng cậu vẫn không thể buông người kia ra được.

Lộ Vi trầm mặc thật lâu, rốt cuộc cũng gật đầu, “Được rồi, cậu đi đi... Mọi thứ phải cẩn thận.”

Sáng sớm, khi Đàm Văn Sơ lại đến bệnh viện thú y, Lộ Dịch An đã thay quần áo xong, đứng đợi anh.

“Có thể mời tôi đến nhà anh chơi không?” Nhìn thấy Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An cười hỏi.

Đàm Văn Sơ nhận được sự bất ngờ này liền kinh hãi, vui mừng đến nỗi nói không thành lời, liên tục gật đầu.

“Trọn một ngày, được không?” Nói xong, Lộ Dịch An cầm lấy cổ tay Đàm Văn Sơ nâng lên, nhìn nhìn vào đồng hồ của Đàm Văn Sơ, “Bây giờ... tám giờ rưỡi. Cùng tôi một chỗ trọn ngày hôm nay, được không?” Nói xong, Lộ Dịch An ngược mắt lên nhìn chăm chăm Đàm Văn Sơ.

Bị đôi mắt xanh biếc trong veo kia nhìn chăm chú, Đàm Văn Sơ có chút lảng lảng.

Người trước mặt rõ ràng chỉ mới gặp qua vài lần, nhưng đã có cảm giác quen biết từ rất lâu, một chút cũng không khiếm người ta có cảm giác xa lạ.

“Trước khi chở cậu đi, để tôi nói vài câu với bằng hữu của cậu.” Đàm Văn Sơ không quên lễ nghĩa, không lập tức mang người đi.

Lộ Dịch An giới thiệu Đàm Văn Sơ với Lộ Vi, Lộ Vi nhìn thanh niên anh tuấn mơ hồ có nét như nhân vật nam chính trong manga được 3D hóa, Lộ Dịch An đứng bên cạnh anh ta, cao vừa đến cằm Đàm Văn Sơ, thoạt nhìn hai người rất xứng đôi, Lộ Vi do dự một lúc, sau đó nàng gật gật đầu, “Cậu đi đi, nhớ kỹ trở về sớm.”

“Chị đã đồng ý cho tôi đi cả ngày.” Lộ Dịch An nói, mang theo chút làm nũng.

“Ân, cả ngày.” Lộ Vi gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Lộ Dịch An giữa chặt tay áo Đàm Văn Sơ, cùng anh ly khai.

Nhìn bóng dáng hai người lên xe ly khai, Lộ Vi có cảm giác bất an, nàng đột nhiên cảm thấy, e rằng sau này Lộ Dịch An sẽ không rời khỏi Đàm Văn Sơ.

“Cô không tin cậu ta?” Không biết từ khi nào, Lãnh Tinh Hồn đã xuất hiện sau lưng Lộ Vi, hỏi.

“Không.” Lộ Vi lắc đầu.

“Cậu ta là người rất tốt.”

“Nhưng... cậu ta là con người...”

“Con người thì sao?”

“Âm Dương sư đại nhân, trong mắt anh yêu thú chúng tôi và con người không có gì khác nhau, nhưng con người có nghĩ như vậy không? Nhìn thấy bản thể của Tiểu An, hiện tại cậu ta không sợ hãi, không có nghĩa sau này sẽ không sợ hãi, thậm chí là ghét bỏ; ngủ bên cạnh Tiểu An, nửa đêm nằm mơ, cậu ta có kêu la sợ hãi hay không? Chúng tôi đều không phải là đồng tộc của con người, dù là những dân tộc khác nhau tự nguyện kết hôn, bởi vì sự khác biệt về văn hóa, hoàn cảnh trưởng thành, những va chạm khác nhau trong cuộc sống, tôi lo...”

“Cho nên, ngay cả cơ hội cô cũng không chịu cho cậu ấy, cô như vậy, có phải hay không rất cực đoan, hơn nữa, tôi cảm thấy cô có chút... tàn nhẫn.” Lãnh Tinh Hồn trầm tĩnh nói, anh đối với thái độ bảo hộ thái

quá của Lộ Vi luôn không thể lý giải, anh tin rằng nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra, mỗi hình thành tính cách hơi chút là căng thẳng của Lộ Vi. Cố tình hỏi một chút, tháo gỡ những khúc mắc của Lộ Vi, Lãnh Tinh Hồn lại sợ sẽ chạm đến những vết thương cũ khiến Lộ Vi đau khổ, cho nên vẫn luôn không hỏi đến.

Khóe miệng Lộ Vi hiện lên một nụ cười xót xa, nàng lẩm bẩm: “Nhân ngư – là một loài kiêu ngạo tự phụ, tự cho mình cao quý, tự tin tự phụ, khát vọng yêu thương, độc chiếm ***, vì để có được vợ, không tiếc nước mắt nhân gian.” Sau đó, biểu tình Lộ Vi kiên cường hẳn, ngữ khí cũng trở nên kiên quyết, “Chúng ta không chấp nhận sự phản bội.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy Đàm Văn Sơ, tôi liền có hảo cảm với cậu ta. Tôi có thể nhìn thấy trên người cậu ta tỏa ra hào quang lam nhạt, rất tinh khiết. Đương nhiên, tôi cũng sẽ dùng thuật đọc tâm, bắt quá, tôi cũng không nhìn lầm người.” Lãnh Tinh Hồn đưa tay đặt lên vai Lộ Vi, thử khuyên nhủ nàng, “Tôi cảm thấy cô cũng nên thử tin tưởng Đàm tiên sinh một chút, ví như để Tiểu An ở lại đây lâu thêm một chút, cho bọn họ cơ hội tiếp xúc, tìm hiểu nhau, có lẽ, sau khi cô hiểu rõ về Đàm Văn Sơ, suy nghĩ của cô sẽ thay đổi. Chờ đợi, Lộ Vi, đừng vội kết luận.”

“Tôi đã cho cơ hội...” Lộ Vi thốt ra, lại chỉ nói nửa câu, sau đó nàng đột nhiên im lặng, thần sắc trở nên thương tâm và đau thương dị thường, mặt mày ảm đạm, xoay người bước đi.

“Lộ Vi,” Lãnh Tinh Hồn gọi nàng lại, “Tôi biết cô vì Tiểu An, nhưng, tôi hy vọng cô đừng cực đoan, cô nên hỏi ý của Tiểu An.”

Lộ Vi không quay mặt lại, không nói thêm, bước chân vội vàng rời đi.

Đàm Văn Sơ ngồi trên xe, vui vẻ đến nỗi cảm thấy không có thật, sau khi xe chạy ra đường lớn, anh hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

“Đến nhà anh trước được không? Tôi muốn nhìn thấy nơi anh sinh ra và lớn lên.”

“Hảo, hảo.”

Khi xe rời đường nội thành chạy ra quốc lộ ngoại ô, trong mắt Lộ Dịch An một mảnh xanh ngát, cậu kinh hãi dán mắt vào kính xe, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Suốt con đường thưởng thức phong cảnh, xe của Đàm Văn Sơ cuối cùng cũng dừng lại trước khu dân cư bên sườn núi, từ trong xe nhìn thấy được cánh cổng sắt hoa văn tinh xảo và đình viện rộng lớn trước tòa biệt thự kiểu Tây phương, Lộ Dịch An có chút kinh ngạc, “Anh sống ở đây?”

“Phải.”

“Từ nhỏ đã sống ở đây?”

“Àn, nguyên bản đây là nhà của tổ phụ tôi, bây giờ là nhà của cô tôi.”

Cánh cổng sắt tự điều khiển từ từ mở ra, Đàm Văn Sơ lái xe vào đậu trong đình viện, dẫn Lộ Dịch An đi dọc theo con đường đá hai bên sắc hoa rực rỡ tiến vào nhà chính.

Nhìn thấy xe Đàm Văn Sơ trở về, Hoa thúc sớm đã chờ ở cửa, đến khi ông nhìn thấy nam sinh bên cạnh Đàm Văn Sơ, biểu tình thoáng chốc trở nên kinh diễm.

“Hoa thúc, đây là bằng hữu của tôi, Lộ Dịch An. Vị này là Hoa thúc, chú là tổng quản của nhà này.” Đàm Văn Sơ giới thiệu hai người với nhau.

“Nhĩ hảo, gọi tôi Tiểu An là được.” Lộ Dịch An lễ phép cúi đầu chào.

“A, rất đáng yêu.” Hoa thúc khen ngợi, sau đó chớp chớp mắt nhìn Đàm Văn Sơ, dùng biểu tình nói với thiếu gia là ông biết nam sinh này là người của Đàm Văn Sơ.

Đàm Văn Sơ không phủ nhận, cười cười, dẫn Lộ Dịch An vào trong, “Đến đây, tôi dẫn cậu đi xem.” Đi được vài bước, anh quay lại hỏi Lộ Dịch An, “Trước khi đi đã ăn sáng chưa?”

Lộ Dịch An ngượng ngùng lắc đầu cười, sáng sớm cậu liền vội vàng thay quần áo chờ anh, không thèm ăn sáng.

Hoa thúc không đợi Đàm Văn Sơ phân phó liền lập tức nói: “Tôi đi chuẩn bị.”

“Cám ơn.” Đàm Văn Sơ hỏi Lộ Dịch An, “Em muốn ăn món gì?”

“Cái gì cũng được.” Lộ Dịch An mỉm cười nói, ánh mắt chuyển qua nhìn Hoa thúc.

“Ok.” Hoa thúc giơ ngón tay ra hiệu, vui vẻ xuống nhà bếp.

Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Dịch An đi một vòng hết ngôi nhà, Lộ Dịch An đối với bãi cỏ, sân bóng, còn có hồ bơi ở sân sau tỏ ra hứng thú, “Sân nhà anh rộng quá.”

“Àn, lúc trước khi mua, dự định xây để cả nhà cùng ở, cuối cùng lại không.”

“Vì sao?”

“Cha tôi thích khí hậu ở Nam Dương, sau khi thừa kế công ty liền chuyển đến Malaysia ở, ông đặc biệt thích khí hậu nơi đó, tôi và cô ở lại đây.” Đàm Văn Sơ giải thích.

“Mẹ... anh đâu?” Ngỡ khí Lộ Dịch An cẩn thận, hỏi.

Đàm Văn Sơ cười cười, bây giờ, anh đối với vấn đề này đã hoàn toàn nguội ngoai, “Khi tôi mười hai tuổi, cha mẹ tôi ly hôn, tôi ở cùng cha. Sau này vẫn là cô chăm sóc tôi, nàng đối với tôi như con ruột. Cô tôi lúc này đang công tác ở Châu Âu, hiện tại chỉ mình tôi coi nhà.”

Lộ Dịch An gật gù đầu.

“Đến đây, tôi có mấy thứ muốn cho em xem.” Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Dịch An vào phòng anh, lấy ra mấy cuốn album và đĩa CD, “Để tôi tự giới thiệu với em.”

Lộ Dịch An mang tâm tình tò mò cùng vui sướng bắt đầu xem hình chụp của Đàm Văn Sơ, lại xem đĩa phim ghi hình anh ở bên ngoài.

“Trời ơi, anh...” Nhìn trận đấu cực kỳ nguy hiểm Đàm Văn Sơ tham gia trong TV, Lộ Dịch An kinh hô.

“Rất lợi hại đi.” Đàm Văn Sơ có chút đắc ý, “Tôi là người toàn năng về thể thao. Bóng đá, bóng rổ, tennis, còn có lướt ván, trượt tuyết, nhảy dù, leo núi, đua xe, toàn bộ đều ok. Khi học trung học, tôi thích nhất là thể thao, trượt ván a, chạy nhanh a, vân vân, bị thương vài lần. Sau đó gia đình phản đối dữ dội, tôi cũng không chơi nữa, bắt quá bây giờ thỉnh thoảng vẫn đi leo núi, trượt tuyết, lướt sóng... vân vân.”

Khi nhìn trong TV thấy một cảnh, sau khi Đàm Văn Sơ đoạt giải quán quân giải đua xe nghiệp dư, vô số cô nàng tóc vàng vây lấy anh đang ra khỏi xe đua, Lộ Dịch An liếc mắt nhìn Đàm Văn Sơ, Đàm Văn Sơ cảm thấy ánh mắt như có một luồng điện, tâm tình kích động, sau đó anh liền vội vàng giải thích, “Đó chỉ là những cô nàng trong cuộc đua, thật đó. Tôi thích thể thao, cũng thích giao lưu kết bạn, tôi có rất nhiều bạn, nhưng cũng chỉ là bạn mà thôi.”

Lộ Dịch An cười cười, “Điều kiện của anh rất tốt, nhất định rất được người khác phái hoan nghênh.”

“Thật sự chỉ là bạn bè bình thường, tôi cái gì cũng không nghĩ đến.”

Đến khi xem hình xong hết, Hoa thúc dọn bữa sáng lên. Lúc này, Đàm Văn Sơ đột nhiên thốt lên một câu, “A, hẳn phải để tôi chuẩn bị mới phải.” Hiện tại anh mới nghĩ đến, bữa sáng do anh chuẩn bị sẽ tốt như thế nào, chính là, lại tiếc thời gian tán gẫu cùng Lộ Dịch An. Hoa thúc đứng bên cạnh nháy mắt cười, “Thiếu gia, ngày còn rất dài mà.”

Ý của Hoa thúc đây là lần hẹn hò đầu tiên của hai người, sẽ còn lần thứ hai, lần thứ ba, bọn họ còn rất nhiều thời gian. Nhưng nghe một câu như vậy, trong mắt Lộ Dịch An xẹt qua một tia ưu thương, cậu thùy hạ mi mắt nhằm giấu đi tâm sự.

Đàm Văn Sơ kéo Lộ Dịch An ngồi xuống bên cạnh, “Hy vọng em thích, tôi rất thích bữa sáng nhẹ nhàng, bất quá tôi nhất định phải ăn no, như vậy mới có sức làm việc.”

Lộ Dịch An cười trộm, đem chuyện u buồn của cậu vớt ra sau đầu. Hiện tại, cứ hưởng thụ sự khoái hoạt trước mắt.

Thoang thoang mùa bánh bao, trứng chiên, bồi căn cuốn, salad, còn có nước chanh, hai người ăn bữa cơm hơi sớm, Đàm Văn Sơ hỏi Lộ Dịch An, “Muốn cùng tôi ra ngoài chơi không?”

“Anh không đi làm?”

Đàm Văn Sơ xấu hổ cười cười: “Hôm nay... xin nghỉ phép.”

Hoa thúc đứng bên cạnh nhìn biểu tình Đàm Văn Sơ, lập tức ông biết được, thiếu niên chỉ mới lần đầu đến đây nhưng có thể quản lý được Đàm Văn Sơ, chỉ có người trước mặt mới có thể làm cho Đàm Văn Sơ vừa nghe lời lại vừa cười tươi như thế, vì vậy Hoa thúc hỏi: “Hai người định đến đâu ngoạn?”

Đàm Văn Sơ nhanh chóng nói: “Tôi dẫn cậu đi xem đua xe được không?”

Không chờ Lộ Dịch An trả lời, Hoa thúc đã kêu lên, “Không được!”

Đàm Văn Sơ bất mãn quay sang nhìn Hoa thúc, “Hoa thúc, chú nói gì vậy?”

Hoa thúc cũng không để ý đến Đàm Văn Sơ, ngược lại quay sang nói với Lộ Dịch An: “Tiểu An, tôi nói cho cậu nghe, cậu cần phải hảo hảo quản đứa nhỏ không nghe lời này, y nha, rất khó quản lý, rất thích mấy thứ nguy hiểm, khiến cho người trong nhà vì y mà hao hết tâm tư. Hiện tại y không còn là một tiểu tử, không nên chơi mấy trò như trượt ván, leo núi đám, đua xe... hảo hảo chơi golf thì thích hợp hơn.”

Lộ Dịch An nhướn mày, trong mắt mang theo ý cười nhìn lướt qua Đàm Văn Sơ, mặt Đàm Văn Sơ đỏ lên một trận.

Hoa thúc tiếp tục nói, “Thiếu gia khi còn nhỏ chơi mấy trò cực kỳ nguy hiểm, cũng có lúc gần như ngủ quên trên ván trượt, lúc đó y còn là thiếu niên đầy nhiệt huyết, chúng tôi quản y không tốt, thật vất vả mới nhìn thấy được y lên đến đại học, vốn tưởng y sẽ dừng lại, ai ngờ cư nhiên còn trầm trọng hơn.”

Đàm Văn Sơ thấy Hoa thúc tuôn ào ào, oán giận kêu lên: “Đừng nói xấu tôi chứ.”

Hoa thúc trừng mắt nhìn Đàm Văn Sơ: “Cậu cũng không nghĩ đến tâm tình của chúng ta,” sau đó chuyển qua Lộ Dịch An, nói như lên án, “Năm nào thiếu gia cũng như vậy, lúc đi trượt tuyết ở Thụy Sĩ thì gãy chân, đến Australia lướt sóng thì biển đột nhiên có gió lớn, y gần như bị cuốn đi mất; lúc leo núi thì lạc đường, phải huy động một đội tuần tra đi tìm y. Còn có, khi y đua xe, đến Tây Ban Nha tham gia giải đua xe thì bị lật xe, y...”

Đàm Văn Sơ kêu lên, “Hoa thúc, chú đang nói gì vậy, những lần đó là ngoài ý muốn, tôi vốn lái rất tốt, là bị xe khác đụng phải.”

Hoa thúc hừ một tiếng, “Thấy cậu nằm trong bệnh viện, cậu cũng không cảm thông cho chúng tôi lo lắng cho cậu bao nhiêu.”

Đàm Văn Sơ phẫn nộ oán giận nói, “Hoa thúc, làm ơn đi, trong thể thao sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Giống như chú vừa kể vậy, không thể đem so với tôi được.” Nói xong, anh nhìn Lộ Dịch An, “Những chuyện như vậy rất ít khi xảy ra, thật đó.”

Thấy Đàm Văn Sơ tranh cãi với Hoa thúc tràn ngập ôn nhu, Lộ Dịch An cười không ngớt.

Hoa thúc quay sang dặn dò Lộ Dịch An, “Tiểu An, đừng để y đua xe, hiện tại y đã vào công ty làm việc, nếu có chuyện ngoài ý muốn, hừ, “ Hoa thúc nhìn Đàm Văn Sơ, “Thỉnh nghỉ bệnh không hưởng lương nha.” Nói đến đây, Hoa thúc như nhớ ra chuyện gì, còn nói thêm: “Tiểu An, nếu thiếu gia rủ cậu tham gia hoạt động gì mà ‘Hành trình xuyên quốc gia’, đừng đáp ứng y, còn có, nếu vào mùa đông, thiếu gia hẹn cậu đến Thụy Sĩ hoặc Canada trượt tuyết, cản lại đừng cho y đi.”

Đàm Văn Sơ mang biểu tình bị đả kích, liên tục cười khổ: “Hoa thúc, chú làm việc của chú được không?”

Hoa thúc ngược mặt lên cổ tình nói, “Yêu, có người ghét lão nhân tôi nói nhiều, ân, vì sao người ta trước tiên không kiểm điểm lại những hành động nguy hiểm mình thích làm? Thích mạo hiểm như vậy, cũng không biết đứa nhỏ kia giống ai?”

Đàm Văn Sơ thật vất vả mới đem Hoa thúc cầm khay thức ăn đẩy ra khỏi phòng, quay sang hỏi Lộ Dịch An: “Cậu muốn đi đâu? Tôi dẫn đi. Hoặc chúng ta cùng đi nghe hòa nhạc?”

Lộ Dịch An cười nói: “Dẫn tôi đi xem đua xe được không?”

“Cậu nguyên ý đi?”

Lộ Dịch An gật đầu, “Ân, tôi muốn xem. Còn có, anh trước tiên đáp ứng tôi, hôm nay anh sẽ không thi đấu.”

Đàm Văn Sơ gật đầu, “Hảo. Kỳ thật, cũng không phải ngày nào cũng có cuộc thi. Chúng ta đi xem luyện tập.”

Thấy hai người muốn đi, vẻ mặt Hoa thúc lo lắng theo sát phía sau, Lộ Dịch An nói với ông ấy, “Chúng tôi chỉ đi xem luyện tập thôi.”

“Tiểu An, cậu phải quấn chặt y nha, không nên để cho y leo lên xe. Ai, tôi cũng không hiểu nổi, tốc độ cao nguy hiểm như vậy cũng có người thích. Tiểu An, cậu nhìn xe thể thao trong garage của y đi, đều có y phục tương ứng, sách.” Hoa thúc lắc lắc đầu, tiễn hai người ra ngoài.

“Anh có rất nhiều xe thể thao sao?” Lộ Dịch An cười hỏi.

Đàm Văn Sơ ngượng ngùng cười cười, nâng tay sờ sờ mũi, “Không nhiều lắm, chỉ có chín chiếc mà thôi.”

“Vậy mà còn không nhiều.”

Đàm Văn Sơ chỉ cười, “Người nhà đối với tôi có chút rộng rãi.”

Khi bước vào trong trường đua, đã có vài chiếc xe mới đã chạy trên đường bằng, Đàm Văn Sơ kéo Lộ Dịch An đến ngồi vào chỗ trống trên khán đài, cùng nhau xem những người khác luyện xe. Tiếng gầm rú của động cơ, tung bụi lên mặt mù, có có mấy nòng đua xe mặc váy ngắn, tạo nên phong cảnh độc đáo ở đây.

“Quá nhanh.” Lộ Dịch An cảm thán.

“Cảm giác tốc độ như thế thực hấp dẫn người khác.”

“Anh có từng nghĩ đến chuyện sẽ trở thành tay đua xe?” Lộ Dịch An hỏi.

Đàm Văn Sơ trả lời rất thành thật, “Cha tôi không cho.”

Sau khi xem luyện tập một lúc, Đàm Văn Sơ đề nghị, “Cậu có muốn ngồi lên chiếc xe đua một chút không?”

“Có thể không?”

“Không thành vấn đề, tôi là hội viên ở đây, để tôi nói.”

Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Dịch An đến bãi đậu xe của hội sở, giới thiệu cậu những tính năng của xe đua, lại để cậu ngồi vào trong chiếc xe đua thể nghiệm một chút, vuốt dọc theo tay lái, Lộ Dịch An lộ ra biểu tình ngạc nhiên.

“Thật tiếc không được phép dẫn cậu đi thi đấu.” Đàm Văn Sơ nói.

Sau khi ngoạn xe đua, Đàm Văn Sơ phát hiện cư nhiên đã gần đến giữa trưa, anh không khỏi thâm cảm thán trong lòng thời gian trôi qua quá nhanh. Quả nhiên, cùng người mình thích một chỗ, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh.

Khi chọn địa điểm ăn trưa, Đàm Văn Sơ hỏi: “Cậu thích ngồi ăn – dưới biển, hay là trên núi?”

Lộ Dịch An cười, “Trên núi.”

“Không thành vấn đề.”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Dịch An đến một nhà hàng nằm lưng chừng núi có quang cảnh thanh nhã, ngồi trong phòng, một bên thưởng thức cảnh sắc một bên ăn cơm, tâm tình hai người đều đặc biệt hảo.

Khi uống trà, Đàm Văn Sơ hỏi dò: “Tôi có thể hỏi cậu mấy câu được không?”

Lộ Dịch An gật đầu, “Anh nói đi.”

“Cậu... ở trong bệnh viện thú y kia sao?”

Lộ Dịch An biết, Đàm Văn Sơ muốn biết về cậu nhiều hơn một chút, cậu cũng không ngại nói với anh, “Không phải, chỉ ở tạm nơi đó không. Tôi và Lộ Vi vốn ở vùng phụ cận hải vực Australia, chúng tôi bị phát hiện, chúng tôi không muốn bị bán để thành sủng vật, lại càng không muốn vào phòng thí nghiệm, vì thế chúng tôi chạy trốn đến đây. Bác sỹ Lãnh thực tế là Âm Dương sư, là người liên lạc qua lại giữa hai giới yêu thú và con người, chúng tôi tin tưởng anh ta, anh ta sẽ bảo hộ chúng tôi.”

Khi nghe thấy hai từ ‘sủng vật’ và ‘phòng thí nghiệm’, chân mày Đàm Văn Sơ nhíu lại, anh nói: “Lộ Vi là chị của cậu đi, vậy bây giờ những người trong nhà khác thì sao?”

“Tôi xem nàng giống như tỷ tỷ, nàng vẫn luôn chăm sóc tôi, hai người chúng tôi sống dựa vào nhau, hiện tại những người trong tộc chúng tôi cũng không còn đến quá một trăm người.” Lộ Dịch An cười cười thâm trầm, biểu tình không giống như một người ít tuổi, thực sự giống như một lão nhân đã trải qua những đau thương, vẻ mặt của cậu khiến trong lòng Đàm Văn Sơ đau xót. Là nhân ngư nên bị truy bắt, Đàm Văn Sơ thật sự muốn ngay lập tức vươn tay ra ôm cậu vào lòng, hảo hảo bảo hộ cậu, không để cho cậu mang cảm giác u buồn và thâm trầm này nữa.

“Ở lại nơi đây có lâu không?” Đây là câu hỏi Đàm Văn Sơ muốn hỏi nhất.

Mà đối với ánh mắt tha thiết của Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An không trả lời.

Trong lòng Đàm Văn Sơ đương nhiên hy vọng Lộ Dịch An có thể ở lại, anh sẽ thường xuyên hẹn cậu, theo đuổi cậu, Đàm Văn Sơ cũng đã nghĩ luôn đến chuyện kết hôn. Hiện tại, đã ban hành luật chính thức, bọn họ có thể ra đăng ký, anh có thể đường đường chính chính cùng Lộ Dịch An bên nhau. Biết chuyện này còn lâu mới đến, Đàm Văn Sơ không nói gì thêm nữa.

Tuy biết rõ Lộ Dịch An đã trưởng thành, không còn là tiểu hài tử, nhưng ngoại hình như thiếu niên luôn làm cho Đàm Văn Sơ cảm thấy cậu vẫn còn rất nhỏ, cần hảo hảo bảo hộ, thậm chí là yêu thương. Đàm Văn Sơ đã từng nghe bằng hữu nói qua, ‘Tiểu hài tử cũng giống như loài vật, anh yêu thương nó bao nhiêu, nó sẽ yêu lại anh bấy nhiêu’. Đàm Văn Sơ thường nghĩ, nếu anh yêu Lộ Dịch An thật sự thật sự sâu sắc, có phải hay không... Lộ Dịch An cũng sẽ yêu lại anh sâu sắc như thế? Lộ Dịch An có phải hay không sẽ yêu anh? Nếu cậu không... Đàm Văn Sơ không dám nghĩ tiếp nữa, nếu đáp án chính là không, khi biết được đáp án đó khẳng định còn khổ sở hơn so với dự cảm.

Ăn xong bữa trưa, Lộ Dịch An yêu cầu trở về, hai người lại quay về Đàm gia. Cả một buổi chiều Đàm Văn Sơ đều chỉ cho Lộ Dịch An chơi bóng, trước tiên là bóng rổ, sau đó là tennis. Đàm Văn Sơ là cao thủ, anh đem những động tác cơ bản cùng sự thành thạo chỉ lại cho Lộ Dịch An, hai người một bên học một bên ngoạn, thập phần vui vẻ.

Khi hướng dẫn những động tác chụp và tung bóng, Đàm Văn Sơ nắm chặt tay Lộ Dịch An, cũng ôm cậu vào lòng, trong khoảnh khắc, Đàm Văn Sơ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, anh gần như muốn nói ‘thỉnh vĩnh viễn ở lại bên anh’, lại sợ sẽ quá đường đột, thật vất vả mới nhịn xuống được.

Khi Lộ Dịch An ngoạn cùng Đàm Văn Sơ, cậu phát hiện Đàm Văn Sơ rất thích nói với cậu những câu như ‘Không sao’, ‘Đừng sợ’, ‘Thêm một lần nữa nào’. Trên người Đàm Văn Sơ đều toát ra thái độ lạc quan hướng ngoại, thoải mái không thể nói hết được, có lẽ tính cách đó và những gì đã trải khi lớn lên có liên quan đến nhau, anh là kiểu người khi trời sắp xuống sẽ lấy mền ra che chắn, Lộ Dịch An nghĩ, nếu cùng Đàm Văn Sơ đi du lịch, bị lạc đường, Đàm Văn Sơ khẳng định sẽ không sợ hãi, anh sẽ chỉ cười ha ha, cho đó là thêm một lần mạo hiểm nữa.

Đàm Văn Sơ luôn tràn ngập dương quang, thu hút thiếu niên nhân ngư đã sống nhiều năm dưới đáy biển sâu tăm tối, Lộ Dịch An cảm thấy nụ cười của Đàm Văn Sơ có thể chiếu sáng tất cả mọi vật.

Ngoạn mệt rồi, hai người ngồi xuống nghỉ, nhìn sân sau có rất nhiều chậu hoa to nhỏ khác nhau, Lộ Dịch An ngạc nhiên, “Tôi có cảm giác những chậu hoa ở đây không giống với hoa ở sân trước.”

Đàm Văn Sơ gật đầu, “Sân trước là để người khác ngắm, không tiện tâm chọn lọc vun xén, có người làm vườn chăm sóc, có điều chủng loại nổi tiếng hơn một chút.”

“Vậy còn sân sau này?”

Đàm Văn Sơ ghé sát vào Lộ Dịch An, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, hạ giọng nói: “Là tôi trộm được.”

“A!”

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ cười ha ha, “Không phải đâu, gạt cậu thôi, là tôi xin người ta. Tôi thích hoa, cũng không phải những loại quý hiếm, chỉ cần đúng ý thích của tôi, tôi sẽ đến xin chủ nhân chiết cho tôi một nhánh. Sân sau này là do nhiều năm thu thập của tôi mới được, khi tôi ở Hương Đảo sẽ chăm sóc chúng.

“Thật không?” Lộ Dịch An có chút không tin.

Đàm Văn Sơ cười nói, “Không tin? Nói cho cậu biết, trong cốp xe của tôi vẫn luôn chứa xăng du lịch và túi chuyên dụng, chiến lợi phẩm rải rác toàn bộ thành phố Hương Đảo.”

Lộ Dịch An không khỏi cười lớn, “Đến đâu cũng xin được sao.”

“Đến đây, tôi dẫn cậu đi xem.” Đàm Văn Sơ kéo Lộ Dịch An, dắt cậu đến trước mấy chậu hoa, từng chậu từng chậu mà giới thiệu. Qua sự giới thiệu của Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An biết được hoa diên vĩ, tú cầu, hoa hồng, còn có rất nhiều loại hoa khác mà cậu chưa từng nghe qua.

“Thật đẹp.” Lộ Dịch An ngắm những bông diên vĩ.

“Àn, tôi còn biết khi nó nở sẽ thật sự xinh đẹp, tôi rất thích diên vĩ, lần đó mỗi ngày đi ngang đều nhìn ngắm, sau đó tôi tìm đến chủ nhân vườn hoa kia, quần lấy y, xin y chiết cho tôi, cuối cùng y chịu không nổi sự phiền phức của tôi, liền đào lấy hai chậu nhượng cho tôi, sau đó lại tìm mua thêm, hiện tại đã có hơn năm mươi chậu.”

Lộ Dịch An vươn tay chạm nhẹ vào cánh hoa, hoa diên vĩ màu trắng, đầu hoặc rìa cánh hoa mang màu tím nhạt, chuyển màu phi thường tuyệt vời tự nhiên, Lộ Dịch An kìm không được tán thưởng, “Thật đẹp, thiên nhiên thật sự điêu luyện.”

“Đúng vậy.”

Nhìn sân sau bao phủ bởi những chậu hoa lớn nhỏ, Lộ Dịch An nhìn Đàm Văn Sơ cười không ngừng, “Chiến lợi phẩm của anh thực sự là nhiều.”

“Bắt đầu từ tiểu học tôi đã đến New York học, ngày nghỉ hằng năm sẽ trở về, khi ra ngoài ngoạn, chỉ cần nhìn thấy hoa lại muốn mang một ít về nhà, trong nhiều năm mới có được như vậy.”

“Anh du học ở New York?” Lộ Dịch An kinh ngạc hỏi.

“A, cũng... có thể nói như vậy?”

“Vậy, khi anh xuống phố, có phải hay không mặc quần jean vừa dài vừa rộng, cột chiếc khăn ngang đầu, chân luôn nhịp nhịp, thấy người khác liền đám nhẹ một cái lên ngực, chào một tiếng ‘Hey, man.’” (Bé An lậm phim cao bồi quá rồi...)

“A ha ha ha... cậu thật đáng yêu.” Nhìn Lộ Dịch An bắt chước sinh động y như thật, Đàm Văn Sơ nhin không cười lớn, “Không, tôi không có, tôi chỉ đến công việc trượt ván với người ta thôi.”

Trò chuyện cả ngày, Hoa thúc đứng cách đó không xa gọi hai người: “Thiếu gia, Tiểu An, các người trở về nghỉ ngơi chút đi.”

Một lần nữa Đàm Văn Sơ kinh ngạc thời gian trôi qua quá nhanh, anh nhìn nhìn đồng hồ, liền dẫn Lộ Dịch An quay về. Chơi cả ngày, Đàm Văn Sơ lấy quần áo của anh đưa cho Lộ Dịch An. Khi nhìn thấy Lộ Dịch An quần áo thể thao, chiếc áo hơi dài, ống quần phải xắn lên, Đàm Văn Sơ cảm thấy cậu cực kỳ đáng yêu.

“Bữa tối muốn ăn món gì?” Ngữ khí nói chuyện của Hoa thúc với Lộ Dịch An thập phần thân thiết, bộ dáng quen thân không câu nệ lễ tiết.

“Cái gì cũng được.”

“Như vậy tôi sẽ tự chủ.” Hoa thúc nói xong quay đi, lại bị Đàm Văn Sơ gọi lại, “Chú còn chưa hỏi tôi.”

“Chẳng phải cậu thì cái gì cũng tốt sao?” Hoa thúc nghiêng đầu hỏi.

Đàm Văn Sơ chỉ cười cười, kéo Lộ Dịch An cùng xem TV.

Khi Đàm Văn Sơ bày ly ra bàn, Hoa thúc hỏi Lộ Dịch An, “Tiểu An... trưởng thành chưa?”

Lộ Dịch An suy nghĩ một chút, “Nếu tính theo thời gian của con người, đã hai mươi tuổi rồi.”

Hoa thúc dường như thập phần vui vẻ, “Như vậy uống rượu sẽ không sao.”

Bữa tối phong phú và khéo léo, Lộ Dịch An lần nữa chứng tỏ món ăn nào cậu cũng thích. Rượu nho được ủ từ trang viên bằng hữu của Đàm gia mang đến, có mùi thơm của hoa anh đào, vị tươi mát lại không mất vị nồng đậm, làm cho Lộ Dịch An chưa từng uống rượu nho lại phi thường thích.

“Còn một chai, cậu mang về uống đi,” Đàm Văn Sơ thấy Lộ Dịch An thích, vô cùng cao hứng, “Chỉ tiếc là sản phẩm riêng của trang viên, số lượng hàng năm chỉ có hạn, hiện tại tôi cũng không có. Sang năm sẽ đòi chú ấy thêm một chút.”

“Không cần, cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo, thích thì cứ lấy đi.”

Lộ Dịch An gật đầu nói: “Vậy thì tôi nhận thôi.”

Ăn xong bữa tối, Đàm Văn Sơ đề nghị Lộ Dịch An cùng đi tản bộ, hai người dắt theo Thu Thu, đi theo con đường riêng dẫn ra biển, đi ra bãi cát.

Đi dọc theo bãi cát một lúc, Lộ Dịch An phát hiện nơi này phi thường yên tĩnh, cậu nhìn xung quanh, “Như thế nào lại không có người nào khác?”

“Như vậy không tốt sao? Tôi nghĩ có lẽ các cậu cũng không thích đông người.” Đàm Văn Sơ nhớ đến ánh mắt Lộ Vi nhìn anh, trực giác của anh cho biết Lộ Vi muốn như vậy.

“Tôi cảm thấy không sao, tôi cũng không sợ đông người, lại nói, những người bình thường cũng không biết chúng tôi là nhân ngư. Lộ Vi khá căng thẳng, nàng sợ tôi bị tổn thương. Những năm gần đây Lộ Vi vẫn bảo hộ tôi, chiếu cố tôi, nàng chịu áp lực rất lớn, tôi thực phải cảm ơn nàng.” Lộ Dịch An nói xong, lại nhìn nhìn xung quanh, sau đó nhìn lại Đàm Văn Sơ, hỏi: “Nơi này chắc không có người lạ xuất hiện đi.”

Đàm Văn Sơ cười cười, “Phía sau núi là lục địa, còn bãi cát này, đích thực là của cá nhân, không có người ngoài bước vào.”

“Vậy còn biển?” Lộ Dịch An nâng tay chỉ ra biển trước mặt.

Đàm Văn Sơ ngưng ngưng cười, “Bờ biển này cũng của cá nhân.” Rồi anh vội vàng bổ sung, “Tuy rằng có đánh dấu hải phận, nhưng nếu người bơi lội hay lướt ván vì hăng say mà lấn sang, chúng tôi cũng không để tâm.”

“Đều thuộc gia đình anh?” Lộ Dịch An truy hỏi.

Đàm Văn Sơ gật gật đầu.

Lộ Dịch An ngồi lên ghềnh đá trên bãi cát, tỏ ý bảo Đàm Văn Sơ ngồi xuống cạnh bên cậu. Trời lúc này đã chạng vạng, nơi chân trời là một mặt hồng sắc mỹ lệ, mặt biển từ bích lam sắc chuyển sang thâm lâm, bán nguyệt đã dần xuất hiện, xung quanh còn có những vì sao nhỏ nhấp nháy sáng.

“Chúng ta ngồi nói chuyện chút đi.” Lộ Dịch An cười nói.

Đàm Văn Sơ liếc nhìn Thu Thu đang tự chơi đến vô cùng hăng say trên bờ cát, sau đó ngồi xuống cạnh Lộ Dịch An.

“Gia đình anh làm gì?” Tuy rằng hoàng tử nhân ngư không thường lên lục địa, những cậu cũng không phải hoàn toàn không biết về xã hội con người, Đàm gia có thể mua được cả một mảnh đất lớn như vậy, nhà giàu bình thường khẳng định cũng không đủ để hình dung.

Đàm Văn Sơ vẫn nghiêm túc nói về gia đình anh, “Nhiều thế hệ của Đàm gia lái thuyền, cáp, hiện tại đã không còn. Tổ tiên nhà chúng tôi là thủy thủ, trước đây rất lâu theo các đội tàu thuyền đi qua những đại lục khác. Sau đó mua thuyền cho mình mà bắt đầu kinh doanh, vận chuyển. Kinh doanh càng ngày càng

lớn. Sau khi tổ phục qua đời, gia sản chia làm ba phần, cho cha tôi, chú và cô. Hiện tại dưới tên công ty Đàm thị tại thành phố Hương Đảo không ít tàu thủy vận tải làm vận chuyển, bên cạnh đó còn kinh doanh xuất khẩu và bất động sản. Đương nhiên, Đàm gia và Onassis của Hy Lạp so sánh vẫn còn kém một bậc, nhưng ở trong nước, chúng tôi có thể xưng là vua về thuyền biển.”

Nhìn mặt biển nhấp nhô những gợn sóng, Đàm Văn Sơ cảm thán, “Tôi từ nhỏ đã thích biển, ba tuổi bắt đầu theo người nhà xuống biển bơi, tôi đối với biển có hảo cảm và kính sợ một cách không giải thích được. Tôi thích những môn thể thao mạo hiểm, thích mạo hiểm, thích du lịch khắp nơi, cô nói đây nhất định là di truyền từ trường bố ngày trước. Trong những năm khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển, tôi đã thay mặt những người trong gia đình đối với biển vẫn còn tràn đầy sự tò mò, vượt trùng dương xa xôi đi du lịch các nước..

Lộ Dịch An nghe được, hâm mộ trong lòng, “Anh nhất định đã đi rất nhiều nơi.”

“Có thể nói đã đi toàn bộ các đại lục, chỉ còn hai cực nam bắc vẫn chưa.”

“Biển thì sao?”

Đàm Văn Sơ cười nhìn Lộ Dịch An, “Tôi tin rằng những vùng biển tôi đi qua khẳng định không nhiều bằng cậu.”

Lộ Dịch An nghe xong, đầu tiên là cười gật đầu, sau đó biểu tình từ từ trở nên bất đắc dĩ, ngón tay vô tình vẽ trên cát, “Ai muốn bơi khắp nơi đâu.”

Đàm Văn Sơ nhìn Lộ Dịch An lại chuyển biểu tình u buồn, tim như bị ai đó bóp chặt lấy, anh vội hỏi, “Vi sao?”

“Tôi ghét biển, không một chút ánh sáng, cái gì cũng nhìn không thấy. Tôi thường nghĩ: sẽ bao lâu nữa mắt mình sẽ bắt đầu thoái hóa? Tôi cảm thấy có nó hay không cũng không khác gì nhau.”

Nghe thấy oán ý trong thanh âm của Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ không biết phải trấn an cậu như thế nào mới tốt. Anh hoàn toàn hiểu được những suy nghĩ này của tiểu nhân ngư, cậu không chịu nổi biển sâu và cô đơn, càng không chịu nổi sự thống khổ phải lãng phí sinh mệnh này.

“Tôi tưởng tượng đến rất nhiều đến những yêu thú bình thường, tầm thường một chút, không cần phải trốn đông trốn tây, không cần nhìn trước ngó sau. Tôi muốn đọc sách, học tập kiến thức, hoàn hảo được leo núi vài lần, bằng không tôi cái gì cũng không biết, giống như ngốc tử. Tôi hy vọng, có thể vào đại học, sau đó làm những chuyện tôi cảm thấy có ý nghĩa, công tác, phục vụ xã hội. Tôi không muốn lãng phí cuộc sống này, đợi trong lòng biển nhìn không thấy bàn tay, cứ bơi a, bơi a... Không biết sẽ dừng lại ở đâu, không biết ngày mai sẽ ra sao...”

Lộ Dịch An nhìn biển, nói ra tâm nguyện trong lòng cậu, “Tôi có rất nhiều ước mơ, đọc sách, đi máy bay, trồng hoa, thưởng rượu, còn có ngoạn người tuyết..., nhận thức người trong mộng của tôi, cùng anh ta một chỗ, cho dù chỉ trải qua cuộc sống bình thường thậm chí là vô vị. Mỗi ngày chúng tôi sẽ cùng nhau tan tằm, bận rộn, cùng nhau nấu cơm, làm việc nhà. Bây giờ tôi cái gì cũng không làm được, không có việc làm, cuộc sống phí hoài, tôi hận tôi như vậy.”

Những lời này Lộ Dịch An ít khi thổ lộ, cậu ít khi oán giận trước mặt Lộ Vi, Lộ Vi vì bảo hộ cho cậu đã chịu rất nhiều áp lực, khi Lộ Vi biết được những điều này khẳng định sẽ rất thương tâm. Hiện tại Lộ Dịch An có cơ hội được nói ra, cậu tin Đàm Văn Sơ có thể hiểu được cậu.

“Kỳ thật cậu rất thích đất liền, đúng không?” Đàm Văn Sơ hỏi, anh đã biết đáp án trong lòng, tuy rằng thời gian quen biết nhau rất ngắn, nhưng những tâm tư của người trước mặt này anh đều thấu hiểu.

“Đúng vậy.”

“Lưu lại đây, được không?” Đàm Văn Sơ mang theo sự mong đợi, hỏi.

Lộ Dịch An quay sang, cố tình cười nhẹ nhìn Đàm Văn Sơ, mơ hồ như muốn hỏi anh – “Anh dựa vào cái gì muốn tôi lưu lại đây?”

Đàm Văn Sơ cúi đầu không dám nhìn Lộ Dịch An, cười ngượng ngùng giống như đứa nhỏ, anh thấp giọng nói: “Ồ lại đi, Hương Đảo là một thành phố ven biển rất đẹp, phồn hoa, náo nhiệt, tràn trề sức sống, tràn đầy hấp dẫn, ở lại đây cậu nhất định sẽ vui vẻ. Còn có, nếu cậu nguyện ý, tôi muốn nói, tôi đương nhiên nguyện ý, cậu... không bằng chuyển đến nhà tôi, cậu có thể làm những chuyện cậu muốn, tôi sẽ giúp cậu. Tôi sẽ chiều cổ cậu, bảo hộ cậu, cùng tôi một chỗ cậu không phải sợ hãi, tôi có đủ năng lực.”

Lộ Dịch An nghe, cười, cậu biết Đàm Văn Sơ sớm muộn gì cũng sẽ nói những điều này, khi nghe được anh nói nguyện ý ‘bảo hộ’ cậu, Lộ Dịch An cảm động, cậu cố tình không trả lời, ngược lại nói: “Nhưng anh bây giờ còn chưa đủ chín chắn, làm sao bảo hộ tôi?”

“Tôi sẽ học,” Đàm Văn Sơ vội vàng nói, chạm phải ánh mắt Lộ Dịch An đang nhìn anh lại bối rối cúi đầu, trong lòng thật sự sợ bị cự tuyệt, “Có lẽ bây giờ tôi vẫn chưa đủ chín chắn, nhưng cũng không sao, chúng ta có thể cùng nhau trưởng thành, nắm tay nhau cùng trưởng thành.”

“Anh vẫn chưa biết gì về tôi.”

Đàm Văn Sơ hắc hắc cười, “Cậu không phải cũng chưa biết về tôi sao.”

Lộ Dịch An nhớ đến lần hai người quen nhau, lòng cậu thoáng chốc trở nên dịu dàng, “Nói đến, chính tôi cũng cảm thấy kỳ quái, vừa nhìn thấy anh liền cảm thấy vô cùng thân thiết, tôi tuyệt không sợ anh, tôi biết anh cũng không sợ tôi.”

Đàm Văn Sơ cười, nâng tay nhu má tóc đen của Lộ Dịch An, “Cậu có gì đáng sợ chứ.”

“Tôi là ngư a, tôi không phải người, anh không sợ sao?”

“Đương nhiên không.”

“Có những người a, miệng nói đừng sợ đừng sợ, đến khi nhìn đến bản thể chúng tôi lại sợ, còn có những người lúc đó không có cảm giác gì, chuyện qua rồi thì lại nói linh tinh như trong lòng cảm thấy không thoải mái, khẩu thị tâm phi.”

Đàm Văn Sơ lắc đầu, “Tôi thật không sợ. Tôi hoàn toàn không nghĩ đến những chuyện đó, cậu chính là cậu, bộ dáng của cậu ra sao đi nữa tôi cũng không để ý, ngư cũng được, miêu cũng tốt, cho dù là bạch tuộc hay cá mập, thì cậu cũng là cậu.”

Lộ Dịch An nở nụ cười, “Bạch tuộc có rất nhiều tua, anh không ngại sao.”

Đàm Văn Sơ cũng cười, “Hảo a, khi ôm cậu cảm giác sẽ thân mật hơn.”

Biết người này tin mình cũng giống như mình tin anh ta, Lộ Dịch An chỉ cảm thấy may mắn, không nghĩ tới vừa lên đất liền cư nhiên lại gặp được anh, đây không phải là sự thần kỳ của số mệnh đã chiều cổ cậu, từ nay về sau cậu sẽ không còn phải lang thang phiêu bạt, có thể ở lại bên cạnh người này.

“Ai, khúc ca kia, hát lần nữa nghe một chút đi.” Nhìn trắng đang dần lên, Đàm Văn Sơ nhớ đến lúc trước, anh lấy vai đẩy đẩy vai Lộ Dịch An, nói.

“Khúc ca nào chứ?”

“Còn khúc nào nữa?” Cấp Lộ Dịch An một ánh mắt ‘Cậu đừng giả bộ’, Đàm Văn Sơ cười nói.

Lộ Dịch An ôm đầu gối nhìn biển, chậm rãi hát khúc ca kia, giọng hát động lòng người, tiếng hát tuyệt vời, ca khúc trong truyền thuyết nhân ngư, mang theo nhớ nhung, chờ đợi, khát vọng, đây là khúc ca theo đuổi ái nhân từ xa xưa của tộc nhân ngư, thể hiện nội tâm hướng tới tình yêu hạnh phúc, nhất định chỉ có người kia mới có thể nghe được.

Hát hát, Lộ Dịch An khẽ dựa lên vai Đàm Văn Sơ, cảm giác vừa lãng mạn lại vừa cảm thấy xót xa khiến Lộ Dịch An khó chịu, cậu quay đi, không để Đàm Văn Sơ nhìn thấy mặt cậu. Đàm Văn Sơ chìm đắm trong tiếng hát, không chú ý thấy đau buồn trong mắt Lộ Dịch An.

Hát xong, Lộ Dịch An đứng lên, cũng kéo Đàm Văn Sơ đứng lên theo, “Đi, chúng ta bơi đi.”

“Ngay bây giờ?”

“Như thế nào, anh không dám sao?”

Đàm Văn Sơ cười cười, nếu Lộ Dịch An đã mời, anh đương nhiên phụng bồi, anh cởi chiếc áo sơ mi ngắn tay, quần jean và giày thể thao ra, bước xuống biển, nhìn thanh ảnh Đàm Văn Sơ dưới ánh trăng, qua nhiều năm rèn luyện thể thao làm anh có dáng người vô cùng đẹp, vai rộng eo thon, lưng mang hình chữ V tuyệt vời, đôi chân thon dài, nhìn bộ dáng anh đứng im cạnh bờ biển, Lộ Dịch An thấp giọng nói: “Hải thần...” (theo tiếng Anh là Poseidon).

Đúng, Đàm Văn Sơ giống như Hải thần trong truyền thuyết, cao lớn, anh tuấn, nụ cười tỏa nắng, sức sống tràn đầy, còn có, anh kiên nghị như vậy, rất đáng tin cậy.

Bước xuống nước, Đàm Văn Sơ hơi hơi vươn người lên, nhẹ nhẹ bơi, anh quay đầu lại, lúc này Lộ Dịch An đang đứng cách anh không xa lắm.

“Đến đầu một chút.” Lộ Dịch An nói lớn, dẫn đầu bơi ra xa, Đàm Văn Sơ theo sát phía sau cậu. Rất nhanh Lộ Dịch An liền phát hiện, Đàm Văn Sơ thật sự bơi rất giỏi, hoàn toàn không thua kém nhân ngư cậu, mặc dù Lộ Dịch An tăng tốc như thế nào, Đàm Văn Sơ cuối cùng vẫn cách sau cậu một chút, thỉnh thoảng anh vươn tay chạm nhẹ vào chân Lộ Dịch An, giống như muốn nói ‘Tôi ở ngay bên cạnh cậu’.

Vươn người lên khỏi mặt biển, Lộ Dịch An hóa thành hình dáng nhân ngư, ngư vĩ ngân bạch sắc dưới ánh trăng đặc biệt mỹ lệ, Đàm Văn Sơ kinh diễm.

Lộ Dịch An dừng lại xoay người, trôi lên bên cạnh Đàm Văn Sơ, “Anh không thấy tôi đáng sợ sao?”

“Cái gì?”

Bày ra ngư vĩ, Lộ Dịch An hỏi: “Nhìn thấy cái này, không thấy kỳ quái, đáng sợ sao?”

Đàm Văn Sơ cười, lắc đầu, “Tuyệt không có.” (Anh yêu em nó muốn chết, còn thấy cái gì kỳ quái nữa đâu)

“Như vậy, nói một chút cảm nghĩ đi.” Lộ Dịch An truy vấn.

Đàm Văn Sơ nghĩ nghĩ, “Nếu nói thẳng, tôi đang nghĩ giày của cậu đâu mất rồi.”

Nhìn biểu tình vui đùa nhưng lại ra vẻ nghiêm túc của Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An phải bật cười, “Biến thành ngư sẽ không còn, khi hóa lại thành người sẽ tự động lộ ra.”

“Sách, nói vậy, luôn có nhiều quần áo hơn chúng tôi a.” Đàm Văn Sơ cười nói.

Lộ Dịch An nhin không được vốc một ít nước biển hắt qua, “Anh nghĩ cái gì vậy a.”

Đàm Văn Sơ lấy tay che, hai người lặn xuống dưới, bọn họ giống như đôi ngư nhi, thỏa thích bơi trong biển, đuổi bắt, đùa giỡn. Bơi cùng Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An cảm thấy tuy rằng đang ở trong biển, nhưng có cảm giác như đang bay lên trời, tự do tự tại, tùy ý bay lượn.

Bơi mệt, hai người quay lại bờ, nhìn chiếc áo sơ mi trắng trên người Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ nói: “Cậu vẫn là mặc của tôi đi, sẽ bị cảm mất.”

Lộ Dịch An phục hồi nhân dạng, cậu nhìn nhìn áo sơ mi trắng ướt đầm trên người, lớp vải ướt nước, có chút trong suốt, dính sát vào thân người, cậu ngược mắt nhìn Đàm Văn Sơ một chút, người phía sau quay mặt nhìn sang nơi khác, lông mi thùy hạ biểu hiện anh đang ngượng ngùng. Lộ Dịch An cười, cởi chiếc áo trên người ra, Đàm Văn Sơ xoay người ra sau, Lộ Dịch An nhìn thấy, thẹn bật cười.

Người này, tuy rằng là thiếu gia nhà giàu, thật ra lại không tệ, thực tình thuần.

Khi mặc áo sơ mi của Đàm Văn Sơ vào rồi, Lộ Dịch An mới hỏi: “Vậy còn anh thì sao bây giờ?”

Đàm Văn Sơ xoay người lại, “Tôi, tôi không sao, tôi không sợ lạnh.” Mới nói xong, anh liền ‘cáp thu’ một tiếng, Lộ Dịch An bật cười lớn, “Chúng ta mau trở về thôi.”

Hoa thúc thấy hai người trở về, đầu tiên là nói ‘Chơi ngoài biển trẻ như vậy, Thu Thu còn trở về sớm hơn các cậu’, sau đó oán giận Đàm Văn Sơ ‘Khăng định là thiếu gia lười kéo Tiểu An xuống biển, cũng không nhìn hiện tại đã là tháng mười một rồi’, nghe thấy Đàm Văn Sơ nói ‘Khí hậu thành phố Hương đảo là nhiệt đới’, Hoa thúc liền phản đối ‘Chỉ trên chí tuyến Bắc thôi, cậu nghĩ cậu và tôi đang ở trên đường xích đạo

sao', thấy Hoa thúc và Đàm Văn Sơ, chú một lời, tôi một câu, Lộ Dịch An cảm thấy giữa bọn họ thân tình nồng đậm, ấm áp cảm động.

Uống một chút sữa nóng, Lộ Dịch An không cảm thấy lạnh chút nào, cậu quần khăn lui vào trên sofa. Hoa thúc dọn bữa khuya cao lương trái cây, Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An mỗi người ăn một chén.

Hoa thúc lặng lẽ nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần hai giờ sáng, ông không khỏi thầm nén giận Đàm Văn Sơ, “Ngoạn đến nỗi không thèm nhìn đồng hồ, cũng không nhớ Tiểu An cần nghỉ ngơi.” Đàm Văn Sơ nhớ ra, lúc này Hoa thúc đến bên cạnh nói nhỏ, “Tiểu An có ở lại không? Tôi đã dọn dẹp lại khách phòng.”

Đàm Văn Sơ nhìn qua Lộ Dịch An, anh hy vọng có thể nghe được cậu nói sẽ ở lại qua đêm, kết quả Lộ Dịch An nói: “Trễ rồi, tôi hẳn phải nên về.”

Rất muốn nói ở lại, lại cảm thấy hai người chỉ mới gặp mặt lần đầu, giữ cậu lại như vậy hình như không ổn, Đàm Văn Sơ đứng lên, “Tôi tiễn cậu.”

Lộ Dịch An không cự tuyệt, ngồi lên xe Đàm Văn Sơ.

Xe chạy đến bệnh viện thú y Sao sáng, ngay đầu con hẻm nhỏ, Lộ Dịch An có ý bảo Đàm Văn Sơ dừng xe, cậu đề nghị, “Chúng ta đi bộ vào.”

Hai người kẻ vai nhau, giống như tản bộ, chậm rãi bước vào trong hẻm nhỏ. Biết sắp tới sẽ chia tay, Đàm Văn Sơ chỉ hy vọng có thể bước chậm lại một chút, con đường dưới chân dài thêm một chút.

Cuối cùng vẫn đến bệnh viện, Lộ Dịch An ngược đầu, nhìn khuôn mặt Đàm Văn Sơ chăm chú vịn phần lưng, cậu đột nhiên cảm thấy quá khó khăn, giống y như cô gái cùng nam nhân trong manga, rõ ràng là người cậu thích, thế nhưng cậu không thể không ly khai anh. Trong tương lai, anh có thể hay không sẽ còn nhớ đến cậu? Nhớ rõ đã từng gặp qua nhân ngư trên bờ biển, nhớ đã từng cùng nhân ngư bơi lội. Anh sẽ đem sự gặp gỡ bất ngờ của hai người chôn chặt dưới đáy lòng, hay là sau khi gặp được tình yêu mới liền quên đi?

Lúc đầu khi được Lộ Dịch An ngắm nhìn, trong lòng Đàm Văn Sơ cảm thấy rất ngọt ngào, sau đó, bị Lộ Dịch An nhìn quá lâu, Đàm Văn Sơ đột nhiên cảm thấy bất an, anh cảm nhận được Lộ Dịch An có tâm sự, không khỏi hỏi: “Tiểu An, sao vậy?”

Lộ Dịch An cười cười, trong nụ cười mang cảm giác vô lực ẩn hiện, “Ngày mai, nga, không, là hôm nay, tôi sẽ đi.”

“Đi?” Đàm Văn Sơ kinh hãi, không khỏi nắm lấy vai Lộ Dịch An, “Cậu nói cái gì?”

Lộ Dịch An nhẹ thở dài một tiếng, “Tôi sẽ trở về biển.”

Nụ cười trên mặt Đàm Văn Sơ thoáng chốc biến mất, anh ngơ ngác nhìn Lộ Dịch An, mới vừa rồi còn hẹn hò cùng anh, tìm hiểu lẫn nhau, bắt đầu phát hiện đối phương rất tốt, hiện tại, cậu nói phải đi. “Vì sao? Cậu lại không thích? Vì sao còn muốn trở về?” Đàm Văn Sơ vội hỏi, “Không thể lưu lại sao? Vì anh...” Nói xong, Đàm Văn Sơ nhìn chăm chú Lộ Dịch An rất lâu.

Lộ Dịch An cúi đầu xuống, “... Không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì đất liền đối với tôi mà nói, rất nguy hiểm.”

“Biển thì không có sao?”

“Vẫn đỡ hơn một chút.” Lộ Dịch An gượng gượng nở nụ cười.

“Em không thích biển.” Đàm Văn Sơ nói chắc chắn.

“Như thế nào có thể, tôi là nhân ngư, như thế nào lại không thích?” Lộ Dịch An cuống quýt phủ nhận.

“Em nguyện ý sống ở biển?”

Lại nhớ đến biển sâu tối đen không một chút ánh sáng, Lộ Dịch An trầm mặc, một lúc sau, cậu lắc đầu, “Tôi không thích. Tôi ghét biển, không một chút ánh sáng, cái gì cũng nhìn không thấy. Dưới biển có những

con cá khổng lồ tôi rất ghét, trong mắt chúng nó tôi bắt quả cũng chỉ là một con cá, một con cá có thể ăn được.”

“Ở lại được không?” Đàm Văn Sơ thỉnh cầu, anh thật tình muốn giữ Lộ Dịch An lại. Lộ Dịch An trầm mặc, chậm rãi lắc đầu. Nhìn vẻ mặt Lộ Dịch An, kiên quyết, ngưng trọng, Đàm Văn Sơ biết cậu đã quyết định sẽ phải đi, rất lâu Đàm Văn Sơ cũng không nói gì, qua một lúc, anh từ từ hỏi: “Đi lúc nào?”

“Hai giờ chiều.”

“Để anh tiễn em đi.”

“Không cần.”

“Đừng tàn nhẫn như vậy, có được không?” Đàm Văn Sơ thương cảm thỉnh cầu.

Nhớ đến hai người vừa trải qua một ngày hạnh phúc, cảm giác ngọt ngào vẫn còn đọng trong lòng, hiện tại lại nói với anh sẽ không còn gặp nhau nữa, Lộ Dịch An cũng cảm thấy đau lòng, cậu gật đầu.

“Đừng gạt anh, không được để đến khi anh đến rồi lại phát hiện em đã rời đi. Hãy để anh tiễn em.”

“Hà tất phải như vậy.”

“Nhìn nhau thêm một chút, vẫn tốt hơn.” Đàm Văn Sơ nói thập phần thẳng thắn chân thành và tha thiết.

Thoáng chốc, cả hai đều không nói gì.

“Hảo, đi vào thôi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.” Đàm Văn Sơ vươn tay vỗ lên vai Lộ Dịch An một chút, lại thả tay xuống.

Lộ Dịch An mở cửa bước vào trong, một lúc sau, một cửa sổ trên lầu hai sáng đèn, sau đó, tấm rèm được kéo ra, cửa sổ được mở rộng, thân ảnh Lộ Dịch An lại lần nữa hiện ra trong tầm mắt Đàm Văn Sơ.

Đàm Văn Sơ đứng dưới lầu, nhìn thân ảnh gầy yếu của thiếu niên nhân ngư, tuy rằng cậu đã gần hai mươi tuổi, tuy rằng cậu cao đến một mét bảy mươi tám, nhưng Lộ Dịch An trong mắt Đàm Văn Sơ vẫn như một hài tử. Ngây ngốc nhìn nhau một lúc rất lâu, Lộ Dịch An giơ tay lên vẫy vẫy, ý nói Đàm Văn Sơ nên về đi.

Nhìn động tác vẫy tay ngây thơ của Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ buồn bã không thể nói gì, thở dài một tiếng, lại luyến tiếc phải rời đi. Cuối cùng, Lộ Dịch An đóng cửa sổ lại, thả rèm xuống, sau đó tắt đèn. Lúc này Đàm Văn Sơ mới chậm rãi xoay người, đi ra khỏi con hẻm.

“Như vậy có được không?”

Nghe thấy thanh âm của Lãnh Tinh Hồn vang lên từ sau lưng, Lộ Dịch An quay đầu lại, trong bóng tối, đôi mắt Âm Dương sư sáng lấp lánh, mang cảm giác mỉa mai hoặc mê lỵ.

“Anh ấy sẽ quên tôi...” Lộ Dịch An chậm rãi nói, mỉm cười, trong nụ cười mang theo thương cảm.

“Còn cậu? Cậu sẽ quên cậu ta?”

“Sao có thể. Đối với chúng tôi mà nói, tình yêu chính là tất cả, vì để được yêu, chúng tôi có thể hy sinh bất kỳ điều gì.”

“Kết quả cậu lại chọn ly khai cậu ta?” Lãnh Tinh Hồn từng bước truy vấn bức bách.

Lộ Dịch An tựa người vào khung cửa, ánh mắt dần ươn ướt, “Nếu nói thẳng, con người anh ấy so với tưởng tượng của tôi còn tốt hơn gấp nhiều lần, tuy rằng thời gian bên nhau cũng chỉ có một ngày, nhưng tôi thật sự thích anh ấy. Tôi đã từng tưởng tượng hình dáng bên ngoài của vợ tương lai mình vô số lần, tôi cũng lo sợ, không biết người bị tiếng hát của tôi hấp dẫn đến có bộ dáng gì. Khi anh ấy xuất hiện trước mắt tôi, tôi thật sự không ngờ rằng nguyên lai anh ấy thật sự tốt như vậy.”

“Cho nên tôi muốn hỏi: Vì sao?”

“Bởi vì anh ấy là con người, bởi vì đất liền không an toàn, bởi vì... rất nhiều nguyên nhân.”

“Là Lộ Vi sao? Tôi vẫn muốn biết. bất quá tôi biết nếu hỏi ra, chỉ là chạm vào vết thương cũ, cho nên nên tôi chưa hỏi qua nàng.” Lãnh Tinh Hồn cuối cùng đã hỏi đến vấn đề anh vẫn luôn muốn biết.

Lộ Dịch An tin tưởng Lãnh Tinh Hồn, cậu đem từng chuyện trước đây không bao giờ muốn để người ngoài biết kể lại: “Khi Lộ Vi còn nhỏ vẫn đi theo mẹ tôi, mẹ tôi xem nàng như muối muối. Vì sih sống, nhân ngư chúng tôi không thể không tách ra, khi đó mẹ tôi ủy thác nàng chiếu cố đường tử của tôi. Dưới biển cũng tràn đầy nguy hiểm, hải dương cũng có những yêu thú muốn bắt chúng tôi, còn có những con người luôn nghe ngóng sẵn lòng chúng tôi.”

“Một lần, Lộ Vi dẫn đường tử lên núi, đường tử gặp một nam nhân, lúc đầu, biểu hiện của nam nhân kia tốt như vậy, đường tử bị hắn ta thu hút cực kỳ, kết quả xem hắn ta là bạn đời. Chúng tôi luôn khát vọng đất liền, cũng không nguyện ý lại trốn tránh, Lộ Vi đối với việc đường tử đã có nơi đi về rất vui vẻ. Ngay khi các nàng mất cảnh giác, nam nhân lộ ra bộ mặt thật. Chuyện cụ thể tôi cũng không biết rõ lắm, chuyện thật sự ra sao trưởng lão Hải Quy tộc cũng không nói thẳng với tôi, chính là tôi biết tràn đầy sự phản bội, huyết tinh và tàn khốc, khi đó đường tử nhất định bị thương thấu tâm can, Lộ Vi khẳng định phi thường thất vọng và tự trách. Kết quả cuối cùng là đường tử chết, Lộ Vi mang theo thương tích trốn thoát.”

Nhớ lại cái chết của đường tử, Lộ Dịch An đau khổ nhắm mắt lại, Lộ Dịch An khẽ xoa đầu cậu an ủi.

Vì chuyện này, Lộ Vi rất ân hận, nàng cảm thấy hoàn toàn là do sai lầm của nàng. Khi đó cha mẹ tôi đều đã qua đời, nàng ngay cả sấm hối cũng tìm không thấy đối tượng. Từ đó về sau, nàng trở nên đa nghi, cố chấp, cũng không còn tin bất kỳ ai, cho dù yêu thú hải dương, nàng cũng chỉ tin tưởng duy nhất Hải Quy gia tộc đã quen biết tộc nhân ngư chúng tôi từ rất lâu. Khi tộc nhân đem tôi phó thác cho nàng, nàng bảo hộ tôi còn nghiêm ngặt hơn, nàng đã từng không để tôi thấy bất kỳ sinh vật nào. Có đôi khi, nàng khiến tôi cảm thấy thống khổ khi bị trói buộc, nhưng tôi hiểu nàng lo lắng điều gì, sợ hãi điều gì, Lộ Vi là vì tôi, bởi vậy, tôi cũng không muốn làm tổn thương tấm lòng của nàng, chúng tôi không muốn làm sủng vật, không muốn bị đem ra nghiên cứu, chúng tôi muốn sống.” Nói xong lời cuối, về mặt Lộ Dịch An trở nên nghiêm túc, nhíu mày.

“Cho nên, cậu bỏ lỡ Đàm Văn Sơ.” Lãnh Tinh Hồn nghe xong, khẽ hỏi.

“Con người a... luôn thương tổn trái tim nhân ngư chúng tôi.” Lộ Dịch An chậm rãi thở dài.

“Cậu cảm thấy cậu ta là người như vậy sao?” Lãnh Tinh Hồn hỏi lại.

“Âm Dương sư đại nhân, chuyện tương lai không ai biết được. Tôi nguyện ý tin tưởng Đàm Văn Sơ, nhưng tôi vẫn sợ. Thật đấy. Chúng tôi không thể chịu được sự lừa dối, không thể chịu được sự phản bội. Đứng ở quan điểm thế tục, Văn Sơ anh tuấn, giàu có, anh ấy sẽ có rất nhiều người theo đuổi, mà tôi, chỉ là một con cá.” Lộ Dịch An nói xong, thùy hạ mi mắt, tản ra một tia mất mát.

“Trong lòng cậu thật sự nghĩ như vậy sao?”

Lộ Dịch An một lần nữa bưng bình ngược đầu lên, nước mắt chảy xuống, nhưng khóe miệng lại mỉm cười, “Tôi chỉ nói ngoài miệng như vậy, tôi chỉ có thể dùng những câu này tự dối mình, để khi tôi rời khỏi anh ấy sẽ không cảm thấy khó chịu. Kỳ thật, trong lòng tôi rất đau khổ, tôi không muốn ly khai Văn Sơ, tôi hy vọng có thể ở lại bên cạnh anh ấy.”

Lãnh Tinh Hồn bước đến, vươn tay lau nước mắt đang chảy xuống khuôn mặt Lộ Dịch An.

Trong góc tối bên ngoài cửa, Lộ Vi đứng lặng lẽ, khuôn mặt cũng đầm đìa nước mắt, sau đó, nàng lặng yên xoay người tránh đi.

Một giờ chiều, Đàm Văn Sơ lại đến, Lãnh Tinh Hồn dẫn anh vào phòng khách, phát hiện thấy mắt anh hơi đỏ, không biết là do một đêm không ngủ hay vì khóc. Biểu tình của Đàm Văn Sơ rất bình tĩnh, dường như đã chấp nhận chuyện Lộ Dịch An phải rời khỏi là thật, khi Lộ Dịch An xuất hiện, ánh mắt Đàm Văn Sơ lập tức sáng lên, hai người nhìn nhau thâm tình, nhìn nhìn, lại lộ ra nụ cười mang theo đớn đau.

“Chúng ta đi thôi.” Lộ Vi bước qua, hai tay khoát lên vai Lộ Dịch An.

Lộ Dịch An không nói gì dựa vào người Lộ Vi, đem mặt vùi vào trong áo Lộ Vi.

Đàm Văn Sơ chạy xe đến trước cửa bệnh viện, Lộ Dịch An giống như tiểu sơn dương bị đưa đến lò sát sinh ngoan ngoãn lên xe. Ông Mẹ rất muốn đi theo tiễn tiểu bằng hữu, lại bị Lãnh Tinh Hồn cự tuyệt, còn anh lại lên xe.

Xe chạy về hướng bến tàu phía nam, Đàm Văn Sơ dùng thanh âm nhỏ xíu hỏi: “Để tôi tiễn các người ra biển được không?” Thấy Lộ Vi vẫn chưa hiểu, Đàm Văn Sơ nói thêm: “Để du thuyền của tôi chở hai người ra nơi xa một chút.”

Lộ Vi hiểu, đây là cơ hội cuối cùng Đàm Văn Sơ muốn nắm chặt lấy, nàng không ngờ anh lại cố chấp như vậy, nhìn về mặt không chút thay đổi của Lộ Dịch An, Lộ Vi gật gật đầu: “Cám ơn cậu.”

Bốn người bước lên chiếc du thuyền màu trắng, du thuyền này rất lớn, có vệ tinh định vị cùng trang thiết bị tự động hướng dẫn, Đàm Văn Sơ sau khi điều khiển vị trí và hướng đi trên máy tính xong xuôi đâu đó liền bước lên boong thuyền, cùng Lộ Dịch An dựa vào mạn thuyền.

Hôm nay trời đầy mây, mịn mù, hải âu bay rất thấp, thỉnh thoảng kêu lớn. Lộ Dịch An nhìn trời cười như khóc, “Tôi còn nghĩ trời sẽ nắng.”

Đàm Văn Sơ không nói gì, anh nâng tay lên ôm lấy vai Lộ Dịch An, đã sắp ly khai, anh hiện tại đã bất chấp rất nhiều thứ. Lộ Dịch An dựa qua, gò má dán lên vai Đàm Văn Sơ. Đàm Văn Sơ vươn tay, từng chút từng chút khẽ vuốt tóc bên thái dương Lộ Dịch An.

Lãnh Tinh Hồn im lặng đứng một góc boong thuyền nhìn thấy, trong lòng có chút phiền muộn, anh nhẹ giọng nói với Lộ Vi bên cạnh: “Cô hiện tại thay đổi quyết định, vẫn còn kịp.”

“Tôi, nếu bị lừa một lần nữa, không bằng tôi chết cho xong.”

“Lộ Vi, đừng cực đoan, tôi tin cô cũng thấy được bọn họ yêu nhau.”

Lộ Vi nghĩ nghĩ: “Nếu thật sự có duyên...”

Thuyền đã tiến vào nơi vùng biển sâu, đã nhìn không thấy bờ, bốn phía đều là biển mờ mịt. Lộ Vi nhìn xung quanh một chút, sau đó bước về phía Lộ Dịch An, đứng phía sau cậu nói: “Chúng ta đến nơi rồi.”

Lộ Dịch An lưu luyến nhìn Đàm Văn Sơ, từ từ rời khỏi anh, bước đến cạnh Lộ Vi.

Đàm Văn Sơ cùng Lãnh Tinh Hồn đứng cạnh mạn thuyền, nhìn Lộ Vi và Lộ Dịch An cùng nhảy xuống nước, hóa thành hai nhân ngư, một trước một sau bơi về phía vùng biển sâu hơn.

Nhìn tiểu nhân ngư càng ngày càng khuất tầm mắt, càng ngày càng xa, cuối cùng là biển mất trong làn nước biển, Đàm Văn Sơ cuối cùng chịu không nổi, anh liều mạng nhảy xuống biển, Lãnh Tinh Hồn đứng phía sau anh kinh hô: “Uy, không được!”

Đàm Văn Sơ liều nàng bơi về hướng Lộ Dịch An đã bơi đi, anh bơi rất nhanh, vượt qua bao nhiêu con sóng, giống như đã quên đi tất cả. Đáng tiếc là cho dù cố gắng như thế nào Đàm Văn Sơ cũng không đuổi kịp nhân ngư, nhân ngư có thể tùy ý lặn xuống hải vực rất sâu, mà Đàm Văn Sơ thân là người không thể làm được. Nhìn Đàm Văn Sơ ẩn trong nước, rất lâu vẫn chưa thấy nổi lên, Lãnh Tinh Hồn cực kỳ lo lắng, cậu ta tiếp tục như vậy sẽ không toàn mạng.

Đàm Văn Sơ trong nước biển cố gắng mở to mắt, nhìn trước lại nhìn xuống, anh cố gắng tìm kiếm thân ảnh Lộ Dịch An, tuy rằng biết rõ bản thân mình nhìn không thấy, tìm không thấy, nhưng anh vẫn tiếp tục làm như vậy.

Lộ Dịch An đã lặn sau xuống dưới đột nhiên ngừng lại, sau đó xoay người, cậu nhìn lại đằng sau, anh có thể cảm nhận được Đàm Văn Sơ đang ở trong biển, anh ấy đang tìm cậu.

Lộ Vi giữ chặt tay Lộ Dịch An, Lộ Dịch An rút mạnh tay lại, lắc lắc đầu với Lộ Vi, sau đó liền xoay người vẫy mạnh ngư vĩ, bơi nhanh trở lại như tên bắn. Lộ Vi bất đắc dĩ nhìn Lộ Dịch An bơi xa, nàng biết, cuối cùng nàng cũng không ngăn được cậu.

Tìm thấy Đàm Văn Sơ đang chìm dần trong nước, Lộ Dịch An nâng gáy anh lên, cố gắng trôi lên mặt biển, Đàm Văn Sơ há miệng thở, một bên ho một bên thở.

Lãnh Tinh Hồn nhìn thấy Đàm Văn Sơ được Lộ Dịch An cứu, anh cuối cùng thở một hơi nhẹ nhõm, đến khi Lộ Dịch An mang Đàm Văn Sơ bơi đến gần, anh thả phao cứu trên thuyền xuống, gọi bọn họ lên thuyền.

Được kéo lên thuyền rồi, Đàm Văn Sơ ngã ra, vẫn ho không ngừng, Lộ Dịch An la anh: “Anh là đồ điên! Anh muốn tự sát sao?”

Đàm Văn Sơ ho đến không nói được, nhưng vẫn gắt gao nắm lấy tay Lộ Dịch An không buông một chút.

Lộ Dịch An tức giận kêu, “Anh là người, anh không thể ở mãi dưới nước, đồ lặn của con người có thể lặn xuống được sâu bao nhiêu, tôi nghĩ anh biết rõ, anh là đồ điên, anh nhảy xuống làm gì chứ...” Nói xong, Lộ Dịch An hải lòng nén oán ý nhìn Đàm Văn Sơ.

Đàm Văn Sơ lại ho một trận, hắng giọng nói: “Anh... anh không biết...”

“Không biết cái gì?”

“Anh không biết vì sao anh lại nhảy xuống biển, giống như lần đầu tiên gặp được em, lúc đó anh cũng không biết được anh vì sao lại nhảy xuống biển mà không cần suy nghĩ gì cả.”

“Ngu ngốc, ngu ngốc, khả năng của anh có hạn, lượng hô hấp cũng có hạn, nếu tôi không quay lại, cho dù anh không chết đuối, cũng sẽ bị đóng băng trong biển mà chết.”

Đàm Văn Sơ xoay người một chút, nằm thẳng ra boong thuyền, nắm chặt lấy tay Lộ Dịch An không buông, tuy rằng anh vừa lạnh vừa khó chịu, nhưng tâm tình đang cực kỳ hạnh phúc, anh nhìn bầu trời, lộ ra nụ cười mơ hồ, “Tiểu An, anh không muốn đứng trở mặt như vậy nhìn em biến mất trong biển, anh chịu không nổi, ngày đó cũng như vậy, hôm nay cũng vậy. Anh biết anh nhảy xuống biển không khác gì tự sát, nhưng anh không thể không chế bản thân mình, anh chỉ muốn nhảy xuống, nếu không có em, tất cả cũng không còn ý nghĩa. Chưa nhận thức em, anh sẽ không nghĩ như vậy, nhưng hiện tại nhận thức em rồi, anh không muốn tương lai mình phải hối hận.”

Lộ Dịch An ngồi xuống bên cạnh Đàm Văn Sơ, nhìn con người vì cậu mà bất chấp tất cả, cậu vươn tay vuốt tóc anh, đau lòng oán giận: “Anh là đồ điên, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác, nếu em tìm thấy anh chậm một chút, anh thật sự... Anh này, cũng không nhớ đến Hoa thúc đã lo lắng cho anh biết bao nhiêu, còn có người nhà của anh...”

Đàm Văn Sơ cười, “Anh biết a, nhưng anh cũng biết – làm như vậy, em sẽ quay lại. Mặc kệ dùng biện pháp gì, anh chỉ muốn em quay lại, ở lại bên cạnh anh.”

Lãnh Tinh Hồn nhìn đôi tình nhân mất nhau rồi tìm được nhau, anh đi đến mạn thuyền, kéo Lộ Vi lên boong thuyền. Lộ Vi liếc mắt nhìn hai người nọ một cái, nhất thời không biết phải nói gì mới tốt.

Đàm Văn Sơ ngồi dậy, anh vẫn đang kéo lấy Lộ Dịch An không buông, sợ cậu sẽ bị Lộ Vi mang đi lần nữa. Khẩn thiết nhìn Lộ Vi, Đàm Văn Sơ nói: “Xin đáp ứng tôi, để em ấy ở lại.”

Lộ Vi bất đắc dĩ thở dài, nhìn nhìn Lãnh Tinh Hồn, Lãnh Tinh Hồn cũng đang dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn lại Lộ Vi, Lộ Vi cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói một câu: “Quay về đi.”

Đàm Văn Sơ vui vẻ cười rộ lên, kìm lòng không được gắt gao ôm lấy Lộ Dịch An.

Đàm Văn Sơ mang người kia trở lại nhà Đàm gia.

Nhìn Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An ngồi cạnh nhau trên sofa, tâm tình Lộ Vi rất phức tạp, nhất thời không biết phải nói gì, hai người kia mười ngón tay nắm chặt lấy nhau, Đàm Văn Sơ lộ ra vẻ mặt giống như vô luận như thế nào cũng sẽ không nhượng Lộ Dịch An lại rồi anh mà đi lần nữa.

Lãnh Tinh Hồn nhẹ giọng khuyên Lộ Vi, “Tôi thấy, không bằng cô cũng ở lại đây. Tôi biết cô không an tâm về cậu ta, không bằng trước hết cứ nhìn bọn họ kết giao, sau đó quyết định cũng không muộn.”

Ánh mắt Đàm Văn Sơ thỉnh cầu nhìn Lộ Vi.

Một tay Lộ Vi đỡ lấy đầu, suy nghĩ lại suy nghĩ, sau đó nói với Đàm Văn Sơ, “Nếu cậu có thể qua được khảo nghiệm của tôi, tôi có thể đồng ý với cậu, đem Tiểu An giao cho cậu.”

“Thật không?” Đàm Văn Sơ vừa mừng vừa sợ, “Khảo nghiệm gì?”

Nhìn xung quanh phòng khách Đàm gia một chút, Lộ Vi nói: “Cho dù không cần cậu nói, tôi cũng có thể đoán được gia thế gia đình cậu, có thân gia như vậy, cậu đương nhiên muốn gì đều có thể làm được, tôi đối

với cậu như vậy cũng yên tâm. Tôi nghĩ, nếu cậu trở thành một người bình thường, trải qua một cuộc sống bình thường nhất của một cư dân thành phố, nếu Tiểu An vẫn vui vẻ ở bên cạnh, hai cậu lại có một cuộc sống tốt đẹp như vậy, như vậy tôi sẽ tin tưởng cậu.”

Đàm Văn Sơ minh bạch được ý tứ của Lộ Vi, “Hảo, một lời đã định.”

Hoa thúc này giờ vẫn đứng bên cạnh lúc này xen vào: “Di, vị tiểu này ruốt cuộc có ý gì? Có phải thiếu gia và Tiểu An phải ra ngoài ở không?”

Đàm Văn Sơ gật đầu nói: “Phải.” rồi quay sang Lộ Vi nói, “Tôi hiểu được ý của chỉ, tôi sẽ bắt đầu an bài, tôi và Tiểu An sẽ chuyển đến một nơi bình thường để ở, tôi sẽ làm việc ở tàu điện ngầm hoặc xe buýt, nhận mức lương căn bản, tất cả đều dựa theo tiêu chuẩn thấp nhất về cuộc sống của thành phố Hương Đảo mà bắt đầu. Thời gian khảo sát là bao lâu?”

Lộ Vi nghĩ nghĩ, quá lâu cũng không thể được, hơn nữa Lộ Dịch An bị an bài ở khu dân cư bình dân, đồng người phức tạp, dễ phát sinh nguy hiểm, nàng quyết định: “Một tháng là được. Trong thời gian đó tôi sẽ bắt ngờ ghé thăm hai cậu.”

Đàm Văn Sơ nhìn Lộ Dịch An bên cạnh, người đó mỉm cười với anh khiến anh an tâm, nắm chặt lấy tay Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ nói lớn: “Cứ quyết định như vậy.”

Lãnh Tinh Hồn hỏi Lộ Vi, “Như vậy được không? Để Tiểu An an bài nơi đông người, địa phương phẩm lưu phức tạp, cô không lo lắng?”

Lộ Vi nghe Lãnh Tinh Hồn nói, mắt nhìn Đàm Văn Sơ, “Không sao, nếu Tiểu An quyết định ở lại đất liền sống, như thế nào không thể tiếp xúc với con người, sớm một chút để cậu ta nhận thức đủ mọi hạng người một chút coi là như rèn luyện. Hơn nữa, có Văn Sơ bên cạnh, nếu họ chiếu cố lẫn nhau tốt, như vậy tương lai khi tôi rời đi cũng phi thường yên tâm.”

Nghe Lộ Vi đã đổi sang ‘Văn Sơ’, Đàm Văn Sơ đặc biệt vui mừng, Lộ Vi đang từ từ chấp nhận cậu, anh lại càng thêm tin tưởng vào cuộc sống tốt đẹp sau này.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

After set thỏa thuận, Lộ Vi quay về, group Hoa thúc tiễn nàng and Lãnh Tinh Hồn ra cửa, Lộ Vi quay lại nói with the Hoa thúc: “Hy vọng will mang to cho ông thêm phiền phức.”

Hoa mỉm cười thúc lắc đầu, “Không có.”

“Thiếu gia nhà ông right chuyển ra ngoài sống one thời gian, do not know y has thích match cuộc sống hoàn toàn khác biệt does not.”

Hoa thúc cười nói: “Cô đừng xem thường also y nha, tiểu thư, sau this cô sẽ biết, xin cô, please tin tưởng y, mặc kệ đang ở hoàn cảnh nào in y also would hảo hảo chiếu cố người yêu của y, điểm this much Tôi tin tưởng, do not hề nghi ngờ. ”

“Hy vọng may be as ông nói.” Nhìn nụ cười tự tin of thúc Hòa, Lộ Vi mang theo một chút an tâm same chút nghi or ly khai.

Đàm Văn Sơ quả nhiên thực hiện y like lời ước định, nhanh chóng tìm are one phòng trọ, dẫn theo Lộ Dịch An chuyển qua which. Lộ Vi to nhìn qua, phòng trọ is in khu dân cư đại Phía bắc thành phố, be a căn phòng nhỏ, hướng bắc, no quá mát mẻ and sáng sủa, chủ nhà chỉ cung cấp vật dụng in nhà đơn giản cùng đồ điện Gia Dụng. Đối diện with the khung cảnh ồn ào, căn phòng đơn sơ, hai người trẻ tuổi bộ dáng does not chút hồn giận, ngược lại, bọn them phi thường hưng phấn, người vừa to have vội vàng sắp xếp hành lý đầu that, then, quét dọn xung quanh, mua thêm some vật dụng thường ngày.

Lộ Vi bởi Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An đi mua thức ăn, chán mền sắm chiếu gối, nang be found Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Dịch Một khuôn mặt hớn hỏ chọn chọn lựa lựa tại one Quầy hàng in siêu thị, bàn bạc must be trang trí nhà mới like thế nào, Đàm Văn Sơ mua one cặp ly tình yêu hình con cá. Nguyên bản Lộ Vi you want to

use cuộc sống nghèo khó for result khó khăn cho Đàm Văn Sơ thân is thiếu gia nhà giàu, but đột nhiên lại phát hiện, sự thích match hoàn cảnh sống of Đàm Văn Sơ mạnh mẽ to kinh ngạc, y Dương like chuyện gì cũng will ứng phó be. Lại nhìn see Lộ Dịch An based on Đàm Văn Sơ Khỉ lộ ra nụ cười xuất phát từ trong tim, Lộ Vi cảm might be found for cậu out lại là đúng, below biển sâu, nàng chưa per nhìn see Lộ Dịch An has nụ cười tươi such.

Hoa thức given, lời mời, mời Lộ Vi to Đàm gia ở, Lộ Vi think you can find hiểu thêm về Đàm Văn Sơ than one chút from those in người Đàm gia, liền đáp ứng.

Một ngày bạn Ron trôi qua, Đàm Văn Sơ nhìn nhà mới were quét dọn đồ mới hoàn toàn, cảm giác no hạnh phúc không diễn tả được, anh cuối cùng possible sống chung with the Tiểu An.

Phát hiện Đàm Văn Sơ cười to quý dị, Lộ Dịch An đứng one within hỏi: “Anh cười cái gì vậy?”

“Lần đầu tiên anh cùng người yêu sống chung.”

Lộ Dịch An đỏ mặt, hứ nhẹ one tiếng, nói: “Không đúng, lần đầu tiên is sống chung as cá.”

“Also can khác gì nhau.”

Đàm Văn Sơ within nhà bếp nấu bữa cơm đầu tiên, ba nhìn cái đĩa bày on the bàn, Lộ Dịch An cố tình nói: “. Also has not know ăn được không, thoát nhìn thật ra also do not tệ lắm”

Đàm Văn Sơ cười nói: “Nói cho em biết, anh have học qua, nhanh chóng cảm ơn thần linh đi, em đã tìm are one người yêu toàn năng.”

Lộ Dịch An cầm ly rượu Đàm Văn Sơ have rót cho cậu, chúc mừng hai người have to dời chỗ tốt.

Ăn xong bữa tối, Đàm Văn Sơ rửa chén in nhà bếp, Lộ Dịch An đứng within cạnh giúp anh, one within one lau within hỏi: “Anh have not find quen chưa”

“Cái gì?”

“Chỗ this has not find quen no? Em là nói, anh trước đây luôn activities at which nơi like thể này “.

Đàm Văn Sơ lấy ngón tay still dính một ít bọt nước rửa chén Nheo mũi Lộ Dịch An, “Đừng coi thường anh.”

Lộ Dịch An mỉm cười, dùng trán cọ cọ lên vai Đàm Văn Sơ, “Em chi biet em đã không tìm lầm người.”

Nhìn chớp mũi Lộ Dịch An dính bọt xà phòng trắng tinh to đáng yêu, Đàm Văn Sơ nhin must not Stop tay lại, hơi hơi nghiêng người, nhanh chóng hôn lên môi Lộ Dịch An one.

Lộ Dịch An đầu tiên ngẩn ra, then ôm chầm lấy Đàm Văn Sơ, nhiệt tình hôn lên. Tại nhà bếp, trong can still khí thoang thoảng hương thức ăn nhẹ nhàng, chén in bồn retained not rửa xong, one đôi tình nhân gắt gao ôm lấy nhau, hôn thắm thiết to. Chậm rãi tách ra, Đàm Văn Sơ nhìn Lộ Dịch An, cảm see been in đôi mắt xanh biếc in Suốt mang theo thủy quang, gương mặt xinh đẹp, nhìn thể nào cũng see đáng yêu, Đàm Văn Sơ mỉm cười, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi dấu bọt xà phòng lưu lại on the chớp mũi Lộ Dịch An.

Lộ Dịch An vươn tay ôm lấy cổ Đàm Văn Sơ, thân hình cơ hồ dán sát lên trên người Đàm Văn Sơ, trong lòng ngọt ngào in nói be lời, lại Ngưỡng Ngưng nhìn Đàm Văn Sơ, thùy hạ mi mắt.

“Chỉ have a phòng, ngủ like thể nào đây ...” Đàm Văn Sơ nhẹ giọng hỏi, lấy trán mình cụng Khê lên trán Lộ Dịch An.

“Di ...”

“Em not know sao, wish ngủ like thể nào?” Đàm Văn Sơ cố tình hỏi.

“Nha, này chuyện ...” Do dự one chút, Lộ Dịch An nhướn mắt, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Đàm Văn Sơ, biểu tình Ngưỡng Ngưng đáng yêu to make nổi người ta nhin must not you want one Ngum nuốt luôn cậu ta, “Quá nhanh, này chuyện ...”

“Anh ngủ on the sofa is được rồi.” Đàm Văn Sơ biết Lộ Dịch An sẽ nói such, anh nguyện ý cho cậu thời gian for đón nhận those tiếp xúc thân mật than.

“Ân.” Lộ Dịch An DAP, cúi thấp đầu xuống.

Bên đây, Đàm Văn Sơ and Lộ Dịch An cùng nhau xem TV, còn within kia, Lộ Vi and Hòa thúc cùng ngồi tán gẫu.

“Ông no lo lắng?” Lộ Vi hỏi.

Hoa thúc chớp chớp mắt nhìn Lộ Vi, biểu tình hứng thú one cách kỳ lạ, nói: “Lo lắng cho cậu ta? If is cậu ra ngoài trượt tuyết, leo núi, đua xe, trái tim già nua của tôi Diễn đàn mới chịu do not nổi. Cùng sống with the Tiểu An, thiếu gia will làm những chuyện nguy hiểm this nguy hiểm nọ, hiện tại cậu ta already have ý thức trách nhiệm and than, cậu ta will làm Tôi lo lắng, chỉ làm Tôi Hạnh diện. ”

“Như vậy ...”

“Tôi have nhìn thiếu gia lớn lên, one of the changes nhỏ cậu tả tôi also phát hiện, tuy thời gian còn that is too short, but Tôi you can see cảm được, từ after nhận thức Tiểu An, thiếu gia trưởng thành, thận trọng, ta cảm see much cao hứng, tình yêu make người ta trưởng thành, Tôi hy vọng hai người they can be cùng nhau trưởng thành. ”

Lộ Vi nhẹ hơn one tiếng, “Tôi hy vọng also such. ‘

Ngày đi làm đầu tiên after sống chung, Đàm Văn Sơ gọi cho trưởng phòng tài chính tập đoàn of Đàm thị, đề xuất cần one số tiền.

“Cậu muốn mua cái gì sao?” Trưởng phòng tài chính cảm see kỳ quái, tiểu thiếu gia Đàm gia if muốn mua thêm chiếc xe one or one mua căn biệt thự, do not need thông qua ông retained may have been.

“Món đồ kia much quý, Tôi nói must be with the ông trước. Ngoài ra, Cung xin ông Giúp tôi kiểm tra địa điểm thích hợp, sau will bảo luật sư của tôi Diễn liên lạc as ông. ”

“Thiếu gia, cậu rất cuộc muốn mua cái gì a?”

Đàm Văn counts thứ cậu muốn nói ra, trưởng phòng tài chính out within kia đầu dây hít one hơi, “Yêu, này chuyện, ta could not be làm chủ được, have to bàn bạc as chủ tịch.”

“Tôi nói, Tôi sẽ nói ông ấy with the. Hiện tại, Tôi dùng tên của tôi Diễn đàn mua trước, Toi se vay tiền of ba ba. ”

“Ha ha, vay nhiều tiền such, cậu dự định would like trả thế nào?” Trưởng phòng tài chính bắt đầu nói đùa.

Đàm Văn Sơ also cười, “Còn like thế nào? Thầy ông ta cả đời làm công a. “Vì to be mua đồ vật anh muốn, Đàm Văn Sơ quyết định làm công cả đời in công ty also Xứng đáng.

Hai tuần sau, Lộ Vi thật sự no yên lòng, nàng choose one buổi sáng cuối tuần cùng Hoa thúc to thăm Đàm Văn Sơ and Lộ Dịch An.

Khí hai người bước vào thang máy tòa nhà cũ of toán, Hoa thúc liếc mắt nhìn Lộ Vi đang căng thẳng, cười nói: “They ta đánh lén. Có not hai người kia have Move căn phòng mới ngăn nắp làm cho loạn thất bát tao like bãi chiến trường rồi. ”

Lộ Vi in lòng khản trương, biểu tình nghiêm túc as than.

Đứng trước cửa, Hoa thúc có ý bảo Lộ Vi đừng ấn chuông cửa, đầu tiên ông cố tình gõ nhẹ lên cửa hai cái, then lấy chìa khóa ra mở cửa.

Lộ Vi ngạc nhiên hỏi: “Sao ông has chìa khóa”

Hoa thúc cười quỷ dị, sờ sờ cằm, “Đột ngột đánh lén thì must have bộ dáng of đột ngột đánh lén.”

Bước vào cửa, one căn phòng nhỏ, tất cả will not missing nhìn thứ gì. Lộ Dịch An mặc áo sơ mi ngắn tay cùng quần jean, đang ở ban công tưới hoa, nắng soon chiếu lên người cậu tỏa ra hào quang like, trong phòng khách thoang thoảng mùi bánh mì nướng, Đàm Văn Sơ đang ở in nhà bếp chuẩn bị bữa sáng. Lộ Vi be found on the thân xích Loa of Đàm Văn Sơ, chỉ mặc chiếc quần vải rộng, thân trên sân chắc no one chút mỡ, dáng người nam tính mị nhân tràn đầy hấp dẫn. Lộ Vi chớp chớp mắt, lui về sau each bước.

Đàm Văn Sơ quay đầu lại, phát hiện in phòng khách trống do not have two người xuất hiện, anh hoảng sợ: “thức Hoa, chú again gõ cửa!”

“Tôi may gõ, cậu does not have nghe mà thôi.”

“Cái gì chứ, căn bản is not have gõ, cho even you typed đi nữa thì cũng là kiểu no phát ra tiếng.” Đàm Văn Sơ oán giận nói, then thoáng nhìn qua Lộ Vi, anh ngưỡng Ngưng cười, vội vàng lấy áo sơ mi mặc vào.

“Hai người đến rồi sao!” Lộ Dịch An đặt bình phun xuống chạy từ ban công vào, gạt gao ôm lấy Lộ Vi, “Tôi much nhớ chị, Lộ Vi.”

Lộ Vi after ôm lấy Lộ Dịch An, lại chăm chú nhìn nhìn cậu, phát hiện sắc mặt Lộ Dịch An hồng nhuận, vẻ mặt hạnh phúc, nàng biết hai tuần vừa qua Lộ Dịch An thật sự hạnh phúc much, tâm retained thấp Thom does not from a buồn xuống.

Đàm Văn Sơ Giò cái chảo cùng chiếc sạn lên hỏi: “Hai vị, have the same ăn bữa sáng do not?”

Hoa thức cướp lời: “Chuẩn bị cho us one chút.” Nói xong, ông nháy nháy mắt with the Lộ Vi, Lộ Vi also like to biết trù nghệ of Đàm Văn Sơ rất cuộc thế nào like, should also do not cự tuyệt.

Lộ Dịch An Thấy Lộ Vi to chơi, cực kỳ vui vẻ, cậu dẫn nàng to ban công ngắm hoa.

“Nhiều such!” Phát hiện outside ban công may also giá đỡ bằng gỗ, đặt ngay ngắn those chậu hoa to chật nich, Lộ Vi kinh ngạc, chỉ mới qua hai tuần, hai người bọn they cư nhiên mua hoa more like vậy, “Mua ở đâu vậy?”

“Mới không thềm mua, as we ‘trộm’ be.” Lộ Dịch An cười hì hì nói.

“Trộm?” Lộ Vi as kinh ngạc than.

Lộ Dịch An nắm chặt tay lại giải thích, “Không phải, not. Kỳ thật là we cùng nhau lấy. Văn Sơ dẫn Tôi tản bộ Recent, has many người đang trồng hoa on the bãi đất trống out tiểu khu, we see vui mừng, should hướng chủ nhân xin chia cho we, they đồng ý, we liền lấy mấy chậu. ”

“Có Chu?”

“Đương nhiên possible, người ta will be người yêu hoa. Văn Sơ much am hiểu về cây cỏ, biết many lại, the chậu hoa this is we lấy từ trên núi về, Văn Sơ nói trồng hoa this much tốt. Chị xem, hoa hồng this nở ra rất đẹp, here is Diên vĩ, chậu is is sơn trà, sơn trà much khó trồng, this is the hoa anh thảo, sắp nở hoa rồi, màu tím đỏ thật xinh đẹp. Chậu this is hoa đại, do not know tên, Tôi and Văn Sơ cảm see those đóa hoa nhỏ tử sắc of it on nở ra phi thường đáng yêu, liền lấy về. “Lộ Dịch An as khoe vật quý Move per loại per loại which giới thiệu with the Lộ Vi. Lộ Vi phát hiện, has those loại hoa khá quý, has loại khá phổ biến, even as those loại hoa đại không tên, bọn they also lấy về, đôi thanh niên this con mắt ngắm hoa will like nhau.

“Bây giờ we ra ngoài chơi will mang theo xềng and túi nhựa, hì hì, when the return would Move to add a chậu hoa. Xem, còn mua those chậu not. Cái giá đỡ this is Văn Sơ tự mình làm, we cùng nhau bày lên. “Lộ Dịch An đắc ý nói do not Stop.

“Cậu and cậu ấy thường xuyên ra ngoài chơi sao?” Lộ Vi hỏi.

“Ân, ra ngoài tản bộ, anh ấy dẫn Tôi đi chợ đêm, ăn out mấy quán cóc. A, hôm nay we cùng nhau đi ăn out chợ đêm đi, have a món cua nướng, after tách ra thì chấm with the sốt chua ngọt, mùi vị ngon cực kỳ, may also tôm nướng, hến reo, may also món ruột cá, will be much ăn ngon, chị nhất định would thích. “Lộ Dịch An nói xong mặt mày tươi roi.

“Đi ra ngoài do not gặp chuyện gì nguy hiểm chứ, or is seen the following người kỳ quái đi?” Lộ Vi does not from a hỏi.

Lộ Dịch An lắc đầu, “Không có. Người ta will be much tốt. ”

Lộ Vi vươn tay vuốt lông mày Khê Lộ Dịch An, nhẹ giọng nói: “. Cậu anh tuần such ... non cẩn thận”

“Văn Sơ còn đẹp trai than. Đúng rồi, nói cho chị biết, may also người to produce danh thiếp nói wish to mời anh ấy chụp quảng cáo. “Lộ Dịch An nói xong, cười.

“Đến ăn sáng đi.” Đàm Văn Sơ nói vọng ra as hai người đang nói chuyện phiếm ngoài ban công.

Lộ Dịch An kéo Lộ Vi vào phòng khách, “Đến NEM thử tay nghề of Văn Sơ, anh ấy nấu ăn ngon much, if not out lại ăn trưa luôn đi.” Lộ Dịch An kiêu ngạo giới thiệu đủ thứ về Đàm Văn Sơ.

Trên bàn dọn bữa sáng phong phú, and does not those món quá khó làm, but Đàm Văn Sơ nguyên ý since người yêu xuống bếp, just one điểm this thôi Lộ Vi have cảm see thích anh. After that, Lộ Vi lại resolve Đàm Văn Sơ rửa chén, dọn lại bàn ăn, Lộ Dịch An đứng giúp one bên, đôi tình nhân cứ anh đụng đụng em, em chạm chạm anh, hòa thuận vui vẻ, Lộ Vi cùng thúc Hòa nhìn nhau trao đổi ánh mắt một chút tâm an.

Lộ Dịch An phát hiện trái cây in nhà no nhiều lắm, cậu định đi mua, Lộ Vi cùng đi for cậu, trên đường, Lộ Vi hỏi về chuyện công việc of Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An trả lời: “Tốt lắm một, tất cả will bình thường. Anh ấy per ngày đi làm bằng tàu điện ngầm, còn thích thú, after trở về would Kể Chợ Tôi nghe những chuyện thú vị gặp been on the tàu. Thiên tính Văn Sơ lạc quan, mây đen còn nhìn see been hào quang, chị cũng do not need lo anh ấy no quen cuộc sống hiện tại. Gia đình Văn Sơ có tiền, but anh ấy absolute does not been kiểu nuông chiu từ nhỏ, công tử cái gì cũng do not know. ”

Ở chợ, Lộ Dịch An quen thuộc chào hỏi người bán for trái cây, nước ép, nhìn see Lộ Dịch An such, Lộ Vi Recent like non nhận thức cậu once nữa.

“Cậu thích ững tốt such.” Khí xách túi trái cây đi về, Lộ Vi thở dài.

“Bởi since Tôi còn trẻ thôi.” Lộ Dịch An ngược mặt, cười nói, nụ cười sinh động make người ta mê man.

“Là because cậu ta affects cậu đi.”

“Àn.”

Phát hiện Lộ Dịch An have bắt đầu dần hòa nhập vào xã hội this, Lộ Vi cảm see vui mừng. Trước kia, Vi An toàn of which cậu nàng ‘khóa’ cậu Dưới biển sâu, perhaps, cậu thật sự thích hợp out lại đất liền.

Đàm Văn Sơ đi rửa trái cây, đồng thời within nhà bếp chuẩn bị cơm trưa, Hoa thúc ngồi on the sofa đọc báo uống trà, Lộ Dịch An Lai ra ban công ngắm hoa, Lộ Vi mới biết nguyên lai Tiểu An lại thích hoa vậy like.

“Hoa in nhà Văn Sơ còn more, anh ấy nói sau this possible sân will become one vườn hoa much lớn, toi muon hoa tulip, thủy tiên, may also cảm chường and lục bình (???), nhất định will many sắc hoa, nhất định would rất đẹp. “Lộ Dịch An nói chuyện tương lai, luôn luôn mỉm cười.

“Các cậu còn dự định nào khác do not?”

“A, Lộ Vi, tôi, Tôi đi học. Văn Sơ have Giúp tôi ghi danh học bổ túc, Tôi học chương trình cao trung, much khó, thật đó. Một tuần only bốn buổi, buổi đầu tiên Văn Sơ supplied đón tôi, lớp học và đồng học will be much tốt, may also người hỏi Tôi có phải con lai be or not. “Lộ Dịch An nói xong, nụ cười nguyên bản liền biến thành biểu tình buồn bực, “Tôi phát hiện cái gì Tôi Cùng not know, Tôi thực ngốc. Buổi tối, Văn Sơ Giúp tôi bổ túc lại một ít kiến thức sơ trung, if toi muon bắt kịp tiến độ thì cần thời gian one nữa. Ai, ngồi in lớp cảm see much mất mặt. “Lộ Dịch An nói xong, thoáng nhìn Lộ Vi, meo mao, then cậu vội vàng bổ sung,” Tôi ghi danh học ban đêm, buổi tối Văn Sơ would give Tôi đi học, then đón Tôi về, đừng lo lắng. Ban ngày tôi ở nhà đọc sách, làm bài tập or lên mạng học thêm, Tôi Cùng no lung tung chạy, Văn Sơ rất lo lắng cho tôi, anh ấy quan tâm Tôi many. ”

Vươn tay sờ lên tóc Lộ Dịch An, Lộ Vi ôn nhu nói: “Tôi biết rồi, Tôi tin lời cậu.”

“Anh ấy thật sự much tốt.”

“Tôi nhìn see be.”

“Xin chị cũng thích anh ấy được không?” Lộ Dịch An nhìn Lộ Vi, đôi mắt mở to Tran đầy mong đợi.

“Tôi đương nhiên thích cậu ta.”

Mặt Lộ Dịch An đột nhiên đỏ lên, cúi đầu cười, “Còn có, We, only one phòng ngủ, we ...”

Lộ Vi nhớ nửa thân trần of Đàm Văn Sơ lúc mới đến, dáng người nam tính gợi cảm mị nhân, tản ra lực hấp dẫn do not nói thành lời, Lộ Vi quay mặt đi, nhẹ giọng nói: “Cậu also not ‘tiểu hài tử ... ”

Lộ Dịch An attempt to keep Lộ Vi and Hòa thúc out lại, cậu hy vọng would cùng they đi chợ đêm, Lộ Vi and Hòa thúc đồng ý after ăn xong cơm trưa would ly khai, Hoa thúc cười hì hì, “Thế giới of hai người, thêm hai trưởng bối us, may not tốt lắm a. ”

Lộ Vi tạm biệt Đàm Văn Sơ, phát hiện nàng dùng ánh mắt tán dương nhìn anh, Lộ Dịch An hiểu được, Lộ Vi have accepted Đàm Văn Sơ.

Ngồi Trên xe trở về, Hoa thúc thử hỏi dò Lộ Vi, “Tôi think ... do not need thời gian to one tháng đi, lại nói, Tiểu An sống out nơi tam giáo cứu lưu phức tạp, capabilities gặp nguy hiểm much cao, a change is sao? ”

Lộ Vi gật gật đầu, “Ông muốn nói, để bọn they dọn về, Tối Cùng see such, bắt Kể sống ở đâu as they bọn which will also nói giống nhau.”

Hoa thúc cười nói: “Not Tôi khoe khoang về thiếu gia mình, gia giáo Đàm gia much nghiêm, từ nhỏ cậu ta have Tuân thủ đủ mọi lễ tiết nghiêm khắc, ba mươi tuổi bị give to New York tự mình đi học, after mười lăm tuổi tự ra ngoài kiếm tiền nuôi chính mình, giao báo phát tờ rơi vân vân, not only kiếm tiền sinh hoạt phí còn đủ để làm lộ phí quay về Hương Đảo nghỉ lễ. Nam hài tử non bồi dưỡng triệt để, lấy sự bồi dưỡng cực khổ kiên trì would hình thành tính cách, phụ thân of thiếu gia chính is người ủng hộ trung thành nhất phương pháp of this, those tài sản this nợ of thiếu gia hiện giờ will do tự cậu ta kiếm be. If you want Kể khuyết điểm, cậu ta also, đứa nhỏ kia quá thích mạo hiểm, thích đua xe, tuổi trẻ, has chút thiếu kiên nhẫn. Tôi nghĩ, after Cùng Tiểu An one thời gian cậu ta would as để ý to secure than trước, cậu ta vai gánh thêm phần trách nhiệm an a. ”

Hoa thúc và Lộ Vi đi rồi, Đàm Văn Sơ kéo Lộ Dịch An ngồi lên sofa xem TV. Phát hiện thấy Lộ Dịch An thỉnh thoảng lại lên nhìn anh, Đàm Văn Sơ cười hỏi: “Sao vậy? Có việc muốn nói?”

Lộ Dịch An ngược mặt lên, mím mím môi, cười nói: “Hôm nay Lộ Vi đến, em nói với chị ấy, chúng ta...”

“Cái gì? Cãi nhau? Không có a, em không thể nói như vậy, anh không hy vọng Lộ Vi hiểu lầm anh, Tiểu An.” Đàm Văn Sơ vội hỏi.

“Mới không phải, em nói, em ám chỉ chúng ta cùng ngủ chung một phòng.” Lộ Dịch An cúi đầu che giấu vẻ mặt của cậu.

“Nha, không có. Thiết là, nếu Lộ Vi nghĩ anh là sắc lang thì làm sao bây giờ?” Đàm Văn Sơ nhún mày, anh phi thường hy vọng có thể trước mặt Lộ Vi bảo trì hình tượng và lý lịch tốt đẹp của mình.

“Chị ấy sẽ không, chị ta cũng đâu còn là tiểu hài tử, mới không ngây thơ như vậy.”

“Chuyện đó và tuổi tác không quan hệ, đáng tiếc, anh trong sáng lại gánh chịu hư danh.” Nghĩ đến chuyện không có bỗng trở thành sự thật, Đàm Văn Sơ không cam lòng.

“Không bằng...” Lộ Dịch An cười hì hì, Đàm Văn Sơ gơ ngón trỏ xoa nhẹ lên gò má cậu một chút, “Tiểu gia hỏa, em thật đúng là...” Đàm Văn Sơ ôm chặt Lộ Dịch An, dựa đầu lên đầu cậu, hôn hôn mấy cái.

Ở chung một thời gian, Lộ Dịch An và Đàm Văn Sơ đều đã thích ứng với đối phương, cảm giác ngưỡng ngưỡng ban đầu dần dần không còn, cuộc sống hiện tại của bọn họ đã quen có đối phương.

Đến tối, Lộ Dịch An quần lấy Đàm Văn Sơ đòi xuống chợ đêm, biết Lộ Dịch An muốn đến chợ đêm ăn vặt, Đàm Văn Sơ cười cậu, “Không quá mấy ngày, em sẽ biến thành một con cá béo.”

“Anh quản em, sao, cá béo sẽ không thích nữa?” Lộ Dịch An nhăn mặt với Đàm Văn Sơ, dẫn đầu nhảy ra khỏi cửa, Đàm Văn Sơ bước ra ngay sau cậu.

“Cá béo anh cũng thích. Đến, để anh xem thử, bây giờ ôm còn nổi không?” Đàm Văn Sơ nói xong liền vươn tay giả bộ như muốn ôm Lộ Dịch An, người kia cười chạy về phía trước.

Vui vẻ đi dạo chợ đêm, hai người nắm tay nhau tản bộ về nhà. Đi ngang qua một tiệm bánh mì, bị mùi bánh nướng nóng đậm hấp dẫn, Lộ Dịch An đứng bên ngoài tủ kính nghiêng đầu nhìn.

“Như thế nào, còn muốn ăn?” Đàm Văn Sơ đứng đằng sau Lộ Dịch An trên chợ nói.

“Mua một ít để làm điểm tâm?” Lộ Dịch An đề nghị, quay lại nắm lấy tay Đàm Văn Sơ, muốn dẫn anh vào trong tiệm, ngay khi quay đầu lại, ánh mắt Lộ Dịch An liếc thấy một người đứng hơi xa phía sau, thoát nhìn nam sinh kia không chênh lệch với Lộ Dịch An bao nhiêu tuổi, ánh đèn chỉ chiếu sáng nửa người cậu, nhìn không rõ đang mặc cái gì, Lộ Dịch An chú ý thấy ánh mắt sáng ngời của nam sinh cũng đang nhìn vào tiệm bánh mì, sau đó lấy tay ôm bụng.

Cậu ta đói bụng.

Đàm Văn Sơ theo ánh mắt Lộ Dịch An nhìn lại, sau đó anh lộ ra nụ cười nhẹ, kéo tay Lộ Dịch An đi vào tiệm bánh mì.

“Anh kéo em làm gì?” Vào trong tiệm, khi đứng ở quầy chọn bánh mì, Lộ Dịch An vẫn còn đang nghĩ về nam sinh ngoài cửa, không hiểu sao cậu đối với nam sinh kia có hảo cảm, hơn nữa cũng có cảm giác cậu ta đứng bên ngoài tiệm bánh mì như vậy có chút khổ sở. Không có tiền mua sao? Vì cái gì? Có phải hay không rất đói bụng? Càng nghĩ, Lộ Dịch An càng không có tư vị.

Đàm Văn Sơ cúi đầu nhìn vào quầy, nhẹ giọng nói: “Em nhìn cậu ta như vậy là không phải phép.”

Lộ Dịch An giật mình minh bạch, cậu ngập ngừng: “Em quan tâm cậu ta?”

“Nhận thức sao?”

“Không, chính là chỉ cảm thấy nhìn cậu ta đứng ở đó như vậy trong lòng khó chịu. Em cũng từng đói bụng, em hiểu cảm giác đó.”

Nhìn thoáng qua khuôn mặt mang biểu tình ủy khuất của Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ mỉm cười với cậu, “Không cần đồng tình.”

“Em biết.”

Mua bánh mì xong, hai người tính tiền rồi đi ra, Lộ Dịch An liếc mắt nhìn, nam sinh kia vẫn còn ở đó. Ngay khi Lộ Dịch An còn đang chần chừ nên hay không nên, Đàm Văn Sơ đã nhanh chóng bước qua, Lộ Dịch An vội vàng chạy theo sau Đàm Văn Sơ.

Cầm trong tay một ổ bánh mì nhỏ đã được gói riêng đưa đến trước ngực nam sinh xa lạ, Đàm Văn Sơ nhìn cậu mỉm cười, nam sinh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Đàm Văn Sơ cái gì cũng không nói, nụ cười thân thiện mà ấm áp của anh, một chút cũng không làm người ta cảm thấy đồng tình hay thương hại, ngược lại, giống như một người bạn cũ quen biết đã lâu đang nói ‘Hi’. Nam sinh thoáng do dự một chút, vươn tay nhận bánh mì, cũng nhận sự quan tâm đầy thiện ý của Đàm Văn Sơ.

Lộ Dịch An đứng bên cạnh nhìn một phần gương mặt tươi cười của Đàm Văn Sơ, đột nhiên cậu rất muốn rất muốn hôn anh.

Nam nhi không nói lời cảm ơn, chỉ dùng ánh mắt cảm kích nhìn Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An, sau đó cúi đầu xoay người, chỉ trong chốc lát thân ảnh cậu ta liền biến mất trong bóng đêm. Nhìn nơi thân ảnh tiêu thất của nam sinh, Lộ Dịch An đang vui vẻ lại mang một chút phiền muộn, phát ra một tiếng thở dài.

“Như thế nào, thở dài cái gì?” Nắm tay Lộ Dịch An trở về, Đàm Văn Sơ hỏi.

“Còn đang muốn hỏi tên cậu ta, muốn làm bạn với cậu ta.” Những làn gió mát mẻ nhẹ nhàng thổi đi những cảm xúc trong lòng Lộ Dịch An, cậu nắm lấy cánh tay Đàm Văn Sơ, đem đầu dựa sát vào.

“Cảm thấy có duyên sao?” Đàm Văn Sơ trêu chọc hỏi.

“Àn, cậu ta cũng là yêu thú.”

“Di?” Chuyện này, đến lượt Đàm Văn Sơ kinh ngạc, “Nhìn không ra.”

“Đương nhiên, anh là người mà.” Lộ Dịch An liếc nhìn Đàm Văn Sơ, “Có cảm giác cậu ấy hình như là hồ ly, bất quá huyết thống không tinh khiết, tựa hồ là lai giữa cầu và hồ ly. Anh có chú ý không, bộ dáng cậu ấy rất hảo, mắt và môi đều đặc biệt quyến rũ của yêu thú hồ ly. Xem ra cuộc sống không tốt, ốm nhom, gương mặt hơi tiêu tụy, nếu dưỡng hảo, cậu ấy nhất định là một anh chàng cực kỳ đẹp trai.”

“A, chỉ có một chút thời gian, mà em quan sát thật cẩn thận.” Đàm Văn Sơ cố tình dùng ngữ khí có phần bất mãn nói.

“Em cũng từng lưu lạc qua...” Lộ Dịch An không để ý Đàm Văn Sơ giả vờ như đang ghen, cậu nhớ đến cuộc sống trước đây. Đàm Văn Sơ nghe xong, vươn tay ôm lấy thắt lưng Lộ Dịch An, đem cậu sát lại gần anh.

“Hiện tại có anh...” Lộ Dịch An ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, ban đêm trong lành, đêm nay lại không có trăng, nhưng sao chiếu sáng rất đẹp.

“Chúng ta vẫn sẽ sống cùng nhau.” Đàm Văn Sơ nghiêm túc nói.

Lộ Dịch An không trả lời, càng dán sát vào Đàm Văn Sơ hơn.

Về đến nhà, tắm rửa xong, Đàm Văn Sơ mặc áo sơ mi rộng thùng thình và quần sọt ngồi trên sofa hiện đang là giường của anh, đột nhiên nhớ đến những lời trêu đùa với Lộ Dịch An ban ngày, không hiểu sao, thấy trong lòng nóng lên.

Điều kiện đầu tiên trước khi kết hôn của Đàm Văn Sơ là cùng Lộ Dịch An kết giao, anh đã quyết định đợi đến khi chuyển về nhà sẽ cùng đi đăng ký với Lộ Dịch An. Hiện tại khi hai người cùng một chỗ cũng có những hành động thân mật, ôm ôm, hôn hôn, Đàm Văn Sơ vẫn luôn không vượt quá khuôn phép, nhưng suy nghĩ một chút, cái gì cũng chưa làm giống như quá không bình thường đi.

Nghĩ nghĩ, Đàm Văn Sơ đứng lên bước đến cạnh cửa phòng ngủ, nhìn vào bên trong. Trong phòng đặt một chiếc giường nhỏ, drap giường có vẽ những bông hoa màu lục nhạt. Cũng là có tác dụng về tâm lý, chung quy Đàm Văn Sơ cảm thấy trong phòng ngủ mang hương vị của biển và bãi cỏ xanh hòa vào nhau, tựa như khi anh ôm Lộ Dịch An, anh ngửi được mùi thơm của cơ thể cậu.

Lộ Dịch An bước đến, cầm trong tay ly uống nước, cậu nhìn thấy Đàm Văn Sơ dựa vào cạnh khung cửa, ‘phốc’ cười một tiếng. Đàm Văn Sơ đỏ mặt, chân tay có chút lúng túng, cúi đầu.

Uống hết nước, đặt ly xuống, Lộ Dịch An thản nhiên bước qua, khi đến cạnh Đàm Văn Sơ, cậu đùa nghịch nhéo lên tay Đàm Văn Sơ một cái, hỏi: “Đứng ở đây làm gì, muốn làm thần giữ cửa cho em sao? Chưa đến năm mới, không có tiền lì xì nga.”

Đàm Văn Sơ ngượng ngùng cười cười.

Lộ Dịch An chu môi, nghiêng đầu nhìn Đàm Văn Sơ, hỏi: “Muốn vào không?”

“A?” Biểu tình Đàm Văn Sơ nhất thời ngây ngẩn.

“Muốn hay không bước vào?” Lộ Dịch An hỏi lại lần nữa.

Câu này, Đàm Văn Sơ nghe rõ rồi, anh vừa kinh vừa hỉ, lại ngượng ngùng, biểu hiện quá rõ ràng, thu liễm biểu tình, gật gật đầu.

Một tay nắm lấy Đàm Văn Sơ kéo vào trong phòng ngủ, Lộ Dịch An phanh một tiếng đóng cửa lại, sau đó để Đàm Văn Sơ đứng ở cửa, còn cậu thì quăng dép, nhảy nhảy lên giường, xoay người lại. Thấy Lộ Dịch An đột nhiên trở nên hoạt bát dị thường, Đàm Văn Sơ không biết phải ứng đối như thế nào.

Nhấc chân kéo lấy cái gối, Lộ Dịch An nâng chân lên, giống như đá cầu đem cái gối đá về Đàm Văn Sơ, người kia theo bản năng vươn tay ra bắt được.

“Lại đây a, còn chờ gì nữa.” Lộ Dịch An nói xong lại bắt đầu giống như đang đấu quyền anh mà đập đập chân, ở trên giường nhảy tới nhảy lui, tay nắm lại múa may lung tung, Đàm Văn Sơ bị chọc đến không nhịn được cười, anh bước đến, ngẩng đầu, dừng lại cạnh Lộ Dịch An đang ngồi trên giường.

Mặt Lộ Dịch An hơi hơi đỏ lên, cậu vì che giấu sự căng thẳng, ngượng ngùng và xấu hổ mà không ngừng bắt chước những động tác quyền anh. Đàm Văn Sơ vươn tay đỡ lấy thắt lưng Lộ Dịch An, tay anh vừa chạm vào thắt lưng, Lộ Dịch An ngó một tiếng, thân thể nhuyển ra giống như bị điện giật, Đàm Văn Sơ nhân cơ hội đem cậu ôm vào lòng.

Đổi lại bằng những cái hôn sâu đậm, những nụ hôn này khiến người ta cảm thấy như tham lam, chính là nhin không được bị hấp dẫn, muốn hôn nhiều hơn nữa. Hôn rất lâu, Đàm Văn Sơ đem Lộ Dịch An trong lòng đặt lên giường, anh nằm xuống cạnh bên cậu.

Lộ Dịch An ôm chặt cổ Đàm Văn Sơ, liếm liếm môi như quyến rũ người ta, sau đó chớp chớp mắt, hỏi: “Em có một điều kiện?”

“Em nói đi.” Vào lúc này, Đàm Văn Sơ cảm thấy Lộ Dịch An yêu cầu gì anh cũng sẽ đáp ứng.

“Em ở trên.”

“A?” Đàm Văn Sơ trăm triệu lần cũng không ngờ lại là yêu cầu này, anh mở to hai mắt nhìn, không nói gì.

“Như thế nào, không chịu?” Lộ Dịch An mím môi, cười, trên vẻ mặt có một chút trêu tức.

“Em thật sự...” Đàm Văn Sơ buồn bực mà nhú mày, không phải là hoàn toàn không thể đáp ứng, bất quá, anh thật sự không hề nghĩ đến tình cảnh này.

“Yêu cầu nhỏ như vậy cũng không thể đáp ứng sao?” Lộ Dịch An tiếp tục nói, nụ cười càng lúc càng sâu.

Đàm Văn Sơ bất đắc dĩ thở dài, “Được rồi...” Tuy rằng trong lòng cũng không thực sự tình nguyện, bất quá, nếu là yêu cầu của người yêu, vẫn là đồng ý đi.

Lộ Dịch An ‘phốc’ một tiếng bật cười, tay xiết chặt lại, khiến cho mặt của cậu và Đàm Văn Sơ càng gần hơn, “Hi hi, kỳ thật là không muốn đáp ứng?”

Đàm Văn Sơ cười khổ.

Hơi hơi ngược lên, Lộ Dịch An kề sát vào tai Đàm Văn Sơ, dùng thanh âm nhỏ xíu như tiếng thở nói: “Nột, ôn nhu một chút, không được làm em đau, da của em và con người có khác một chút, dùng sức một chút sẽ để lại dấu. Cho dù rất vội vàng, cũng đừng thô bạo với em...” Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của Lộ Dịch An bắt đầu hấp dẫn hơn, mị lực khó có thể nói được.

Đàm Văn Sơ vươn tay ấn nhẹ lên đầu mũi Lộ Dịch An, “Tiểu bất điểm, vừa rồi là đùa giỡn với anh.”

“Thử xem anh có chịu hay không a.”

Đàm Văn Sơ ôm Lộ Dịch An, bàn tay trượt vào trong áo ngủ của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve làn da Lộ Dịch An, xúc cảm nơi đầu ngón tay trơn nhẵn dị thường, khiến người ta chìm đắm trong say mê. Cởi bỏ những chiếc nút áo ngủ, đem quần áo trên người Lộ Dịch An thoát ra hết, đèn trong phòng ngủ vẫn chưa tắt, làn da Lộ Dịch An sáng bóng như ngọc trai, khiến Đàm Văn Sơ không khỏi nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy cậu, đôi chân thon dài trắng trẻo của Lộ Dịch An cũng có sắc da trong suốt.

“Đường như không giống với chúng ta...” đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt trên ngực Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ thở dài.

“Đúng, vì anh là loài có mao thôi.”

“Mao... em không có sao?” Đàm Văn Sơ hôn lên vành tai Lộ Dịch An, một bàn tay trượt dọc theo thân thể cậu, lướt qua tiểu phúc, cầm lấy khí quan ôn thuần giữa hai chân cậu.

“A...” Lộ Dịch An phát ra một tiếng rên rỉ.

Vật trong tay bị lỏng càng ngày càng nóng lên, phân thân càng ngày càng đứng thẳng, nhim mi tâm đang nhú lại cùng làn mi dài không ngừng run run của Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ cảm thấy sung sướng không nói nên lời.

“Thoải mái không?” Hơi thở ấm áp phả lên tai Lộ Dịch An.

“Ân...” Lộ Dịch An thở dài nói, hơi hơi vận vẹo thắt lưng, hai chân bắt tri bắt giác tách ra, dùng thân thể tác cầu âu yếm nhiều hơn nữa.

Đàm Văn Sơ hạ từng cái từng cái hôn thật khê lên cổ Lộ Dịch An, trước ngực, lên môi lại theo thắt lưng trượt xuống bụng, đầu lưỡi đánh một vòng nơi rốn, cảm thấy hơi ngứa, Lộ Dịch An cười khê một tiếng, thở hổn hển vươn tay vịn lên vai Đàm Văn Sơ, khi phân thân non nớt hồng nhạt bị khoang miệng ấm áp bao

trụ gắt gao, Lộ Dịch An nhện không được kêu thành tiếng, theo bản năng muốn khép hai chân vào, lại bị Đàm Văn Sơ đẩy từ bên trong ra, tay Lộ Dịch An đặt trên vai Đàm Văn Sơ không còn nửa phần sức lực, cả thân thể đều như sa trong trong khoái cảm *** chưa từng được biết đến.

“A, a, em... em không được...” Lộ Dịch An chỉ cảm thấy thất lưng càng ngày càng nhuyễn, giống như có vật gì đang nâng người cậu lên, đem cậu đưa đến một vùng đất nào đó.

Trước khi bạo phát, Đàm Văn Sơ ngừng lại, Lộ Dịch An không khỏi mở to mắt nhìn anh, trong đôi mắt ướt vì khoái cảm khiến cho khuôn mặt nam nhân trước mắt có điểm mơ hồ.

Đem song khâu trắng nõn của Lộ Dịch An tách ra, lộ ra bí sở hồng nhạt, Đàm Văn Sơ dùng ngón tay cùng đầu lưỡi nơi rộng nơi chưa từng có người khai phá của Lộ Dịch An, trải qua sự kích thích trước nay chưa từng có, Lộ Dịch An bắt đầu khóc nức nở, địa phương nguyên bản vẫn còn căng thẳng dần dần thả lỏng, khi cảm thấy bí sở bị vật thô to cực nóng kiên quyết đâm vào, nhất thời cảm thấy khó chịu, sau đó từ từ thả lỏng thân thể, cảm giác tê dại sung sướng truyền đến, Lộ Dịch An bắt đầu đắm chìm vào trong khoái cảm.

Bị gắt gao vây trụ, cảm giác ấm áp ướt át khiến người ta say mê, cảm giác như dục tiên dục từ, Đàm Văn Sơ cơ hồ không khống chế được, ôm lấy thất lưng Lộ Dịch An bắt đầu di chuyển.

Khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, hai chân Lộ Dịch An vòng qua thất lưng Đàm Văn Sơ xiết lại ngày càng chặt, cậu chủ động nâng người lên nghênh hợp Đàm Văn Sơ. Khi những cơn sóng dần lên cao nhất, Đàm Văn Sơ dò xét hạ thân Lộ Dịch An, một bàn tay vươn về phía trước, cảm lấy phân thân sớm đã đứng thẳng của cậu âu yếm, bị trước sau kích thích mãnh liệt phút chốc như rơi vào trong khoảng không, kiềm nén tiếng rên rỉ mà tiết ra tay, bên trong trường bích không ngừng xiết chặt bao vây lấy anh, Đàm Văn Sơ cũng bắn ra.

Thân thể nhuyễn xuống, Đàm Văn Sơ nằm sấp xuống bất động trên người Lộ Dịch An, anh rất cẩn thận, cũng không đem sức nặng toàn thân đặt hết lên trên người dưới thân mình. Ngực hai người dán sát lấy nhau, hơi thở hỗn hển dồn dập, tiếng tim đập hợp lại làm một.

Sau tình sự, chiếm giữ toàn bộ nội tâm chính là cảm xúc vui vẻ, so với tự làm tình, có thể hoàn toàn có được đối phương càng khiến người ta cao hứng và thỏa mãn hơn. Đàm Văn Sơ trở mình nằm lên gối, Lộ Dịch An gối đầu lên vai Đàm Văn Sơ, sau đó lưỡi nhấc xoay người một cái, vươn tay ôm lấy Đàm Văn Sơ, đỉnh đầu cọ lên cằm anh, giống y như một con mèo.

“Đi tắm thôi.” Đàm Văn Sơ nhẹ giọng nói.

“Ấn ấn.” Lộ Dịch An cảm thấy miêng cưỡng, cả người mệt mỏi, không muốn nhúc nhích.

Đàm Văn Sơ xuống giường, ôm lấy Lộ Dịch An bước vào phòng tắm, nhìn tiểu gia hỏa nhắm mắt nằm trong lòng mình, Đàm Văn Sơ không khỏi mỉm cười, anh ngồi trên ghế, nhượng Lộ Dịch An ngồi trong lòng anh, sau đó thay Lộ Dịch An tẩy trừ thân thể.

Lộ Dịch An giữa làn nước ấm mà ngủ luôn.

Trước mắt là một mảnh lam sắc trong suốt, thân thể như đang bay, Lộ Dịch An ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy Đàm Văn Sơ đang ở bên cạnh cậu mỉm cười, cậu kim lòng không được vươn tay, khi hai bàn tay nắm lấy nhau, trong tâm Lộ Dịch An dâng lên niềm hạnh phúc. Sau này, người này sẽ làm bạn bên cạnh cậu, bất ly bất khí. Luôn luôn như vậy, hoàng tử nhân ngư đều tưởng tượng cậu sẽ gặp người yêu như thế nào, sợ hãi hay sẽ sống cô độc đến hết quãng đời còn lại, hiện tại, yêu và được yêu, dùng cảm đánh đổi hơn nữa cũng không lo lắng sẽ không có hồi đáp.

Tất cả là thật sao...

Trước mắt càng ngày càng sáng, Lộ Dịch An cố gắng mở to mắt, khi cậu phát hiện vừa rồi chỉ là một giấc mơ, cậu vội vàng nhìn qua người bên cạnh, đối diện với đôi mắt đen thâm thúy của Đàm Văn Sơ.

Nga, không phải mơ, hiện tại, anh đang ở bên cậu.

Xoay người ôm lấy Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An đem mặt vùi vào lòng anh, ngửi được hơi thở quen thuộc, thỏa mãn thở dài. Sau khi nằm trong lòng hưởng thụ một phen ôn tồn, Lộ Dịch An đột nhiên nhớ đến chuyện gì,

“A, bây giờ là mấy giờ?”

“Đã chín giờ.”

“A, đã trễ thế rồi sao.”

“Nhìn em ngủ say như vậy, anh không đành lòng đánh thức em.” Đàm Văn Sơ vươn tay vuốt tóc Lộ Dịch An, sủng ái nói.

“Anh, anh chưa đi làm? Như vậy có được không?” Thấy Đàm Văn Sơ không có ý muốn đi làm, chính mình cũng lơ đãng buổi học, Lộ Dịch An hỏi.

“Có cái gì không thể, lâu lâu cũng được phép một lần. Anh là lần đầu tiên luyến ái, hơn nữa còn luyến ái rất nghiêm túc.”

Nghe Đàm Văn Sơ nói xong, Lộ Dịch An không khỏi ôm chặt lấy anh.

Vươn tay kéo tấm chăn lên vai Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ ôn nhu nói: “Anh biết em mệt, ngủ một chút nữa đi.”

“Àn.”

Sự ràng buộc về thân thể càng tăng thêm sự sâu sắc trong tâm linh, Lộ Dịch An phát hiện, cậu càng không thể ly khai Đàm Văn Sơ, đồng thời cậu cũng cảm nhận được, Đàm Văn Sơ càng yêu cậu thâm trầm hơn.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Đã tổ chức hai người có thể chuyển về biệt thự Đàm gia ở, nhưng Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An lại kẻ càn không nhúc nhích, bọn họ hài lòng với cuộc sống an nhàn trước mắt, giả vờ làm lơ.

Đàm Văn Sơ vẫn mỗi ngày đi làm, Lộ Dịch An đi học, lúc rảnh rỗi hai người cùng nhau xuống phố mua sắm, ăn ở những quán ăn nhỏ, cùng nhau leo núi, cắm trại, thỉnh thoảng đi xem phim, Đàm Văn Sơ sẽ dành thời gian giúp Lộ Dịch An bù lại kiến thức. Khi cùng Đàm Văn Sơ cắm trại trên núi, Lộ Dịch An nhận ra được khả năng sinh sống bên ngoài của Đàm Văn Sơ, những hiểu biết của Đàm Văn Sơ đầy đủ trọn vẹn, Lộ Dịch An càng ngày càng khâm phục người yêu cậu.

Ngày lại ngày yên bình nhẹ nhàng trôi qua, Lộ Dịch An từ từ hòa nhập vào xã hội, cậu càng ngày càng giống một nam sinh bình thường, mỗi ngày đeo túi sách đến trường, về đến nhà thì làm bài tập, sau đó học Đàm Văn Sơ nấu cơm cùng những việc nhà khác, học sử dụng máy giặt, lò viba, cậu hòa nhập nhiệt tình cùng chăm chú vào cuộc sống khiến Lộ Dịch An khi đến thăm cũng cảm thấy vui mừng. Lộ Dịch An luôn có chút lo lắng với bọn họ về vấn đề này, nhưng nhìn thấy đôi tình nhân thân thân thiết thiết, nằng cái gì cũng không nói.

Vào một buổi chiều cuối tuần, thời tiết hảo, Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An xuống lầu tản bộ, Đàm Văn Sơ cầm bánh mì, ngồi trên ghế dài trông sân nhỏ uyển chuyển ăn, Lộ Dịch An nhìn thấy hoa viên cách đó không xa, cậu hưng phấn chạy đến.

Bóp nát bán mì trong tay rồi rải lên đất, nhìn bờ câu trắng cô cô cô mỡ xuống, Đàm Văn Sơ uyển đến cao hứng, đột nhiên anh cảm thấy phát lạnh một trận đằng sau lưng, trái tim mơ hồ co thắt lại, dường như có chút căng thẳng, anh mạnh mẽ quay đầu lại.

Lộ Dịch An ngã xuống cạnh hoa viên, tay đang ôm chặt lấy người.

Đàm Văn Sơ vội vàng chạy qua, ôm lấy Lộ Dịch An, “Tiểu An, Tiểu An, em bị làm sao?”

Lộ Dịch An dùng một bàn tay gắt gao xiết chặt lấy tay kia của cậu, rằng cơ hồ muốn nghiền chặt lấy môi, cả thân người run rẩy kịch liệt, mồ hôi chảy ra khiến tóc mai bên thái dương dính kết vào, nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, Đàm Văn Sơ không biết được lý do, một bên hoảng hốt kiểm tra Lộ Dịch An có chịu ngoại thương nào hay không, một bên kêu lên: “Tiểu An, Tiểu An, em bị làm sao?”

Lộ Dịch An phun ra vài chữ giữa hàm răng đang nghiến chặt: “Hoa hồng... đâm... bác sĩ...”

Đàm Văn Sơ theo bản năng liếc mắt nhìn, những loại hoa nhỏ trong hoa viên có không ít hoa hồng, còn có nguyệt quế và tường vi, biết những loại hoa đó có gai, hơn nữa ngay cả trên phiến lá cũng có, chính là chỉ bị đâm một chút lại sinh ra hậu quả nghiêm trọng như vậy sao? Đàm Văn Sơ có chút không hiểu được.

“Đau... bác sĩ... Lãnh, Âm dương sư đại nhân...” Lộ Dịch An phát âm mơ hồ, nói đứt quãng, hô hấp ngày càng dồn dập, môi cũng mất đi huyết sắc, trong lòng Đàm Văn Sơ cảm thấy khách thường, bộ dáng của Lộ Dịch An xem ra cực kỳ đau đớn, hơn nữa, anh cũng cảm thấy cậu đang kiềm chế sự đau đớn này cực kỳ mãnh liệt, chẳng lẽ hoa này có độc? Đàm Văn Sơ ôm lấy Lộ Dịch An xông ra đường, chặn một chiếc taxi, “Nhanh, đến bệnh viện!”

Dưới sự thỉnh cầu của Đàm Văn Sơ, taxi chạy như bay, gấp xe liền vượt qua. Không biết sau khi đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, xe cũng chạy đến bệnh viện sủng vật Sao Sáng, Đàm Văn Sơ móc hết tiền trong túi ra, tất cả đều cho tài xế, quăng lại một câu “Nếu không đủ tiền phạt, anh cứ đến tìm tôi”, sau đó trong con mắt kinh ngạc của tài xế, ôm lấy Lộ Dịch An chạy như bay ra khỏi xe.

Xông vào trong bệnh viện sủng vật, Đàm Văn Sơ gào thét, “Bác sĩ Lãnh, bác sĩ Lãnh, Tiểu An bị thương.”

Lãnh Tinh Hồn chạy ra, anh nhìn Lộ Dịch An nằm trong lòng Đàm Văn Sơ, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó liền ôm lấy cậu mang vào phòng khám, đóng cửa lại.

Đàm Văn Sơ đứng bên ngoài phòng khám gấp đến độ xoay vòng vòng, lại không ngừng nói, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hoa hồng có độc sao?”

Ô Mễ theo sau Đàm Văn Sơ an ủi: “Hãy thoải mái, đừng căng thẳng, y thuật của Lãnh đại ca rất tốt.”

Đàm Văn Sơ thập phần khó hiểu, “Xem ra em ấy bị hoa hồng đâm phải, sẽ đau đến như vậy sao? Đau đớn của Tiểu An tôi có cảm thấy được, chính là tôi thậm chí còn không nhìn thấy được vết thương, thực nghiêm trọng sao? Tôi không hiểu...”

“Chỉ là gai hoa hồng thôi sao? Có phải bị hàng rào sắt của hoa viên làm bị thương, nên mới đau như vậy hay không...?”

“Không có, không có hàng rào.” Đàm Văn Sơ lắc đầu, anh đương nhiên không hy vọng Lộ Dịch An bị thương dù chỉ một chút, chỉ là biểu hiện của Lộ Dịch An sau khi bị thương quá mức quái dị, khiến Đàm Văn Sơ cũng hoảng loạn, trong lòng anh thậm chí giận chính mình.

Sau khi lo lắng chờ đợi, Lãnh Tinh Hồn từ trong phòng khám bước ra, Đàm Văn Sơ vội vàng nghênh đón: “Em ấy thế nào?”

“Ngô, không có việc gì, Tôi đã tiêm một ít thuốc mê đặc trị cho cậu ấy, cậu ấy đã ngủ rồi.”

Đàm Văn Sơ không hiểu, hoảng sợ hỏi: “Vì sao lại dùng thuốc mê?”

“Phải làm cho cậu ấy ngủ thật sâu mới được, bắt đắc dĩ mới phải dùng một chút, tôi cũng biết thuốc mê đối với thân thể cậu ấy không tốt lắm, chính là, hiện tại đó là lựa chọn duy nhất. Thuốc an thần thì không được, hiệu quả rất nhỏ, dùng thì cũng vô ích.”

“Rốt cuộc em ấy bị làm sao?” Đàm Văn Sơ vội hỏi.

Lộ Dịch An vươn tay ra dấu một cái, “Nhạ, ngón trỏ bị hoa hồng đâm khiến bị thương.”

Đàm Văn Sơ nhất thời ngẩn ra, há nửa miệng, “A... không phải đi, tôi thấy bộ dáng Tiểu An phi thường đau đớn, thỉnh anh hãy khám cẩn thận một chút nữa giúp em ấy, ta sợ Tiểu An bị thương ở chỗ nào khác nữa...”

Lãnh Tinh Hồn khoát tay, “Cậu ấy khỏe rồi, cậu yên tâm, đã không còn việc gì,” nói xong, Lãnh Tinh Hồn kéo Đàm Văn Sơ ngồi xuống, “Cậu nhất định vẫn chưa biết, tôi nghĩ Tiểu An sẽ nói cho cậu, xem ra là không có, vậy để tôi nói cho cậu biết đi.”

Đàm Văn Sơ ngồi xuống yên lặng nghe Lãnh Tinh Hồn nói tỉ mỉ đầu đuôi.

“Nhân ngư có thể nói là yêu thú đặc biệt. Những yêu thú bình thường biến thành hình dáng con người, sau khi bị thương, thường thì vẫn có thể bảo trì hình dáng con người, hơn nữa có thể nhận sự chữa trị trong hình dáng con người đó, nếu bị thương nặng bắt buộc phải quay về bản thể. Nhân ngư cho dù sau khi biến thành người, máu trong cơ thể vẫn không thay đổi, khác hẳn với con người. Máu của họ là máu lạnh lam sắc, giống như chất lỏng lam sắc trong suốt vậy. Thể chất của nhân ngư phi thường đặc biệt, nếu bị thương, cho dù chỉ một vết thương nhỏ xíu, chẳng qua chỉ rỉ ra một giọt máu, cũng sẽ cảm thấy đau đớn cường đại kịch liệt, vì vậy, cuộc sống của họ trong lòng biển nếu như bị những sinh vật khác tấn công rất dễ dẫn đến cái chết, cũng không phải bọn họ đâu không lại các sinh vật đó, mà bởi vì khi đánh nhau sẽ rất dễ bị thương, chảy máu. Bọn họ không phải vì bị tấn công mà chết, mà là – chết vì đau đớn.

“Trời ơi... Sao có thể...” Đàm Văn Sơ thì thảo lẩm bẩm, là con người như anh nghe được chuyện như vậy cảm thấy rất khó tin.

“Đúng vậy, là chết vì đau, cho nên có thể hiểu được bọn họ bị một chút tiểu thương sẽ đau đớn như thế nào. Cảm giác này nếu không phải là tộc nhân ngư sẽ không thể nào tưởng tượng được. Thời cổ đại có kiểu pháp hình gọi là lăng trì, cậu chắc đã nghe nói qua, chính là dùng tiểu đao, một đao lại một đao đem thịt toàn thân cắt đi khiến người ta chết, người bị lăng trì trước khi chết phải chịu những đau đớn phi thường mãnh liệt. Nhân ngư chảy máu, từ một góc độ nhìn nhận thì cũng có cảm giác như con người bị lăng trì, không khác gì lắm. Tôi giải thích như vậy, cậu có thể hiểu một chút đi.” Lãnh Tinh Hồn vẫn dùng ngữ khí giảng giải bình tĩnh, lại khó có thể che giấu khuôn mặt anh có chút nhăn nhó khi giải thích.

“Thật đáng sợ...”

“Đây cũng là nguyên nhân làm cho nhân ngư rất khó sinh tồn, bọn họ rất dễ bị thương, sau đó là chết. Số lượng nhân ngư không ngừng giảm đi, tỉ lệ sinh sản của họ lại thấp. Hiện tại, mỗi nhân ngư đều là bảo vật trân quý.”

“Tôi, tôi thực không cần thận, là do tôi sai, tôi quá sơ ý, quá lo là...” Đàm Văn Sơ tự trách mình thậm tệ.

“Còn có một chuyện tôi muốn nói với cậu,” Lãnh Tinh Hồn nói thêm, “Nhân ngư chảy máu, khi thấy đau đớn, nếu khóc, có thể giảm bớt sự đau đớn trong cơ thể đang quá sức chịu đựng, nhưng sẽ dẫn những đồng loại khác đến. Trong những lúc đó, nhân ngư có lực cảm ứng dị thường, nếu có nhân ngư khóc, mặc kệ khoảng cách hải lý giữa họ xa như thế nào, những đồng loại khác cũng sẽ cảm ứng tiếng khóc của y liền bơi đến giúp đỡ. Con người bắt giữ nhân ngư, sau đó cắt một vết thương nhỏ lên y, khiến y chảy máu, khiến cho y phải khóc lên, lấy chuyện này thu hút những nhân ngư khác xuất hiện.”

“Cái gì?” Đàm Văn Sơ thoáng cái trừng lớn mắt nhè, sau đó lại lộ ra thần sắc chán ghét cực độ.

“Tiểu An có bao giờ đề cập về chuyện của đường tỷ cậu ấy với cậu chưa?”

“Có nói qua một chút.”

Lãnh Tinh Hồn thở dài, vì vận mệnh của nhân ngư xinh đẹp ôn nhu kia mà khổ sở, “Đường tỷ cậu ấy sau khi bị con người bắt được, bọn chúng cắt cổ tay nàng, để cho máu từng giọt từng giọt mà chảy xuống, khiến cho nàng đau đớn, hy vọng tiếng khóc của nàng sẽ dẫn nhân ngư đến nhiều hơn, nhưng nàng vẫn rất kiên cường, ngay cả khi không chịu nổi đau đớn vẫn cố gắng kìm nén, cuối cùng, nàng vì quá đau đớn mà chết...”

Đàm Văn Sơ khiếp sợ không nói gì.

“Tiểu An cũng kiên cường như vậy, cậu ấy rất đau, nhưng vẫn cố kiềm chế không khóc lóc, cậu ấy thà để mình chết cũng không muốn liên lụy đến đồng loại. Nhân ngư đều là như vậy, cao ngạo, kiên cường, đối với đồng loại cùng ái nhân đều yêu thương vô cùng sâu nặng.” Nói đến đây, Lãnh Tinh Hồn cảm khái không thôi.

“Tiểu An...” Đàm Văn Sơ gục đầu, anh vì nhân ngư của anh mà cảm động.

Lãnh Tinh Hồn an ủi: “Trước đây do cậu không biết, không thể trách cậu được. Lộ Vi bọn họ cũng không nói, có lẽ là không muốn cậu biết được nhược điểm của họ. Được rồi, hiện tại cậu đã biết rõ, sau này thỉnh dụng tâm nhiều hơn nữa chiếu cố Tiểu An. Nhân ngư là loài kiên cường, đồng thời cũng là sinh vật yếu ớt. Vũ khí và tình yêu đối với họ mà nói đều là trí mạng. Tiểu An hoàn toàn tin tưởng cậu, đem chính cậu ấy giao cho cậu, thỉnh hảo hảo quý trọng.”

Đàm Văn Sơ gật đầu, anh vẫn đang lẩn quẩn trong câu chuyện Lãnh Tinh Hồn vừa kể, vẫn chưa thu hồn thần trí, biểu tình có chút giật mình. Một lúc sau, anh hỏi: “Tôi có thể đến nhìn Tiểu An một chút không? Thuận tiện không?”

“Tôi đã làm cho cậu ấy ngủ, cậu đến với cậu ấy đi.”

Đàm Văn Sơ bước vào phòng khám, nhìn thấy Lộ Dịch An nằm trên giường bệnh, sắc mặt Lộ Dịch An vẫn không vẫn không có gì thay đổi, ấn đường cau lại, lông mi khẽ run, trong lòng Đàm Văn Sơ tràn đầy ân hận, ngồi xuống bên cạnh Lộ Dịch An, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, lặng lẽ bồi cậu.

Lộ Vi vội vàng chạy đến, xông vào bệnh viện sững vật, nàng nhìn thấy Lãnh Tinh Hồn, một phen giữ chặt lấy anh, “Tiểu An đâu? Tôi gọi điện thoại đến nhà bọn họ, không ai nghe máy, trong lòng cảm thấy không ổn, hình như Tiểu An bị thương...”

Lãnh Tinh Hồn giơ tay ra dấu im lặng, dẫn Lộ Vi qua một bên, “Yên tâm, Tiểu An không sao, cậu ấy đã ngủ.”

“Quả nhiên cậu ấy ở đây, ngay khi tôi cảm thấy không ổn, lòng tôi thật phiền não, có cảm giác cậu ấy bị thương...”

“Cậu ta bị đâm vào ngón tay, chảy máu, tôi đã xem qua vết thương, không đáng lo. Tôi giúp cậu ta tiêm thuốc, để cậu ta ngủ yên.”

Khuôn mặt căng thẳng của Lộ Vi thoải mái một chút, “Nga, cảm ơn anh...”

“Đàm tiên sinh đang bồi cậu ta, cô không cần lo lắng. Các người không có cho y...”

Lộ Vi lắc đầu, “Còn chưa kịp...”

“Tôi cũng đã nói qua với y, tôi tin lần sau y nhất định sẽ phi thường phi thường cẩn thận. Tiểu An thật kiên cường.”

Lộ Vi nắm hai tay lại, vì quá dùng sức mà các ngón tay trở nên trắng bệch, vẻ mặt khổ sở, “Kiên cường, đúng, cậu ấy rất kiên cường, nhưng mà cậu ấy cũng đau a, tôi cũng cảm thấy được, ai...”

“Sẽ dẫn tộc nhân của cô đến sao? Muốn tôi giúp cô đưa tin cho bọn họ tản ra không, rất nguy hiểm.” Lãnh Tinh Hồn hỏi.

Lộ Vi lắc đầu, “Không cần, trong lòng tôi đều biết. Tiểu An liều mạng kiềm nén đau đớn của cậu ấy, cảm ứng không thập phần mãnh liệt, tôi có thể cảm nhận được là do tôi ở rất gần cậu ấy.”

Nâng tay đặt lên vai Lộ Vi trấn an nàng, Lãnh Tinh Hồn nói: “Không cần lo lắng, đã không còn việc gì nữa.”

“Cảm ơn anh.”

“Cô trở về đi, có Đàm tiên sinh ở đây chiếu cố Tiểu An là đủ rồi.” Nghĩ đến Đàm Văn Sơ nếu gặp mặt Lộ Vi khẳng định sẽ áy náy, Lãnh Tinh Hồn khuyên Lộ Vi hãy về trước.

Lộ Vi gật gật đầu, lặng lẽ rời đi.

Sáng hôm sau, Lộ Dịch An tỉnh lại, cậu chỉ hơi động một chút, Đàm Văn Sơ bên cạnh liền bừng tỉnh, Đàm Văn Sơ lập tức nhào qua hỏi: “Tiểu An, Tiểu An, em khỏe không?”

Nhìn thấy Đàm Văn Sơ đầu tóc tán loạn, đôi mắt đỏ hồng, còn vẻ mặt thì bơ phờ, Lộ Dịch An lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Nha, anh... sao anh lại sa sút như vậy...”

“Không cần lo cho anh, Tiểu An, em có khỏe không?”

“Àn.” Lộ Dịch An gật gật đầu, cậu rút bàn tay trong chăn ra nhìn nhìn, vết thương nơi đầu ngón tay được băng lại, không biết bằng gì, hiện tại đã không còn cảm giác đau đớn, Lộ Dịch An mỉm cười nhìn Đàm Văn Sơ khoe khoe ngón tay được băng lại.

“Thực xin lỗi...” Nhìn nụ cười của Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ cực kỳ ân hận, mặc dù hiện tại nụ cười của Lộ Dịch An có hay không ý muốn an ủi anh, nhưng nghĩ đến sự sợ ý của mình, trong lòng Đàm Văn Sơ liền cực kỳ khó chịu.

“Không sao, em... trước đây không nói với anh.” Lộ Dịch An vươn tay vuốt nhẹ hai gò má Đàm Văn Sơ, ý nói anh đừng để ý đến chuyện này.

Lúc này cũng không cần nói gì nhiều nữa, Đàm Văn Sơ gắt gao nắm lấy tay Lộ Dịch An.

“Em rất nhanh sẽ khỏe lại, anh không cần lo lắng.”

“Anh sẽ luôn bên cạnh em.”

Ngay khi Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An sau một chuyện ngoài ý muốn xảy ra làm tình cảm nhân lên gấp bội, thì tại một nơi trong thành phố Hương Đảo, có một đám người đang bí mật mưu tính một chuyện.

Tại một góc quán bar nào đó, một đám người đang ngồi nói chuyện phiếm, trong góc phòng sương khói lượn lờ, trên bàn chính giữa phòng, bên cạnh mấy chai rượu mà một xấp ảnh chụp.

“Có đáng tin không? Phải xác định rõ, nếu bắt nhầm người có thể gây phiền phức, hơn nữa thân phận của chúng ta cũng sẽ bại lộ.”

“Chắc chắn! Ảnh tuy rằng chụp không được rõ lắm, nhưng ta đã an bài huynh đệ đến bệnh viện kia tận mắt nhìn đứa nhỏ, có thể khẳng định là hoàng tử nhân ngư.” Người đang nói bộ dạng thập phần tự tin.

“Truy tìm đã lâu, biết y ẩn thân trong thành phố, tìm y lại giống như mò kim đáy bể. Rốt cuộc cũng mò được rồi.” Một nam nhân có bộ dáng thoát nhìn giống như đầu lĩnh nhếch môi cười.

“Ít nhiều cũng do chuyện vượt đèn đỏ kia, ai ngờ y lại ẩn thân trong khu bình dân, lúc trước chúng ta vẫn luôn lạng lẹ tìm trong khu dân cư cao cấp, thật đúng là tìm nhầm chỗ.”

“Hanh hanh, nghe lắm nhìn lẫn.”

“Y hình như bị thương ngoài ý muốn.”

“Đợi khi y ra khỏi bệnh viện liền an bài người theo bắt y. Ngàn vạn lần cẩn thận, không được kinh động âm dương sư đại nhân, đợi y đi mới cho người đến bắt. Chúng ta truy tìm lâu như vậy, nhất định phải kiên nhẫn, từng bước từng bước tiếp cận y, dùng lưới bắt y.” Nam nhân đầu lĩnh ra lệnh.

“Vâng!”

Đang mưu tính chuyện bắt cóc chính là một đám yêu thú, bọn chúng vẫn luôn truy tìm nhân ngư, từ hải dương đuổi đến đất liền. Bọn chúng sinh sống bằng việc bắt giữ hoặc bắt cóc những sinh vật trân quý, bắt được liền bán cho người ra giá cao nhất. Tập đoàn buôn lậu vẫn luôn là đối tượng cảnh sát nghiêm khắc trừng trị.

Vết thương của Lộ Dịch An đã hảo, Đàm Văn Sơ lần nữa bàn bạc tính toán cùng cậu chuyển về nhà Đàm gia, hiện giờ Đàm Văn Sơ cũng không an tâm ở bên ngoài, vẫn nên để Tiểu An sống ở nơi anh quen thuộc nhất, so ra vẫn tốt hơn. Lại nói, Đàm Văn Sơ còn thăm hướng Lãnh Tinh Hồn hỏi han những thói quen cùng tập tính trong cuộc sống của nhân ngư, anh cảm thấy cần phải hảo hảo bổ sung, không thể cứ nhìn nhân hình của Lộ Dịch An liền nhất thời thỏa mãn, dù sao cậu vẫn là nhân ngư.

Lại trở về nhà trọ nhỏ quen thuộc, Lộ Dịch An vội vàng đi thăm những chậu hoa trên ban công.

“A, nở hết rồi...” Nhìn những bông hoa nở rộ, Lộ Dịch An quay sang nhìn Đàm Văn Sơ mỉm cười.

“Yên tâm, anh có quan tâm đến chúng mà.”

“Cám ơn anh.” Lộ Dịch An từ ban công chạy vào, nhảy lên bám dính lấy cổ Đàm Văn Sơ, “Em thay mặt những chậu hoa cảm ơn anh.”

Ôm chặt ái nhân, Đàm Văn Sơ cảm thấy an tâm, anh đã vài ngày không ôm được cậu.

Thấy Đàm Văn Sơ thả tay ra, sau đó mở ngăn tủ tìm vali quần áo, Lộ Dịch An có chút kinh ngạc, cậu vốn tưởng bọn họ có thể dây dưa một chút, không ngờ đến anh nhanh như vậy lại đi làm việc khác.

“Thu thập hành lý sao?” Lộ Dịch An ngồi xuống bên cạnh Đàm Văn Sơ.

“Đúng vậy.”

“Gấp gì chứ.”

“Anh không yên tâm, vẫn nên chuyển về sớm một chút.”

“Chuyển về rồi, sẽ không thể đi chợ đêm, không được ăn bánh bao của tiệm nhỏ, đến ngắm hoa trong cửa hàng, còn có...” Lộ Dịch An thích cuộc sống giản dị yên tĩnh bình yên, cậu có chút luyến tiếc những ngày được như vậy.

Nhẹ nhàng đặt lên lên đôi môi không ngừng khép mở của Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ nhìn cậu, “Anh cũng thích nơi này, sống rất tự tại, nhưng anh thật sự không yên tâm, hãy tha thứ cho sự tự quyết của anh. Anh biết em rất thích nơi đây, nhưng vẫn nên theo anh về nhà đi, hiện tại anh phi thường phi thường tự trách, em có thể hiểu được tâm tình của anh khi nhìn em nằm trên giường bệnh không? Anh không muốn trải qua chuyện đau lòng một lần nữa.” Nói xong, Đàm Văn Sơ nắm lấy tay Lộ Dịch An, đặt lên ngực anh, bàn tay cảm nhận được những nhịp đập của trái tim, nhìn đôi mắt thâm tình của Đàm Văn Sơ, Lộ Dịch An gật đầu.

“Nhưng, đồ đạc nhiều quá, không thể thu thập hết ngay lập tức.”

“Tính như vậy, cứ chuẩn bị tất cả trước, chủ nhà ở đây anh cũng đã liên lạc, chúng ta chuyển đi trước, anh sẽ bồi thường cho ông ấy. Khoảng ba ngày nữa, khoảng ba ngày có thể chuyển đi được rồi.”

“Hoa đều phải chuyển đi hết nga.”

“Biết rồi.”

Sáng sớm sau ngày Lộ Dịch An về nhà, Đàm Văn Sơ rời giường, làm bữa sáng, ăn xong rồi đi làm. Anh đem phần của Lộ Dịch An đây khăn lên. Sau khi ôn nhu hôn cậu một cái, Đàm Văn Sơ mới ra khỏi nhà.

Lộ Dịch An ôm chăn miễn cưỡng nằm trên giường không muốn nhúc nhích, an ủi triển miên đêm qua khiến hiện tại cậu chỉ muốn tiếp tục hưởng thụ dư vị. Vì sinh bệnh mà thiếu giờ học, Lộ Dịch An một bên dự định học bù, một bên tiếp tục nằm trên giường.

Khoảng chín giờ, Lộ Dịch An vẫn còn đang lơ mơ lui trong chăn ấm áp, từ ngoài cửa truyền đến tiếng động, tưởng Đàm Văn Sơ đã quay lại, Lộ Dịch An muốn ra khỏi giường nhìn, lại cảm thấy cả người rã rời, biết đối phương nhất định sẽ vào nhìn mình, cậu dứt khoát tiếp tục nằm.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ta, nhìn thấy những người bước vào hoàn toàn xa lạ, Lộ Dịch An kinh hãi, “Các người là ai?”

Người vào đầu tiên đánh giá Lộ Dịch An một chút, sau đó nhe răng cười, “Hoàng tử nhân ngư, chúng tôi tìm cậu đã lâu.”

Lộ Dịch An chấn động, ôm chăn ngồi dậy, cậu phát hiện những người vừa đến đều không phải con người, mà là cá chình trong hình người. Không đợi Lộ Dịch An phản ứng nhiều hơn, bọn chúng liền nhào đến, dùng băng keo đã chuẩn bị sẵn dán kín miệng Lộ Dịch An, thuận thực đem cậu trói lại, lấy bao bố lớn trùm lại, sau đó cùng nhau đi ra.

Băng này hiển nhiên đã sớm mưu tính, từ việc cạy cửa, xông vào, trói người đến việc mang Lộ Dịch An ra xe, trước sau tổng cộng chỉ mất mười phút.

Một chiếc xe du lịch màu đen ngênh ngang cuốn theo gió bụi mịt mù rời đi.

Trong văn phòng, Đàm Văn Sơ cầm tách trà lên muốn uống, đột nhiên cảm thấy một trận sợ hãi, tay run lên, tách trà chao nghiêng, rớt xuống thảm.

“Tiểu An...” Thần sắc kinh hoàng nhìn xung quanh, từ đáy lòng Đàm Văn Sơ dự cảm có điềm xấu. Anh gọi điện thoại về nhà, không một ai nghe máy.

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, Đàm Văn Sơ vội vàng nói với thư ký vài câu, sau đó liền chạy xe về nhà, khi anh xộc vào phòng, phát hiện nhà không một chút dấu vết hỗn độn nào, chính là chặn bị vứt trên giường, Lộ Dịch An mất tích.

Không, Tiểu An khẳng định sẽ không để như vậy mà ra khỏi nhà, tuy rằng cửa không có dấu hiệu cạy mở, nhưng khu dân cư cũ kỹ này cũng không phải kiểu thường xuyên để cửa mở. Tâm Đàm Văn Sơ loạn một trận lại một trận, anh chạy xuống dưới, đến tìm Lãnh Tinh Hồn.

“Không thấy!” Lãnh Tinh Hồn kinh ngạc.

“Phải, tôi cảm thấy trong lòng rất lo lắng, đứng ngồi không yên, gọi điện thoại về nhà cũng không ai nghe, đến khi tôi chạy về nhà Tiểu An đã không thấy đâu. Cửa vẫn như cũ, trong nhà không loạn, nhưng chăn thì kéo từ trên giường xuống đất.

Lãnh Tinh Hồn trầm nghĩ, e rằng chuyện không muốn xảy ra nhất đã xảy ra – Lộ Dịch An bị phát hiện, hơn nữa còn bị bắt đi. Đối với con người thì khó có thể xảy ra, nhưng đối với yêu thú mà nói lại rất dễ dàng.

“Tôi nghĩ, Tiểu An chỉ sợ đã bị bắt.”

“Cái gì?” Đàm Văn Sơ kinh hô thất thanh.

“Nghe tôi nói đã, có lẽ hai cậu không để ý đến những con mắt âm thầm rình rập. Muốn bắt Tiểu An, trừ bỏ con người còn có yêu thú, nếu bọn chúng hóa thành nguyên hình, ví dụ như thành một con chim sẽ thậm chí là phi nga (bướm ngài), cậu và Tiểu An căn bản không để ý đến. Lộ Vi đã nói, sau khi hành tung bị lộ, nàng vẫn luôn trốn tránh, nhưng không cách nào thoát khỏi truy bắt, bắt đắc dĩ nàng mới thỉnh cầu sự giúp đỡ của tôi. Đây là một thành phố lớn, tìm một người như mò kim đáy bể, nhưng là, dù cẩn thận mấy cũng có sai sót, chung quy cũng sẽ tìm ra dấu vết. Thật có lỗi, chuyện này tôi cũng có trách nhiệm.” Lãnh Tinh Hồn liên tục lắc đầu.

“Không, không phải anh, là tôi. Hiện tại phải làm sao? Nhất định phải tìm được em ấy.”

“Chúng ta báo cảnh sát.” Lãnh Tinh Hồn quả quyết nói.

“Báo cảnh sát? Cảnh sát thụ lý sao?”

“Đương nhiên. Mất tích chưa quá hai mươi bốn giờ, bắt quá tôi có cách, đi theo tôi.”

Lãnh Tinh Hồn mang theo Đàm Văn Sơ chạy đến cảnh cục thành phố, tìm được bằng hữu Trầm Sở Thiên của anh.

Nhìn thấy nam nhân cao lớn một thân hắc y trước mắt, khuôn mặt anh tuấn, nụ cười có chút lưu manh, trong lòng Đàm Văn Sơ không khỏi sinh ra nghi hoặc.

Lãnh Tinh Hồn giới thiệu: “Vị này là cảnh sát yêu thú – Trầm Sở Thiên, cậu ấy là tiểu đội trưởng, chuyên phụ trách những án kiện hình sự về yêu thú.”

“Sao vậy? Hiếm khi thấy cậu đến đây nga.” Trầm Sở Thiên cũng chưa biết chuyện gì xảy ra, trêu chọc Lãnh Tinh Hồn.

Lãnh Tinh Hồn kéo Trầm Sở Thiên cùng Đàm Văn Sơ vào trong văn phòng Trầm Sở Thiên, đem đầu đuôi mọi chuyện xảy ra kể lại, lại bảo Đàm Văn Sơ đem ảnh Lộ Dịch An trong điện thoại di động đưa cho Trầm Sở Thiên xem qua. Nghe Lãnh Tinh Hồn nói xong, về mặt Trầm Sở Thiên từ bốn cột chuyển sang thật sự nghiêm túc, “Nghe cậu nói như vậy, tôi cảm thấy cậu ta khẳng định là bị bắt cóc.”

“Phải nhanh chóng tìm được em ấy!” Đàm Văn Sơ thập phần lo lắng, đứng lên đi đi lại lại.

“Trước tiên thông báo cho sân bay, nhà ga, tiến hành phong tỏa, cần phải làm cho những kẻ tình nghi mang nhân ngư không thể ra khỏi thành phố. Nếu bọn chúng chạy ra biển, ly khai bằng đường biển, vậy sẽ phi thường khó tìm.” Trầm Sở Thiên nói xong liền gọi điện thoại, bình tĩnh thông báo cho các bộ ngành nhờ phối hợp cùng giúp đỡ.

“Sau đó thì sao?” Đàm Văn Sơ muốn ngồi xuống, lại thật sự không thể ngồi yên, muốn làm gì đó, lại không biết nên làm gì, bắt đầu từ đâu.

“Sau đó? Thỉnh cậu chờ đợi.”

“Chờ đợi?”

“Phải.” Trầm Sở Thiên gật đầu, “Chuyện nay giao cho cảnh sát xử lý là được rồi, hy vọng cậu có thể tin tưởng tôi.”

Đàm Văn Sơ nhìn Trầm Sở Thiên, muốn gật đầu, lại không làm được.

“Nếu bọn chúng muốn tiền, hãy giúp tôi hỏi han tin tức, mặc kệ khách hàng của bọn chúng ra giá cao bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi. Xin nhất định nhất định đừng xúc phạm bọn chúng. Tôi, tôi rất lo bọn chúng sẽ làm em ấy bị thương, bởi vì...” Nghĩ đến Lộ Dịch An có thể sẽ bị thương, những người kia sẽ khiến cậu ấy chảy máu khóc lóc để thu hút nhân ngư đến nhiều hơn, tim Đàm Văn Sơ chợt thất lại, không nói được nữa.

Trầm Sở Thiên bước đến bên cạnh Đàm Văn Sơ, nhìn anh chăm chú, “Tôi hiểu tâm tình của cậu, tôi cũng hy vọng cứu cậu ấy càng sớm càng tốt. Bất quá, tôi vẫn muốn nói, có lẽ cậu ấy trong mắt cậu rất quan trọng, nhưng trong mắt tôi, tất cả yêu thú, mặc kệ là nhân ngư trên quý hay là miêu bình thường nếu bị bắt, đều ngang bằng nhau. Tôi sẽ cố gắng hết sức, hãy tin tôi.”

Nhìn biểu tình Trầm Sở Thiên, Đàm Văn Sơ cảm động, anh vươn tay bắt lấy tay Trầm Sở Thiên, bàn tay đối phương cứng cáp hữu lực truyền ra suy nghĩ, Đàm Văn Sơ không kìm được liền gật đầu, “Cảnh sát Trầm, tôi tin anh.”

“Các cậu về trước đi, nếu có tin, tôi sẽ thông báo cho các cậu ngay.” Trầm Sở Thiên nói với Đàm Văn Sơ cùng Lãnh Tinh Hồn.

“Ân, chúng tôi về trước.”

Lãnh Tinh Hồn và Đàm Văn Sơ rời khỏi cảnh cục.

Trở lại Đàm gia, khi biết Lộ Dịch An mất tích, Lộ Vi ngã xuống sofa, hai tay bưng lấy mặt, vai co rúm. Biết nàng khóc, Đàm Văn Sơ ngồi xuống bên cạnh ôm lấy vai nàng.

“Xin lỗi, đều là do tôi sai...”

Lộ Vi vẫn ôm mặt, lắc lắc đầu.

“Tôi rất sơ sẩy, không để ý đến nguy hiểm, không, phải nói rằng, tôi biết có người truy tìm hai người, nhưng, cuộc sống yên bình khiến tôi mất cảnh giác, tôi, tôi hoàn toàn...” Đàm Văn Sơ không biết phải nói như thế nào, “Tôi thậm chí đã quên Tiểu An là nhân ngư, tôi vẫn coi em ấy giống như tôi, cho nên, tôi...”

Lộ Vi buông tay ra, nghiêng mặt, dùng mau bàn tay lau đi nước nơi khóe mắt, “Không, không trách cậu, ai có thể đoán trước được... Ai cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra...”

“Tôi đã báo cảnh sát, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra Tiểu An.”

“Cảnh sát?” Lộ Vi hỏi lại, “Cảnh sát cũng quản chuyện của chúng ta?”

Lãnh Tinh Hồn ngồi bên cạnh nói, “Cảnh sát có khoa yêu thú, chuyên giải quyết những án hình sự có liên quan đến yêu thú. Cảnh sát kia đều có khả năng ứng đối với yêu thú, thỉnh tin tưởng bọn họ.”

“Tôi sợ những yêu thú kia sẽ tổn thương Tiểu An, mỗi lần bắt được một nhân ngư, bọn chúng nhất định sẽ... Rõ ràng đã nói chúng tôi thà chết chứ không bán đứng đồng loại, bọn chúng vẫn không tin, một lần lại một lần thách thức lòng tin của chúng tôi. Tiểu An, nga, mọi người sẽ không hiểu được nỗi thống khổ khi nhân ngư chảy máu... Vì sao người bị bắt không phải là tôi? Vì sao lại là Tiểu An? Tiểu An kiên cường như thế, cậu ấy nhất định sẽ không khóc, nhưng...” Khuôn mặt Lộ Vi vì đau khổ mà vặn vẹo, “Tôi cho dù có chết cũng vô pháp tạ tội với cha mẹ Tiểu An, tôi có tội...”

“Không, Lộ Vi, không phải chị, kẻ có tội là những người đã tổn thương chị.” Đàm Văn Sơ ôm Lộ Vi, thỉnh thoảng lại vỗ cổ lưng nàng, “Đừng nghĩ như vậy, Lộ Vi, chị đã làm được rất nhiều, chúng tôi đều biết chị vì Tiểu An mà hao tổn tâm lực.”

Lộ Vi khó nức nở nghẹn ngào, “Hai người chưa nhìn thấy bộ dáng đường tỵ của Tiểu An, rất đáng thương, rất thảm, đều là do tôi...”

Thấy Lộ Vi khóc, trong lòng Đàm Văn Sơ càng thêm khổ sở và bất an, anh nhìn Lãnh Tinh Hồn.

“Hãy tin Trầm Sở Thiên.” Lãnh Tinh Hồn đối với năng lực của bằng hữu rất tin tưởng.

Cảnh cục thành phố, Trầm Sở Thiên mang theo những đội viên của anh liên lạc với không ít đường dây, đã tìm ra được một chút manh mối. Trừ bỏ hy vọng có thể tìm ra nhân ngư bị bắt bên ngoài, Trầm Sở Thiên càng lo hơn nữa chính là, y có thể bị thương hay chưa.

Qua một đêm, Trầm Sở Thiên đang định đến Đàm gia, Đàm Văn Sơ đã đến tìm anh trước. Hai người liếc nhìn nhau một cái, đều biết lời đối phương muốn nói, Đàm Văn Sơ thở dài một tiếng, ngồi xuống, “Tôi thật sự muốn làm một gì đó một chút, lại thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu.”

“Cũng chưa phát hiện báo cáo ra khỏi thành phố.” Trầm Sở Thiên an ủi cậu.

“Giữa tôi và Tiểu An có sự cảm ứng từ trong tâm, tôi muốn dùng sự cảm ứng này đi tìm cậu ấy, nhưng hiện tại tôi cố gắng tập trung cũng không giữ được một chút tin tức, thực gay go!” Ngay thời khắc quan trọng này, Đàm Văn Sơ lại không giữ được một chút tin tức từ Tiểu An, cậu biết vô cùng nguy hiểm.

“Có lẽ bởi vì cậu ấy ngủ rất say, tôi muốn nói, bọn bắt cóc không muốn cho cậu ấy phản kháng, có lẽ đã dùng biện pháp nào đó khiến cậu ấy ngủ say, chỉ có lý do đó.”

“Nguyên lai là như vậy.” Đàm Văn Sơ hiểu được chút chút.

Trầm Sở Thiên nói cho Đàm Văn Sơ những phát hiện của cảnh sát, “Bọn bắt cóc từ bên ngoài đến, cần sử dụng xe, còn phải tìm địa điểm dừng chân, chúng tôi đã kiểm tra khắp trong thành phố những chiếc xe cho thuê hoặc bán đi, cũng kiểm tra tất cả khách sạn, đang truy tìm mấy đối tượng. Mặt khác, chúng tôi cũng phát hiện một chuyện khác. Người cung cấp đã báo cho chúng tôi biết trước đây không lâu, từng có một chiếc taxi chạy nhanh vượt đèn đỏ, chuyện này đã khiến những người khác chú ý.”

Đàm Văn Sơ kinh ngạc, “Là đang nói tôi sao? Trước đây khi Tiểu An bị thương, vì để đến được bệnh viện đã vượt rất nhiều đèn đỏ...”

“Tôi nghĩ, ngày đó chiếc taxi kia đã vượt đèn đỏ một chặng đường rất dài, có khá nhiều người chú ý đến chuyện này, tôi nghĩ có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Tiểu An bị lộ, nên biết, đích đến của xe là bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn. Người bình thường đều nghĩ có là phòng khám súng vật, nhưng nhóm yêu thú đều biết đó là chỗ của Âm Dương sư.”

“Quả nhiên là lỗi của tôi!” Đàm Văn Sơ hối hận không ngừng.

“Đừng nghĩ như vậy, cậu cũng vì cứu Tiểu An. Chuyện này là ngoài ý muốn. Có được những tin tức này, giúp chúng tôi tìm bọn bắt cóc người.”

“Xin nhanh chóng tìm được em ấy, cứu em ấy. Nếu cần giúp đỡ gì, tôi, còn có Đàm thị, đều tận lực giúp đỡ.” Đàm Văn Sơ nắm chặt tay Trầm Sở Thiên, lúc này, cậu đối với nam nhân thoát nhìn có chút e sợ phát phơ đã không còn sự hoài nghi ban đầu, cậu nguyện ý tin tưởng anh.

“Tôi sẽ nhanh chóng.”

Thực tế, sau khi Lộ Dịch An bị bắt, giống như Lãnh Tinh Hồn dự đoán, vì sợ làm người khác chú ý, bọn bắt cóc tiêm thuốc an thần cho Lộ Dịch An, khiến cho cậu ngủ say, dán kín miệng cậu lại, cột chắc vào trong túi bố, ngụy trang như hàng hóa, và giấu kín trong một sào huyệt của bọn bắt cóc, hơn nữa đã bắt đầu liên lạc với khách hàng, chuẩn bị đem bán cậu đi.

Chạng vạng, trước một toàn nhà ở ngoại ô thành phố dừng lại một chiếc xe che rèm cẩn thận. Từ dưới đất nhìn lên, một cửa sổ không còn được cái khung lộ ra ánh đèn.

Một thiếu niên đơn độc trong đêm đi ngang qua tòa nhà xám xịt kia, cậu phát hiện thấy ánh đèn, lộ ra thần sắc kinh ngạc. Là ai? Ai còn đợi trên nóc tòa nhà, là công nhân xây dựng sao? Những chiếc bóng màu lam, giống như ánh sáng từ đèn pin khiến thiếu niên có cảm giác như ngửi được mùi khùng bố. Liếc mắt nhìn chiếc xe có rèm đậu khuất chỗ bí mật, thiếu niên nghi hoặc, cậu nhẹ bước vào trong tòa nhà, men theo cầu thang không còn tay vịn hướng lên lầu năm nơi hắt ra ánh sáng, muốn tìm đến cùng.

Khẽ đứng lại bên ngoài căn phòng đầy ánh sáng, không có cửa, thiếu niên nấp vào trong bóng tối, bóng đêm càng ngày càng đậm che giấu giúp cậu. Thiếu niên gắt gao dán sát người vào tường, cẩn thận nhìn xung quanh một lúc, sau đó vánh tai, nghe ngóng động tĩnh bên trong, một cỗ hương vị thức ăn lan nhẹ ra, thiếu niên nhăn nhăn cái mũi.

Trong căn phòng trống lốc, mấy nam nhân vây xung quanh, bọn chúng trải báo ra làm khăn lót, trên báo bày một con gà quay, thơm nức, bánh mì và những thức ăn khác, hơi phong phú, có người đang nhai, có thể nghe được tiếng gặm xương rau rầu.

Vừa ăn, mấy nam nhân vừa nói chuyện với nhau.

“Khi nào thì xuất hàng a?”

“Còn phải chờ một chút, khách hàng còn phải kiểm tra.”

“Kiểm tra cái cùi lồi, không cần nói lồi thôi, với bộ dáng xinh đẹp của y, mua về cũng không thiệt thòi.”

“Thí, cái họ muốn mua chính là nhân ngư! Tiểu suất ca nơi đâu mà không thấy. Hơn nữa, nếu đã muốn mua một loài vật xinh đẹp, nam hài tử hồ ly có bộ dáng tốt cũng không ít. Bắt buộc phải là nhân ngư, nhân ngư, nhân ngư rất quý hiếm.”

Nghe thấy những từ nhân ngư này, thiếu niên đang nghe lén bên ngoài mạnh mẽ chấn động, mở to hai mắt.

“Nhân ngư thì dường như thế nào a?” Một thanh âm tò mò hỏi.

“Còn dường như thế nào nữa? Đào cái ao rồi dường.”

“Ngu ngốc, người cho là nuôi cá sao. Đó là nhân ngư! Phải dường trong hồ.”

“Thí, tiểu tử cậu cái gì cũng không biết, phải dường trong hồ nước mặn.” Một thanh âm trả lời chắc chắn.

“A, vậy phải cho muối vô nước, bỏ muối nhiều hay ít, chắc phải đến một tấn muối a?”

“Mày là đồ ngu, cái gì mà bỏ muối vào, trực tiếp lấy nước biển! Con chim ngốc.”

Thiếu niên nghe được ‘phanh’ một tiếng, thanh âm giống như một cái hũ rớt xuống đất lún lốc.

“Mày súc miệng cho sạch một chút, hải sư mày cũng chỉ là một cái bị cơm.”

Có người lên tiếng giảng hoà, “Bớt đôi co, bớt đôi co. Quản y dường như thế nào, không liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần yên ổn xuất hàng bán, thu được tiền là tốt rồi.”

Sau một trận những thanh âm lăm bầm tức giận, lại vang lên những tiếng nhai nuốt thức ăn.

Thiếu niên nghe trộm gần như đã có thể xác định, những người đang trốn trong tòa nhà này là bọn buôn lậu động vật, bọn chúng bắt được yêu thú trân quý là nhân ngư, hơn nữa tính bán y đi... Trong đầu thiếu niên liền dâng lên ý định muốn báo cảnh sát.

Không, cậu không thể đứng nhìn nhân ngư bị bán đi, cậu phải cứu y.

Muốn liếc nhìn để xác nhận, thiếu niên do dự, cậu sợ bị phát hiện, nếu đả thảo kinh xà, không nói không cứu được nhân ngư, chỉ sợ ngay cả cậu cũng khó bảo toàn, nghĩ nghĩ, nhân tình thiếu niên lóe sáng, cậu xoay người một cái, hóa thành tiểu hồ ly, nguyên lai thiếu niên này là một hồ ly yêu thú.

Thân hình hồ ly so với thiếu niên nhỏ hơn nhiều, nhẹ nhàng êm thấm mà bước, chậm rãi thò đầu dò xét bước ra ngoài, nhìn vào trong phòng. Cậu nhìn đến người bị trói rất chặt trong một cái túi bố nằm nơi góc phòng, toàn thân đều nằm trong túi, chỉ hé khuôn mặt, mặt người nọ hướng ra phía cửa phòng, nhắm mắt lại. Nhìn thấy mặt người kia, mắt tiểu hồ ly lập tức mở lớn.

Cậu đã gặp qua y! Bên ngoài tiệm bánh mì, thiếu niên đang bị trói cùng bằng hữu của y đã cho tiểu hồ ly bánh mì. Nhớ lại dung mạo tinh xảo của thiếu niên nhân ngư cùng đôi mắt xanh biếc, tiểu hồ ly khẳng định thân phận của y.

Cẩn thận mà chậm rãi lui về sau, tiểu hồ ly lặng lẽ theo cầu thang chạy xuống lầu, đến khi ra khỏi tòa nhà, cậu liền vội vã chạy, cậu muốn đi báo cảnh sát!

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Lúc này ở cảnh cục, Trầm Sở Thiên đang đứng trước địa đồ mà nhìn, các đồng sự khoa hình sự yêu thú đang chạy tới chạy lui bận rộn sau lưng anh, các cảnh viên đang liên lạc với những người họ quen. Cửa khẩu và sân bay hạ lệnh kiểm tra nghiêm ngặt, Trầm Sở Thiên thập phần lo lắng anh sẽ chậm một bước, nếu nhân ngư bị mang ra khỏi Hương Đảo, muốn tìm được còn khó hơn lên trời.

Không thể để cho nhân ngư bị người khác mang đi, càng không muốn y bị tổn thương. Nghĩ đến bọn buôn lậu yêu thú này rất có thể sẽ làm nhân ngư bị thương, khiến y khóc trong đau đớn, lấy chuyện này thu hút nhiều nhân ngư hơn, Trầm Sở Thiên siết chặt tay lại, các khớp bàn tay kêu lên rôm rốp.

“Thật bực mình!”

Trầm Sở Thiên quay đầu lại gọi các đồng sự: “Bên hãng taxi có tin gì mới không?”

“Đã tìm ra được, có ba chiếc biển mất, hắc, thật là liên qua đến một đồng sự kiện. Trầm ca, một chủ xe taxi sở hữu chiếc xe du lịch che rèm có chút vấn đề, đang điều tra khách sạn bọn họ nghỉ chân.”

“Tiếp tục theo dõi, phải tìm cho đến cùng.”

“Vâng!”

Trầm Sở Thiên lại nhìn bản đồ, Hương Đảo là một thành phố lớn, sát biển là núi, có rất nhiều cách có thể giúp bọn buôn lậu ra khỏi thành phố này. Phải như thế nào mới có thể bày thiên la địa võng khiến bọn trộm không thể rời khỏi, Trầm Sở Thiên nhíu mày.

Bên ngoài cảnh cục, một tiểu hồ ly băng ngang qua đường chạy vọt vào, có cảnh viên thấy có con thú đầy lông, kêu lên cả kinh: “A! Có cầu, uy, không được chạy vào.”

Cách làm việc nhanh nhẹn của các cảnh viên rất nhanh đã đem mấy người bên bảo vệ vây xung quanh tiểu hồ ly, muốn bắt nó lại, tiểu hồ ly gấp gấp nhảy, “Tôi muốn báo án, tôi muốn báo án!”

“Nga, nguyên lai là yêu thú nha.” Các cảnh viên khoa hình sự khác rời đi, còn vị cảnh sát yêu thú ngồi xổm xuống nhìn tiểu hồ ly, đưa tay ra sờ đầu nó, “Là cầu sao? Báo án gì?”

“Tôi không phải cầu, tôi là hồ ly, tôi muốn gặp đội trưởng của các anh.” Tim tiểu hồ ly đập mạnh, cậu không dám đem chuyện cậu biết nói với cảnh viên bình thường, nếu nói, nhất định phải nói cho cấp cao.

“Yêu, tiểu hồ ly, muốn gặp cấp trên chúng ta.” Cảnh viên cười hắc hắc, cũng không cự tuyệt, dẫn tiểu hồ ly đến khoa hình sự yêu thú, “Đi, theo tôi, khoa yêu thú ở bên cạnh.”

Được dẫn vào văn phòng, khi nhìn thấy Trầm Sở Thiên, tiểu hồ ly ngạc nhiên, nam nhân anh tuấn có dáng vẻ phát phơ này không hiểu sao khiến tim cậu đập mạnh.

“Có chuyện gì, nói với tôi.” Trầm Sở Thiên ngồi lên ghế dựa nhìn tiểu hồ ly có bộ dáng giống cầu trước mặt, trong lòng thầm nghĩ cậu này rốt cuộc là hồ ly hay là cầu, hoặc có thể là hồn huyết.

Đợi một lúc, không thấy đối phương mở miệng, phát hiện ánh mắt nghi hoặc của hồ ly yêu thú, Trầm Sở Thiên nổi nóng, khế quát: “Tôi còn rất nhiều việc, không có thời gian rảnh, nói thì nói, không nói liền cút!” Hiện tại đang là thời điểm lộn xộn, tiểu gia hỏa này còn muốn đến góp vui.

“Tôi...” Mạc Ngữ Luân – hồ ly yêu thú, trong lòng rất muốn nói, rồi lại sợ nói không đúng người, liền do dự.

“Rốt cuộc ngươi có nói hay không?” Nam nhân nguyên bản đang im lặng đột nhiên trợn mắt quát lớn, nổi giận làm Mạc Ngữ Luân hoảng sợ.

“Cút! Cút đi, chạy đến chỗ tôi gây sự, thiệt bực mình! Tôi đang vội tìm nhân ngư, không rảnh để ý đến hồ ly không biết nói chỉ biết nhìn.”

“Nghe được câu này, Mạc Ngữ Luân la lớn: “Tôi biết anh ấy ở đâu!”

“Cậu biết?” Trầm Sở Thiên nhất thời sửng sốt.

“Đúng,” nghe thấy Trầm Sở Thiên đang tìm nhân ngư, Mạc Ngữ Luân cảm thấy có thể tin được Trầm Sở Thiên, vì thế đem chuyện tình cờ đi ngang tòa nhà cùng chuyện nghe lén được nói ra.

Trầm Sở Thiên nghe xong, không nói gì, trầm ngâm, ánh mắt lóe sáng cao thấp đánh giá Mạc Ngữ Luân, tựa hồ muốn đoán sự thành thật của cậu đến mức nào.

“Tôi không có lừa anh, thật đó!” Mạc Ngữ Luân cảm thấy ủy khuất, danh tiếng của gia tộc hồ ly trước nay không tốt, chuyện gì cũng bị nghi ngờ, thật sự rất phiền.

“Cậu không bị phát hiện, vì sao? Tôi không tin bọn yêu thú có thể bắt cóc nhân ngư lại trì hoãn như vậy.” Trầm Sở Thiên hỏi.

“Bọn chúng là sinh vật biển, tôi nghe được có hải sư yêu thú cùng mấy loài chim, bọn họ không có khứu giác linh mãnh, tôi là hồ ly, bước chân nhẹ nhàng, tôi không bị phát hiện. Xin hãy tin tôi!” Mạc Ngữ Luân vội vàng nói, bắt giác ‘phốc’ một tiếng hóa thành nhân hình, ngồi xổm trên đất trước mặt Trầm Sở Thiên.

Nhìn nam sinh có bộ dáng thiếu niên trước mắt, trong lòng Trầm Sở Thiên đột nhiên có cảm giác quen thuộc không giải thích được, anh có chút ngẩn ngơ.

“Cậu thật sự thấy rõ?” Có thể xác định người bị trói là nhân ngư?” Trầm Sở Thiên lại hỏi.

“Anh ta đang trong nhân hình, tôi không thể xác định thân phận, nhưng tôi thấy rõ anh ấy bị trói, những lời bọn bắt cóc tôi nghe rất rõ, bọn chúng nói anh ấy là nhân ngư. Xin tin tôi. Nhanh lên, tôi sợ bọn chúng sẽ làm nhân ngư bị thương.”

Gọi cảnh viên giúp Mạc Ngữ Luân lấy lời khai, Trầm Sở Thiên đi vào phòng bên cạnh, đem những chuyện vừa nghe nói với những đồng sự khác, sau đó bọn họ nhỏ giọng cùng nhau bàn bạc.

“Trầm ca, bây giờ làm sao?”

“Có đáng tin không?”

Nhớ đến đôi mắt trong suốt long lanh của Mạc Ngữ Luân, tâm trí Trầm Sở Thiên không khỏi mơ màng một chút chút, anh tập trung suy nghĩ, gật đầu quyết đoán: “Lời nói của cậu ta, tôi tin. Vô luận thế nào, chúng ta cũng phải đến đó nhìn một chút. Nếu sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Việc không thể chậm trễ, Trầm Sở Thiên phân phó liền lập tức xuất phát, ngay khi anh ngồi vào trong xe cảnh sát, Mạc Ngữ Luân đã chạy vào, cậu lo lắng, muốn đi theo.

“Cậu đi theo làm gì, sẽ nguy hiểm, cậu ở lại đi!” Trầm Sở Thiên trầm giọng quát, nhìn bộ dáng gầy yếu của Mạc Ngữ Luân không khỏi nhíu mày.

“Tôi, tôi lo lắng, xin cho tôi theo, tôi sẽ không phiền đến hành động của các anh, xin tin tôi, cho tôi đi đi.” Nhớ đến nhân ngư chỉ gặp qua nhưng đã đối xử tốt với cậu, Mạc Ngữ Luân cảm thấy cậu không thể ngồi chờ ở cảnh cục.

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, lại xoa xoa đầu Mạc Ngữ Luân: “Lên xe đi.”

Mạc Ngữ Luân ngồi bên cạnh Trầm Sở Thiên, khứu giác mãnh cảm của yêu thú khiến cậu ngửi rất rõ hương vị nam nhân trên người Trầm Sở Thiên, đột nhiên đỏ bừng mặt. Hồ ly có tính mị, hơi thở nam tính như vậy đối với bọn họ mà nói rất hấp dẫn.

Để ý thấy thần sắc hoảng hốt của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên hỏi: “Cậu sao vậy? Thân thể không khỏe?”

“A, không có, không có.” Mạc Ngữ Luân vội vàng phủ nhận.

“Đúng rồi, cậu tên gì?” Trầm Sở Thiên nhớ ra anh vẫn chưa biết tên người đến báo án này.

“Mạc... Mạc Ngữ Luân.”

“Nga.” Trầm Sở Thiên gật gật đầu, sau đó lại chìm vào trong mớ suy nghĩ về vụ án.

Thấy Trầm Sở Thiên không chú ý đến họ của cậu, Mạc Ngữ Luân thầm yên tâm.

Mạc thị bộ tộc hồ ly trong giới yêu thú là một dòng họ không quá danh tiếng, Mạc Ngũ Luân sợ Trầm Sở Thiên sẽ coi thường cậu.

Khi ngồi trên xe cảnh sát chạy đến tòa nhà, Trầm Sở Thiên đã tìm tư liệu trên máy về tòa nhà kia, căn cứ vào sơ đồ phác thảo của công ty kiến trúc đã vẽ tòa nhà kia do công ty xây dựng cung cấp, đã ghi rõ các cửa ra vào. Anh đưa sơ đồ phác thảo cho cấp dưới xem kỹ, sắp xếp người bao vây xung quanh. Xe chạy như bay trên đường, trong đầu Trầm Sở Thiên suy nghĩ kế hoạch hành động ổn thỏa nhất.

“Trầm ca, hành động như thế nào?” Cấp dưới khẽ hỏi.

Việc xảy ra quá đột ngột, thời gian lại khẩn cấp, mọi người trên xe đều nhìn Trầm Sở Thiên.

“Tôi đang nghĩ...” Trầm Sở Thiên khép hờ mắt suy nghĩ. Mặc kệ hành động ra sao, an toàn của nhân ngư là trên hết, nhất định phải bảo vệ cậu ấy trước, tránh cho bọn chúng vì muốn trốn tội mà giết cậu ấy, thậm chí hủy thi diệt tích (đốt xác xóa dấu vết).

“Cứu người trước tiên.”

“Chuyện này tôi đương nhiên biết.” Trầm Sở Thiên suy nghĩ, sau đó ra lệnh, “Báo cáo với tổng bộ, cho trực thăng sẵn sàng, chúng ta có thể cần sự hỗ trợ của viên cảnh phi công.”

“Này...” Cấp dưới do dự, “Trầm ca, điều động trực thăng cần phó tổng cảnh cục ký tên hạ lệnh.”

Trầm Sở Thiên liếc mắt nhìn cấp dưới một cái, lấy điện thoại ra, “Tôi tấn công trước. Có chuyện gì khẩn cấp, cần ký cái gì, tôi tự tính toán.”

Thấy mấy vị cảnh viên nhìn nhau cười, biểu tình như đang thưởng thức tác phong như sấm chớp của cấp trên bọn họ, Mạc Ngũ Luân kinh ngạc. Cảnh sát Trầm Sở Thiên này thật có chút đặc biệt, không chỉ có khí chất khác hẳn với chính khí của cảnh sát bình thường, phong cách làm việc cũng thực đặc biệt, lại cường thế. Có thể cảm nhận được anh rất mạnh, rất có bản lĩnh, nhưng tác phong làm việc như trong đội cảnh sát có thể thuận lợi sao?

Trong bóng đêm, xe cảnh sát liền tắt hết đèn, lặng lẽ tiếp cận mục tiêu. Dưới sự sắp xếp của Trầm Sở Thiên, nhóm cảnh sát nhanh chóng chia thành mấy tiểu đội, bao vây tòa nhà.

Trầm Sở Thiên dẫn theo mấy cảnh viên phục phía sau hai đồng cát đằng sau tòa nhà, nhìn lên hai cánh cửa phát ra ánh đèn mập mờ.

“Xong lên chưa?” có người hỏi.

“Chưa được.” Trầm Sở Thiên quả quyết ra lệnh.

“Im lặng tiếp cận mục tiêu?”

“Để ta suy nghĩ một chút.”

Lúc này, Mạc Ngũ Luân vẫn lặng lẽ bám theo phía sau Trầm Sở Thiên mở miệng, “Tôi, tôi đi xem thử được không?” cậu nhỏ giọng thỉnh cầu.

“Cái gì?” Trầm Sở Thiên nghiêng mặt nhướn mày, nhìn qua Mạc Ngũ Luân bên cạnh, “Tiểu Mạc, cậu định làm gì?”

Nghe thấy Trầm Sở Thiên gọi cậu thân thiết như vậy, Mạc Ngũ Luân sửng sốt, hồ ly yêu thú, riêng hồ ly của Mạc gia đều bị dùng sắc mặt hèn mọn đối xử, hiện tại cảnh sát này có thể sử dụng ngữ khí tôn trọng nói chuyện với cậu, hơn nữa đồng ý nghe ý tưởng của cậu, Mạc Ngũ Luân đột nhiên cảm thấy cái mũi có chút xót.

Khẽ hít mũi, Mạc Ngũ Luân trấn định cảm xúc, đem ý tưởng của cậu nói ra, “Tôi nghĩ, nếu có thể có ai đó gây chú ý ở cửa ra vào, sau đó có người leo vào bằng cửa sổ, cơ hội cứu được nhân ngư rất lớn. Khi tôi rời đi, đã nhìn thấy anh ấy được đặt rất gần cửa sổ, nếu có thể mang anh ấy từ cửa sổ ra, đối phó với những người trong phòng sẽ tốt hơn, làm như vậy cũng không cần lo nhân ngư sẽ trở thành phương tiện uy hiếp.”

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, không nói gì, ngẩng đầu nhìn tòa nhà. Nếu nhân ngư thật sự gần cửa sổ, đề nghị nhỏ của tiểu hồ ly lại là là kế hoạch khả thi.

“Khi cậu đi cậu ta bị đặt gần cửa sổ, nếu hiện tại cậu ta bị chuyển qua chỗ khác, thậm chí là qua phòng khác, vậy phải làm sao?” Có người đưa ra câu hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn Trầm Sở Thiên.

“Lo trước lo sau sẽ không có cách hành động. Dù sao cũng phải mạo hiểm một chút.” Trầm Sở Thiên nhìn nhóm đồng sự nói: “Cậu, phòng thủ ở lầu sáu; cậu, ở lầu bốn. Cậu, dẫn tiểu hồ ly đi lên bằng cầu thang, tôi sẽ vào bằng cửa sổ, khi nhận được tín hiệu của tôi, các cậu liền gây chú ý ngoài cửa. Cứ như vậy.”

“Vâng.”

Phải hành động, Mạc Ngữ Luân dù căng thẳng nhưng lại có chút hưng phấn. Mọi người đều vào vị trí, Trầm Sở Thiên đi vòng ra phía sau tòa nhà, Mạc Ngữ Luân bước đi mấy bước rồi lại muốn nhìn anh làm thế nào, khi cậu nhìn thấy Trầm Sở Thiên sử dụng dây thừng của bên thi công nhanh nhẹn leo lên, dáng người mạnh mẽ như một hình cắt ra trong bóng đêm làm trong lòng Mạc Ngữ Luân không khỏi sinh ra hâm mộ.

Lặng lẽ đi lên lầu, vị cảnh viên đi cùng Mạc Ngữ Luân đang ở đằng trước. Mạc Ngữ Luân thấy cảnh viên luôn tiến về phía trước, đồng thời vẫn chú ý bảo vệ cậu, bất giác Mạc Ngữ Luân sinh ra ngưỡng mộ nghề cảnh sát này, quả nhiên, bọn họ là người đáng tin cậy nhất.

Nấp bên ngoài căn phòng ở lầu năm, cảnh viên ra hiệu Mạc Ngữ Luân nằm thấp người xuống, im lặng chờ lệnh. Khi cảnh viên nghe được mệnh lệnh của Trầm Sở Thiên truyền qua bộ đàm, anh đứng thẳng dậy chạy vào trong phòng. Trong tích tắc, trong đầu Mạc Ngữ Luân đột nhiên nảy ra một kế, cậu lập tức hóa thành tiểu hồ ly, lén chui vào trong, cũng không để ý trong phòng đang xảy ra chuyện gì, nhắm mắt nhắm mũi ‘ngao ngao ngao ngao’ gào một trận, tòa nhà trống lốc khiến tiếng kêu vang vang chấn động, giống như tiếng sấm.

Bóng đêm yên tĩnh đột nhiên vang lên thanh âm quá lớn, trong phút chốc có lực uy hiếp cực lớn, mấy nam nhân trong phòng đều ngẩng người, nhất thời chưa biết xảy ra chuyện gì, toàn bộ cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, Trầm Sở Thiên đang lặng lẽ nấp ngoài cửa sổ chợt lẩn người vào trong, kinh nghiệm của anh trong một giây đã đoán được rõ ràng tình huống đang xảy ra bên trong, nhìn thấy người đang bị trói trong cái túi cách cửa sổ không xa, Trầm Sở Thiên lao nhanh đến, ôm lấy cậu ta, sau đó xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, bọn người trong nhà đã nhìn thấy Trầm Sở Thiên, cũng thấy anh ôm nhân ngư nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng bọn họ muốn làm gì cũng không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Trầm Sở Thiên sớm đã xiết chặt dây thừng lên giàn giáo ngoài tòa nhà, người anh khẽ rung, một tay ôm chặt người trong lòng còn dùng thân thể bảo vệ cậu, giúp cậu tránh sự tấn công bất ngờ từ phía trên, tay kia nắm chặt dây thừng, nhanh chóng thả người xuống, ngay lập tức có cảnh viên tiếp ứng chạy đến đỡ lấy người trong lòng Trầm Sở Thiên.

Dựa vào ánh đèn nhấp nháy Trầm Sở Thiên vội nhìn mặt nhìn vừa được cứu, liếc mắt nhìn liền biết đã cứu đúng người. Trầm Sở Thiên lập tức phân phó: “Nhanh, mang vào trong xe, bảo vệ thật tốt, đưa cậu ta đến bệnh viện đi.”

“Vâng.”

“Đến bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn. Không cần nhiều người, dọc đường chú ý tình huống xung quanh. Liên tục giữ liên lạc.”

“Vâng.”

Tiếng còi xe cảnh sát chỗ Lộ Dịch An vang lên, Trầm Sở Thiên xoay người đi lên lầu, khi anh bước vào trong phòng, cảnh viên chạy vào đầu tiên đang đấu với yêu thú, Trầm Sở Thiên rút súng hướng lên trần nhà bắn một phát, “Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích!”

Có mấy yêu thú lập tức ôm đầu ngồi xuống, nhưng vẫn còn vài con cố gắng chống cự, nhóm cảnh viên bao vây dưới lầu cũng đã chạy lên, không bao lâu đám yêu thú đã nhất nhất bị chế ngự, nhóm cảnh viên dùng công tay chuyên dụng công từng con từng con, có yêu thú hóa thành nguyên hình, cảnh viên đã sớm có

chuẩn bị sử dụng vòng thương (súng bắn ra lưới) và vòng trụ (súng bắn ra cái ***g), sau đó trối lại mang xuống dưới.

Sau khi kết thúc hành động, Trần Sở Thiên thở ra một hơi dài, anh nhớ đến tiểu hồ ly báo án, “Tiểu hồ ly kia đâu? Mạc Ngữ Luân đâu?”

“Di, vừa rồi còn ở đây a.”

Trần Sở Thiên chạy lên lầu kiểm, nhưng không thấy được bóng dáng Mạc Ngữ Luân, cậu ấy thế nào rồi? Có bị thương? Trong lòng Trần Sở Thiên nóng như lửa đốt, quanh quẩn tìm kiếm mấy lần trong phòng, lại túm lấy cấp dưới truy hỏi.

“Vừa rồi rất rối loạn, chúng tôi đều vội bắt người, không để ý đến tiểu hồ ly kia.”

“Cậu ấy có bị thương không?” Trần Sở Thiên vội hỏi, Còn chưa kịp cảm ơn Mạc Ngữ Luân, nếu hại cậu ấy bị thương lại tìm cậu ấy không ra, anh không thể tha thứ cho mình, “Hắn là không có, sau khi chúng tôi chạy vào phòng, cậu ta liền vọt qua một bên.”

“Cậu ấy ở đâu?”

“Có thể đi mất rồi.” Cảnh viên gãi đầu.

“Đi...” Trần Sở Thiên sửng sốt, khó nén mất mát trên khuôn mặt, “Cậu ấy như thế nào...” sau đó nói tiếp, “Nhanh đi tìm cậu ấy!”

“Trầm ca, nếu cậu ta muốn rời đi ngay sau khi hành động kết thúc, chúng tôi đi đâu tìm cậu ta bây giờ?”

Trần Sở Thiên giật mình, chưa cảm ơn được Mạc Ngữ Luân khiến trong lòng anh cảm thấy không thoải mái. Vì sao vừa kết thúc, Tiểu Mạc lại lặng lẽ rời đi? Không muốn gây rắc rối sao? Ngay từ đầu khi đi ngang qua tòa nhà xây dựng dở dang này, cậu ấy hoàn toàn có thể không để ý đến ánh đèn trên lầu. Cho dù cậu ta chỉ vô tình phát hiện bọn bắt cóc, nhưng... cậu ấy như vậy liền rời đi...

Tuy đã giải cứu nhân ngư thành công, trong lòng Trần Sở Thiên lại không thoải mái, như bị mắc cở, vẻ mặt buồn bực cùng đồng sự quay về cảnh cục.

Nhìn thấy cảnh viên đưa Lộ Dịch An đến, Lãnh Tinh Hồn vui mừng thở dài nhẹ nhõm, một bên sai Ô Mễ gọi điện thoại cho Đàm Văn Sơ, một bên bắt đầu mang Lộ Dịch An vào trong phòng khám kiểm tra thân thể.

Đến khi Đàm Văn Sơ và Lộ Vi cùng Hoa thú chạy như bay vào trong bệnh viện, Lãnh Tinh Hồn đã đợi sẵn.

“Tiểu An thế nào?” Đàm Văn Sơ vừa vào đến cửa đã túm lấy Lãnh Tinh Hồn hỏi.

“Yên tâm, yên tâm, cậu ta rất khỏe, không bị thương. Hiện tại được hiệu còn chưa hết, cậu ta vẫn còn ngủ, tôi đã kiểm tra cho cậu ta, tất cả đều ổn.”

Lộ Vi ôm lấy Đàm Văn Sơ vui mừng đến phát khóc.

Hoa thú đứng một bên không ngừng lặp đi lặp lại: “Thật tốt quá, thật tốt quá...”

“Có thể mang cậu ấy trở về không?”

“Có thể. Chờ khi cậu ta tỉnh dậy, cho cậu ta uống một chút nước khoáng, sau đó tôi sẽ đến nhà cậu kiểm tra cho cậu ta một chút.”

“Cảm ơn!” Đàm Văn Sơ nắm chặt tay Lãnh Tinh Hồn, Lộ Vi đứng bên cạnh liền nói lời cảm tạ, “Cảm ơn anh, Âm Dương sư đại nhân.”

“Vẫn nên cảm ơn cảnh sát đi.”

Chạng vạng hôm sau, Lộ Dịch An tỉnh lại, khi cậu mở mắt, nhất thời chưa nhận ra đang ở đâu, chỉ nghe bên tai những thanh âm vui mừng, “A, cậu ấy tỉnh, cậu ấy tỉnh...”

“Tiểu An, Tiểu An...”

Lộ Dịch An quay đầu nhìn sang bên cạnh, dưới ánh sáng mờ mờ trong phòng, cậu thấy Đàm Văn Sơ ngồi đầu giường, Lộ Vi và Hoa thúc đứng phía sau anh, cách đó không xa, người giúp việc Đàm gia, tài xế, người làm vườn đều đứng đó nhìn cậu, tất cả mọi người lộ ra biểu tình vui mừng. Sau đó, trí nhớ trong mấy ngày qua đều quay về, giọng Lộ Dịch An khàn khàn, cất tiếng, “Em... em đang ở nhà sao...”

“Tiểu An,” Đàm Văn Sơ nắm lấy tay Lộ Dịch An, không ngừng hôn lên tay cậu, “Đúng, Tiểu An, em đang ở nhà, em đang ở nhà.”

“Anh tìm được em rồi?”

“Đúng, tìm được rồi.”

Nhớ lại sau khi bị trói, cậu bị ép uống thuốc, sau đó trong đầu chỉ là một mảnh hôn ám, Lộ Dịch An vươn tay ôm chặt Đàm Văn Sơ, “Em còn sống?”

“Đương nhiên, Tiểu An, em rất khỏe, em rất khỏe.”

Nâng đầu ra khỏi vai Đàm Văn Sơ, nhìn Lộ Vi đứng một bên lặng lẽ khóc, Lộ Dịch An vươn tay ra với lấy nàng: “Lộ Vi...”

Lộ Vi nghẹn ngào ôm lấy Lộ Dịch An, không ngừng vuốt tóc cậu, “Tiểu An, cậu không sao, không sao cả, thật sự là quá tốt, thật quá tốt...”

Hoa thúc và nhóm người làm cũng vây xung quanh, từng người ôm lấy Lộ Dịch An, biểu lộ sự nhớ nhung cùng trấn an cậu.

Nhượng Lộ Dịch An uống hơn phân nửa ly nước khoáng, Đàm Văn Sơ muốn để cậu hảo hảo nằm nghỉ, “Tiểu An, nghỉ một chút đi.”

Lộ Dịch An không chịu nằm xuống, “Em đã ngủ nhiều rồi, không muốn ngủ tiếp, đầu mơ màng.”

“Vậy dựa vào đây một chút.” Đàm Văn Sơ dựng gối thẳng lên, giúp Lộ Dịch An ngồi lên, lại để cậu dựa vào thật thoải mái.

“Chúng ta để Tiểu An yên tĩnh nghỉ ngơi đi,” Lộ Vi khẽ hôn lên trán Lộ Dịch An, sau đó ra hiệu cho những người khác, nàng kéo Hoa thúc và những người khác ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa phòng.

Thấy mọi người rời đi, Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An nhìn nhau cười, bọn họ biết, mọi người muốn cho bọn họ cơ hội bên nhau.

Lại nắm lấy tay Lộ Dịch An, giữa hai người đã không còn cần lời nói, Đàm Văn Sơ vươn tay đặt lên sau cổ Lộ Dịch An, kéo cậu đến gần, trán chạm trán, tư thế thân mật làm cả hai đều mỉm cười.

Thở dài một hơi, Đàm Văn Sơ nói, “Em đã trở lại... Anh rất vui, em có biết mấy ngày qua anh rất lo lắng cho em không? Thật sự rất nhớ em.”

“Em rất khỏe, em không sao.” Lộ Dịch An ôm vai Đàm Văn Sơ, đem mặt vùi vào trong cổ anh.

“Xin lỗi, đều là anh không tốt.” Trong thanh âm của Đàm Văn Sơ tràn đầy ảm nẫn.

“Sao lại có thể trách anh được?”

“Là anh để em bị thương, anh phải biết cách bảo vệ em chứ, kết quả lại thành như vậy.”

“Xem này, em cũng không bị thương, hơn nữa em một chút cũng không sợ hãi, em biết em sẽ trở lại cạnh anh.”

“Anh sẽ không để em rời xa anh nữa.” Đàm Văn Sơ cực kỳ nghiêm túc hứa.

“Có một điều em muốn nói với anh,” Lộ Dịch An ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn Đàm Văn Sơ, trong bóng tối cậu chỉ thấy được bóng dáng của Đàm Văn Sơ, đôi mắt sáng khiến Lộ Dịch An mê mẩn, kim lòng không được vươn tay vuốt hai má Đàm Văn Sơ, “Đầu tiên, em nghĩ nếu sau khi bị bắt rồi bị thương, em cũng đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, em nhất định sẽ không khóc. Anh hiểu ý em không?”

“Ân,” Đàm Văn Sơ nắm chặt tay Lộ Dịch An, đầu ngón tay cảm nhận được sự mạnh mẽ toát ra từ đôi phương.

“Nhân ngư chúng ta tuyệt đối không bán đứng đồng loại. Ngay khi bị bắt em đã quyết tâm như vậy. Em đau lòng, sợ hãi sẽ không còn gặp lại anh, nhưng không phải vì vậy mà em vứt bỏ lòng tin của mình. Văn Sơ, xin lỗi...”

“Đừng, đừng nói như vậy.” Đàm Văn Sơ không khỏi lại ôm chầm lấy Lộ Dịch An, “Tiểu An, đừng nói như vậy.”

“Khi chúng ta chưa gặp nhau, em đã từng tưởng tượng ra bộ dáng của anh. Em thập phần chờ mong trong lòng, đồng thời cũng sợ hãi, sợ sẽ không gặp được anh, sợ em sẽ cô đơn một mình, sống suốt quãng đời còn lại. Ở mãi dưới đáy biển tăm tối, ngay cả khi mở to hai mắt cũng chỉ là một mảnh hắc ám nhìn không thấy gì. Mặc kệ là ngủ dưới đáy biển hay trên bùn nhão, ẩn nấp trong khe san hô, hay tránh né cá voi sát thủ, cá mập hổ cùng những người truy bắt chúng ta, em đều nghĩ, có lẽ trước khi gặp được anh thì em đã chết rồi. Khi đó em không biết anh ở đâu, em lại tự an ủi mình – nếu không gặp nhau, có lẽ em cũng không luyến tiếc nhiều như vậy.”

“Tiểu An...” Đàm Văn Sơ không biết phải nói gì, nhân ngư là loài vật chung tình, vì yêu mà bất chấp tất cả, thậm chí từ bỏ cả sinh mệnh. Biết Lộ Dịch An yêu anh, Đàm Văn Sơ chỉ tiếc không sao đáp lại cho đủ.

Lộ Dịch An nói tiếp: “Sau đó, em lên bờ, em thích đất liền, thích hoa, thích ánh mặt trời. Em thử hát ca khúc lưu truyền trong tộc, em nghĩ có thể sẽ gặp được. Anh xuất hiện, một chút cũng không sợ bộ dáng của em, không ngại em có đuôi cá, không giống như con người, anh vươn tay ra với em... Văn Sơ, em đối với anh, với đồng loại, nếu em phải chọn một trong hai, em hy vọng anh có thể hiểu cho em. Hiện tại, em muốn nói với anh rằng, em yêu anh ngang bằng em yêu chính bản thân mình, em hy vọng có thể cùng anh cả đời.”

Nghe Lộ Dịch An bày tỏ tấm chân tình, Đàm Văn Sơ nghẹn ngào, anh gật đầu không ngừng, anh ôm lấy hai má Lộ Dịch An kề sát vào mặt mình, “Anh hiểu, anh hiểu tất cả.”

“Cám ơn anh đã hiểu.”

“Anh sẽ không để em bị thương, em không để người ta tách em ra khỏi anh, đây là lời hứa của anh.”

Lộ Dịch An không nói gì nữa, nắm chặt hai vai Đàm Văn Sơ, “Con người, xin hãy hảo hảo chiều cổ em, em cũng hảo hảo chiều cổ anh.”

“Ân, anh cũng sẽ như vậy.”

Nghe nhịp tim đập của nhau, lặng lẽ ôm chặt lấy nhau, đôi tình đã trải qua kiếp nạn, tim như càng kết chặt hơn.

“Khuya rồi, ngủ đi.” Lộ Dịch An nâng đầu đang chôn trong lòng Đàm Văn Sơ lên, nhẹ giọng nói.

“Ân, hảo hảo nghỉ ngơi. Về nhà rồi, không sao cả.” Đàm Văn Sơ nói xong, đỡ Lộ Dịch An nằm xuống, anh đứng lên định rời đi, bị Lộ Dịch An kéo góc áo lại.

Đang định Lộ Dịch An còn có chuyện gì, Đàm Văn Sơ nhìn thấy Lộ Dịch An xốc chân lên, vỗ vỗ lên giường, Đàm Văn Sơ hiểu rõ ý cậu, cậu muốn anh lưu lại, vì thế Đàm Văn Sơ cởi áo sơ mi, cởi quần dài, nằm xuống bên cạnh Lộ Dịch An.

Lộ Dịch An giống như con cá, trượt vào trong lòng Đàm Văn Sơ, khi được ôm lấy, cậu nhắm mắt thỏa mãn khẽ nói: “Đây là nơi an toàn nhất thế giới.”

* * *

Hôm sau, vụ án cần lấy khẩu cung của Đàm Văn Sơ, anh liền chạy đến cảnh cục, sau khi cung cấp toàn bộ thông tin cần thiết cho cảnh sát, Đàm Văn Sơ đến cảm ơn Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên không kể công, anh nói cho Đàm Văn Sơ biết có người qua đường đã cung cấp thông tin rất quan trọng, giúp cảnh sát cứu Lộ Dịch An ra.

“Cậu ta ở đâu, tôi đến hảo hảo cảm ơn.” Đàm Văn Sơ lập tức hỏi.

“Cậu ta,” Trầm Sở Thiên thở dài, “Vừa bắt bọn bắt cóc xong, cậu ta liền ly khai, chúng tôi cũng không tìm thấy cậu ta. Căn cứ vào danh tính cậu ta cung cấp, bắt quá vẫn chưa tìm thấy gì. Chỉ biết cậu ta là hồ ly yêu thú.”

KHông thể hảo hảo biểu đạt lòng cảm ơn khiến Đàm Văn Sơ thất vọng, khi anh biết người qua đường kia là hồ ly yêu thú, trong lòng có cảm giác khác lạ, anh cảm thấy hẳn là hồ ly yêu thú anh từng gặp qua. Vì sao lại có ý nghĩ như vậy, tự Đàm Văn Sơ cũng không biết rõ.

Từ cảnh cục về nhà, Đàm Văn Sơ phát hiện Lộ Dịch An đã ra khỏi giường, lúc này đang giúp người làm vườn tưới hoa, cậu nhìn thấy Đàm Văn Sơ trở về, vội chạy đến đón anh.

“Tiểu An, sao em lại ra đây?” Ôm lấy Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ vội hỏi.

“Em vốn không sao, tỉnh rồi đương nhiên phải dậy thôi. Văn Sơ, anh chuyển tất cả hoa về đây rồi sao? Cảm ơn!” Lộ Dịch An tươi cười nói.

Đàm Văn Sơ đã đem những vật phẩm từ chỗ của chuyển về Đàm gia, nghe vậy liền gật đầu, “Phải.”

“Chúng ta chuyển về đây ở sao?”

“Đúng.”

“Vậy, đến hoàng hôn có thể đi dạo trên bờ biển sao?”

“Đúng.”

“Thật tốt quá!” Hoan hô một tiếng, Lộ Dịch An lại chạy về tưới nước, nhìn bóng cậu dưới ánh mặt trời, trong lòng Đàm Văn Sơ cảm thấy thật an tâm.

Sau khi tản bộ trên bãi biển của Đàm gia về cũng đã khuya, Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Dịch An đi chân trần vào huyền quan, đặt ngón trở lên môi, bọn họ không muốn kinh động để phải nghe Hoa thúc giáo huấn. Sau khi im lặng chuồn vào phòng thành công, hai người dựa vào cửa nhìn nhau cười.

“Hôm nay chơi về trễ quá.” Đàm Văn Sơ nhìn đồng hồ.

“Lần sau không như vậy nữa.”

“May mắn là không bị phát hiện, bằng không khẳng định chắc chắn sẽ nghe Hoa thúc dài dòng – Thân thể Tiểu An mới tốt lên cậu liền dẫn y ra ngoài ngoạn lâu như vậy, một mình đi dạo trên biển cũng không sợ gặp chuyện không may, không được xuống biển bơi...” Đàm Văn Sơ bắt chước thanh âm Hoa thúc nhỏ giọng nói, còn học theo bộ dáng Hoa thúc đưa tay lên sờ cằm cằm bản không có lấy một cọng râu.

Lộ Dịch An nói tiếp theo: “...Sao lại đi chân trần lên sàn nhà, ngoạn ngoạn đem bữa khuya ăn hết...”

Hai người cười rộ lên, dau đó Đàm Văn Sơ hỏi: “Em có đói bụng không, có muốn ăn gì không, khẳng định Hoa thúc vẫn còn để mấy món ngon trong bếp.”

Lộ Dịch An lắc đầu, “Không, không ăn.”

“Vậy tắm sơ qua rồi ngủ đi.” Đàm Văn Sơ nói xong, hôn khê lên thái dương Lộ Dịch An, “Ngủ ngon.”

Nhìn Đàm Văn Sơ giơ tay vặn chốt cửa muốn rời đi, Lộ Dịch An vươn tay ra kéo góc áo anh, cúi đầu không nói gì. Đàm Văn Sơ giật mình, lập tức hiểu được ý Lộ Dịch An, anh nhẹ giọng hỏi: “...Có thể chứ?”

Lộ Dịch An ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, liếc mắt nhìn liền hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương, Đàm Văn Sơ mỉm cười ôn nhu, vươn tay nắm lấy thắt lưng Lộ Dịch An kéo cậu vào trong lòng mình, “Nhớ anh sao?”

“Nhớ a.”

“Anh cũng vậy.”

Hơi nhón chân lên, Lộ Dịch An đem môi kề sát đến bên tai Đàm Văn Sơ, “Chúng ta đi tắm đi.”

“Hào.” Nói xong, Đàm Văn Sơ xoay người, ôm lấy Lộ Dịch An bước đến phòng tắm. Đứng dưới vòi hoa sen, Đàm Văn Sơ không nhận được hôn lên hai má Lộ Dịch An, Lộ Dịch An một bên cười tránh đi, một bên cởi nút áo sơ mi Đàm Văn Sơ.

Thấy Lộ Dịch An vuốt ve người mình, Đàm Văn Sơ trêu: “Tiểu An háo sắc.”

“Đó là vì dáng của anh đẹp.” Lộ Dịch An đối với từng góc cạnh trên cơ thể của Đàm Văn Sơ đều thập phần mê mẩn, là kết quả của nhiều năm vận động. Đối với cậu mà nói, nhân ngư cậu tuy rằng cũng không quá gầy yếu, nhưng lại có vẻ tinh tế (thon thả).

“Thấy anh rất đẹp trai sao?” Đàm Văn Sơ một bên hỏi, một bên liếm lỗ tai Lộ Dịch An.

“Đẹp a, cực kỳ đẹp. Anh là một con người anh tuấn nhất.”

“A, em nói thử xem, nếu ngày đó, anh đứng trước mặt em lại là một tên gốc mập ù, em sẽ thế nào?” Đàm Văn Sơ tưởng tượng ra cảnh đó, chính anh cũng không nhận được cười, “Àn, sẽ thích y sao?”

“Nếu y có thể nghe thấy tiếng hát của em, thì sẽ như thế.” Lộ Dịch An trả lời chắc chắn.

“A, không được, sao có thể để em thích người khác. May mắn, người nghe được tiếng hát của em là anh.” Thấy đáp án không giống như suy nghĩ của mình, Đàm Văn Sơ có chút ghen tuông, nắm chặt thắt lưng của cậu kéo lại gần, “Hiện tại em là của anh, thuộc về anh, hiểu chưa?”

“Àn.” Dịu dàng trả lời, Lộ Dịch An giơ tay lên, để Đàm Văn Sơ giúp cậu cởi chiếc áo sơ mi trên người ra.

Mở nước ấm, Đàm Văn Sơ ôm Lộ Dịch An dưới vòi sen, khẽ vuốt làn da ướt nước, “Sờ thực hảo hoạt (trơn nhẵn)...”

“Thích không?”

“Đương nhiên.”

Cánh tay lướt lên bờ vai đối phương, Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An ôm lấy nhau, hôn nhau thật sâu, tình cảm ái mộ cùng lưu luyến tràn ngập trong lòng cả hai, đem đối phương quý trọng như bảo vật.

“Muốn hay không trở về phòng?” Đàm Văn Sơ nhẹ giọng hỏi.

Lộ Dịch An không trả lời, dùng thân thể cọ cọ lên người Đàm Văn Sơ, cảm thấy cậu vội vàng, Đàm Văn Sơ cười khê, giữ thành bồn tắm ngồi xuống, không đợi anh ôm lấy, Lộ Dịch An đã tự ngồi khoả trên người anh.

“Hôm nay Tiểu An quá nhiệt tình...” Đàm Văn Sơ nỉ non, khẽ cắn lên cằm Lộ Dịch An.

“Bởi vì nhớ anh...” Lộ Dịch An nhồm người lên, Đàm Văn Sơ đỡ lấy thắt lưng cậu, để cậu từ từ ngồi xuống, cảm nhận rõ ràng phân thân hỏa nhiệt từ từ tiến vào trong người, trong một thoáng Lộ Dịch An cảm thấy ngưỡng ngừng, liền khép hờ mắt lại, nhưng ngay sau đó, đôi môi của Đàm Văn Sơ liền kề sát, hôn Lộ Dịch An.

Thân thể chậm rãi thích ứng, sau khi cảm giác áp bách biến mất, Lộ Dịch An khẽ động động thắt lưng, cảm giác tê dại cùng thoải mái từ nơi hai người kết hợp truyền đến, giống như sóng thủy triều dần dần lan tràn ra khắp thân thể. Mỗi lần đều muốn đem cảm giác khoái nhạc này lưu lại lâu một chút, nhưng Lộ Dịch An biết cậu sẽ không kiên trì được lâu, rất nhanh sau đó sẽ vì theo đuổi khoái cảm cực hạn mà trở nên cuồng loạn hơn.

Ôm chặt vai Đàm Văn Sơ, trên người anh mà đóng đưa thân thể, khoái cảm lần áp ngưỡng ngừng, Lộ Dịch An đã học được cách như thế nào để biểu đạt được sự khát vọng của cậu với Đàm Văn Sơ. Quả nhiên, Đàm Văn Sơ đã phối hợp được với Lộ Dịch An mà bắt đầu những động tác luật động, khoái cảm ngày càng mãnh liệt, Lộ Dịch An cảm thấy như cậu sắp bị nhấn chìm.

Dần dần thoát khỏi hoan ái, cánh tay Lộ Dịch An nguyên bản vẫn ôm lấy vai Đàm Văn Sơ buông lỏng, thân thể đóng đưa, cậu không cần, thả lỏng toàn thân, cậu biết Đàm Văn Sơ sẽ ôm chặt lấy cậu, hiện tại cậu chỉ cần hảo hảo hưởng thụ những gì đối phương mang đến cho cậu. Ở phía sau, tay Đàm Văn Sơ đang nắm chặt thắt lưng mang đến cảm giác an toàn cho Lộ Dịch An.

Ngửa đầu ra sau, Lộ Dịch An đã sắp lên đến đỉnh khoái cảm, nhưng thời khắc cực hạn kia lại chậm chạp không đến, trong lòng khao khát không ngừng, hơi hơi mở mắt, Lộ Dịch An nhìn Đàm Văn Sơ, lúc này hai bên thái dương của Đàm Văn Sơ có một giọt nước, không biết là nước hàu mồ hôi, Lộ Dịch An nghiêng người, vươn đầu lưỡi liếm đi giọt nước kia. Ánh mắt hai người chạm nhau, trong đôi mắt là sự say mê đối phương, trong khoảnh khắc vui sướng đó, Lộ Dịch An chỉ hận không thể đem thân thể mình hòa vào trong ngực Đàm Văn Sơ.

“Hô...” Chậm rãi thở ra một hơi, Đàm Văn Sơ đem cả người chìm vào trong bồn tắm, sau đó ôm vai Lộ Dịch An, để cậu tựa vào ngực anh.

Dưới sự ấm áp của làn nước, Lộ Dịch An thoải mái nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Thoải mái không?” Đàm Văn Sơ nhẹ giọng hỏi.

“Àn.”

Bàn tay mơn trớn thất lưỡng Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ cười hỏi: “Chúng ta như thế này, có giống như ‘ngư thủy chi hoan’ không?” (cá nước thân mật)

Lộ Dịch An nắm lấy bàn tay Đàm Văn Sơ áp lên mặt mình, cậu rất thích bàn tay của Đàm Văn Sơ, bởi vì cậu biết, có rất nhiều điều cậu không hiểu, cũng không thể làm được những chuyện mà Đàm Văn Sơ có thể làm, “Anh là nước, hay là cá...”

“Anh?” Đàm Văn Sơ hôn lên cổ Lộ Dịch An, “Anh là của em...”

Ngay khi Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An lại bắt đầu hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào, nỗi buồn bực của Trầm Sở Thiên càng ngày càng chồng chất. Anh nỗ lực tìm kiếm tiểu hồ ly kia, nhưng vẫn không có chút tin tức, thân là cảnh sát, Trầm Sở Thiên cảm thấy thật sự thất bại. Cố ý muốn đem tâm tình phiền muộn đến kể lể một phen với hảo bằng hữu, lại sợ sẽ vô tình bị trêu học, Trầm Sở Thiên chỉ có thể đem tất cả buồn phiền kia chôn trong lòng.

Chuyện bắt cóc đã được xác định, bọn tội phạm đều nhận sự trừng phạt tương xứng. Đàm Văn Sơ liền dự tính chính thức đăng ký cùng Lộ Dịch An.

“Ở lại, sống cùng chúng tôi, được không?” Biết Lộ Vi muốn quay về đại dương, Lộ Dịch An nắm tay nàng, cầu xin nàng có thể lưu lại.

“Cậu đã trưởng thành...” Nhìn người trước mặt mang đôi mắt xanh biếc đã mạnh mẽ hơn xưa rất nhiều, Lộ Vi chân thành nói, “Còn nhớ không? Cậu dẫn tôi xuống chợ đêm, ngay lúc đó, tôi đã thấy được, cậu có thể sống một mình rất tốt, cậu không còn là tiểu nhân ngư lên khóc thảm trong huyết động sau dãy san hô, hơn nữa còn có một người tốt như vậy bên cạnh cậu. Tôi muốn quay về đại dương, đó là khát vọng trong lòng tôi, đừng cố thuyết phục tôi nữa, cũng đừng lo khi tôi quay về sẽ cô đơn, trong biển sâu chúng ta còn vô số bằng hữu. Để tôi đi đi.”

“Được rồi.” Biết Lộ Vi không thể không đi, Lộ Dịch An chỉ có thể đồng ý, “Cho dù phải đi, sau khi dự hôn lễ của tôi rồi đi, được không?”

“Đương nhiên.”

Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An ai cũng không muốn chuyện kết hôn phải làm rầm rộ, chỉ đơn giản đi đăng ký, sau đó làm một bữa cơm nhỏ nhỏ ngay hậu viện của Đàm gia.

Vài người anh em họ của Đàm Văn Sơ đến dự lễ, cha và mẹ Đàm Văn Sơ đều không đến, bắt quá bọn họ đều gửi lời chúc.

Ngày hôn lễ, sau khi đón khách, Đàm Văn Sơ ngồi xuống nghỉ ngơi, đó là một ngày nắng đẹp, trời xanh không một gợn mây, bãi cỏ hậu viện xanh ngắt, bóng cây đong đưa, nhìn ra xa xa, dưới triền núi xanh biếc là bờ cát vàng óng ánh, xa hơn nữa là mặt biển xanh thẳm, cảnh sắc đẹp giống như một bức họa, Đàm Văn Sơ cảm thấy hạnh phúc đến xót xa. (???)

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Lộ Dịch An bước đến, kéo Đàm Văn Sơ, “Dạy em khiêu vũ được không?”

“Em muốn học?”

“Đúng vậy. Em muốn rất nhiều thứ.”

Đàm Văn Sơ đứng lên nắm lấy tay Lộ Dịch An, đôi mắt xanh biếc dưới ánh mặt trời lấp lánh động nhân, cảm nhận được ấm áp từ bàn tay, biết ái nhân ngay bên cạnh, cảm giác mơ hồ liên tiêu thất, Đàm Văn Sơ cảm thấy trong lòng rất vững tâm.

Trong tiếng nhạc, Đàm Văn Sơ kéo Lộ Dịch An chậm rãi nhảy, Lộ Dịch An không theo kịp nhịp điệu, thường đạp lên chân Đàm Văn Sơ, cậu hồi hồi lè lưỡi, em họ Đàm Văn Sơ đứng một bên nhìn thấy cười rộ lên, sau đó mọi người cùng cười.

Hoa thúc nhẹ nhàng ôm lấy vai Lộ Vi, hai người nhìn trao nhau ánh mắt ‘Nhìn bọn họ kìa’, đều vì người mình quan tâm nhất đã có nơi quy túc mà cao hứng.

Trầm Sở Thiên một bên uống rượu, một bên dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hai người đang nhảy kia, Lãnh Tinh Hồn ngồi bên cạnh chọc: “Như thế nào, tâm động rồi?”

“Ngô...”

“Tôi nhớ người nào đó đã nói rất kiên quyết, muốn lông bông cả đời.”

“Đó là cậu nói đi.” Trầm Sở Thiên tức giận liếc nhìn Lãnh Tinh Hồn.

* * *

“Các cậu đang nói gì vậy?” Trong lúc vô tình nghe được đoạn đối thoại của Đàm Văn Sơ và Lộ Dịch An, Hoa thúc kêu lớn.

Đàm Văn Sơ quay đầu lại, bất mãn nhìn Hoa thúc, “Thân là lão nhân gia, sao ngài lại trốn trong góc nghe lén người trẻ tuổi nói chuyện.”

“Cậu nói ai là lão nhân gia!”

“Được rồi, được rồi, trưởng bối. Ngài sao lại đứng ở đó?”

“Tôi chỉ vừa đi đến,” Hoa thúc nói xong, bước xuống cầu thang, đi đến cạnh Lộ Dịch An, “Tiểu An, cậu vừa rồi đã nói gì?”

“Nga,” Lộ Dịch An giơ tài liệu trong tay, “Tôi muốn Văn Sơ dạy tôi lái xe, không biết lái xe cũng không thuận tiện, nếu tôi học được sẽ tự mình đến lớp học bổ túc.”

Hoa thúc kêu lên oai oái, “Không, không được, tuyệt đối không thể để cậu ta chỉ cho cậu, cậu ta chuyên gia tăng tốc, cậu ta không phải thầy giáo tốt.”

Đàm Văn Sơ cố tình dùng thanh âm phản đối: “Hoa thúc, chú như thế nào có thể đánh giá tôi như vậy được, lại nói, tôi cũng đã từng đoạt giải đua xe.”

“Cho nên, mới không thể để cậu chỉ,” Hoa thúc lập tức khuyên can Lộ Dịch An, “Tiểu An, bây giờ cậu ra ngoài vẫn phải dẫn theo bảo vệ, chuyện này phải đồng ý với tôi. Mặt khác, muốn học lái xe, trong nhà có thầy giáo hướng dẫn cho cậu, hoặc là ghi danh vào trường học, tóm lại, học với ai cũng được, chỉ không thể học với thiếu gia.”

Lộ Dịch An quay mặt đi, đánh giá vẻ mặt túng quẫn của Đàm Văn Sơ, ‘phốc’ một tiếng bật cười.

“Không công bằng, Hoa thúc.”

“Cái gì mà không công bằng! Tôi nói không được là không được. Khi Lộ Vi đi, vẫn luôn dẫn tôi hảo hảo chiếu cố Tiểu An, tôi cũng không thể đem Tiểu An giao vào tay những phần tử nguy hiểm.”

Nghe thấy Đàm Văn Sơ đã thăng cấp thành ‘phần tử nguy hiểm’, Lộ Dịch An cười lớn thành tiếng.

Tìm lý do vớ vẩn đuổi Hoa thúc đi, Đàm Văn Sơ thở phì phì ngồi xuống, không cam tâm nói: “Thật là, đem anh so sánh đến mức không chịu nổi như vậy.”

“Hoa thúc quan tâm anh mà.”

“Anh muốn chỉ cho em, trừ bỏ lái xe, anh còn có thể chỉ em chơi bóng, cưỡi ngựa, trượt tuyết, nhảy dù, còn có đấu kiếm phương Tây, tất cả anh sẽ đều chỉ cho em hết.”

“Còn có khiêu vũ nữa.” Mắt Lộ Dịch An sáng lên.

“Đúng, còn có khiêu vũ.”

“Quyết định rồi đó.” Lộ Dịch An vươn tay ra, ra hiệu Đàm Văn Sơ cùng cậu bắt tay ước định, khi hai bàn tay nắm lấy nhau, Đàm Văn Sơ khẽ dùng lực đem Lộ Dịch An ôm vào trong lòng, hai người cùng ôm chặt lấy nhau.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Một ngày, Đàm Văn Sơ tan ca về nhà, khi đi lên lầu bước vào trong phòng mình, anh nhìn thấy Lộ Dịch An đang ngồi nơi bàn học làm bài tập, nhìn người yêu nhẩn mặt nhịu mày, bộ dáng thật sự chú tâm làm bài tập, Đàm Văn Sơ bất giác muốn cười.

“Tiểu An.”

“A, anh đã về.” Lộ Dịch An đặt bút xuống chạy đến, ôm lấy cổ Đàm Văn Sơ, bám dính lấy anh.

“Tiểu An, anh có vật này muốn cho em xem.” Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Dịch An đến ngồi xuống sofa.

“Là gì vậy?” Lộ Dịch An hưng phấn.

Đàm Văn Sơ từ trong cặp tài liệu lấy ra một tập hồ sơ, đưa cho Lộ Dịch An, Lộ Dịch An nhận lấy, lật lật xem, đột nhiên trừng mắt quay sang nhìn Đàm Văn Sơ, “Uy, anh không phải muốn chinh em đấy chứ, rõ ràng biết em hiện tại học tiếng Anh chưa giỏi, còn đưa văn kiện bằng tiếng Anh cho em xem. Nếu thật sự muốn giúp em nâng cao trình độ, không bằng tặng em một quyển từ điển đi.”

Đàm Văn Sơ lộ ra nụ cười hối lỗi, “A, xin lỗi, nhất thời quên mất.”

Lộ Dịch An lấy lại tập hồ sơ, “Rốt cuộc là cái gì, anh trực tiếp nói cho em biết là được rồi. A, em còn nghĩ là anh muốn tặng em một giống hoa mới.”

“Anh cảm thấy cái này còn tốt hơn hoa.” Đàm Văn Sơ vươn tay ôm lấy vai Lộ Dịch An, bộ dáng như cùng cậu chia sẻ niềm vui, “Anh mua một hòn đảo tặng cho em.”

“Ai,” Nhất thời Lộ Dịch An vẫn chưa hiểu ra, biểu tình thực mờ mịt, “Cái gì?”

“Một hòn đảo.”

“Đảo?”

“Đúng vậy, là một hòn đảo trong vùng phụ cận biển Hy Lạp, thực vật trên đảo rất phong phú, cây cối rất nhiều, hơn nữa vịnh hình bán nguyệt và một bờ cát phi thường xinh đẹp. Biệt thự nằm trên vách núi của đảo, cao hai tầng, tổng cộng có bảy phòng. Khoảng cách giữa đảo và đất liền vừa phải, có thể dùng thuyền hoặc máy bay đưa thức ăn cùng nước ngọt, trong biệt thự có hệ thống lọc nước biển cùng trang bị hệ thống năng lượng mặt trời, tóm lại, phi thường thích hợp cho nghỉ dưỡng hoặc sinh sống lâu dài. Anh nghĩ em nhất định sẽ thích.”

“Là của em?” Lộ Dịch An hỏi, thanh âm run rẩy, nhìn vào mắt Đàm Văn Sơ.

“Nga, đương nhiên, đương nhiên là của em.”

“Nga!” Lộ Dịch An hoan hô một tiếng, nhào qua ôm cứng lấy Đàm Văn Sơ, “Cám ơn anh!”

“Em thích món quà này là được rồi.”

“Nhất định là không rẻ.” sau khi vui mừng, Lộ Dịch An nghĩ đến vấn đề hiện thực.

Đàm Văn Sơ tháo cravat ra, gật đầu nói: “Đúng, cho nên, trong thời gian sắp tới, anh phải cố gắng làm việc, thay cha anh làm cật lực mới được.”

“Thật sự tặng cho em một hòn đảo.”

“Phải, sớm đã muốn tặng cho em. Muốn tìm một nơi thích hợp cũng không dễ dàng gì. Hiện tại thủ tục đã xong, hòn đảo này đứng tên em.”

“Có thể nhìn một chút không?” Lộ Dịch An khẩn cấp muốn nhìn hòn đảo kia.

“Đương nhiên. Nếu em muốn trang bị thêm thiết bị gì nữa cứ nói cho anh biết, anh sẽ lo.”

“Hiện tại?”

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ đứng lên, “Anh gọi người chuẩn bị máy bay.”

“Anh có máy bay?” Đôi mắt Lộ Dịch An lập tức sáng lên, ngồi trên máy bay vẫn luôn là mơ ước của cậu, ở giữa không trung là nơi cậu khao khát, chỉ cần là vật có liên quan đến máy bay đều có thể khiến người ta hưng phấn.

“Đúng vậy.”

“Đúng vậy.”

“Vì sao em chưa thấy bao giờ.”

“Vì nó nằm trong sân bay. Lên và xuống đều cần đường băng, không có cách nào tùy tiện đáp xuống chỗ khác.”

“Anh biết lái không?”

Đàm Văn Sơ gật đầu, “Biết. Bất quá hiện tại chúng ta bay bằng máy bay đó thì không được, Tiểu An, thật sự muốn đi ngay bây giờ sao?”

Lộ Dịch An đứng lên, nhân ngư vẫn hy vọng có được một hòn đảo của riêng mình, có thể tự do tự tại dạo chơi trong vùng biển phụ cận, sau đó quay về, không phải lo lắng sẽ bị những sinh vật khác tấn công, hơn nữa mỗi ngày còn có thể hưởng thụ ánh mặt trời, ngắm hoa cỏ. “Anh đối với em thật tốt...” Lộ Dịch An ôm Đàm Văn Sơ, đem mặt vui trong ngực anh.

Vuốt tóc Lộ Dịch An, Đàm Văn Sơ cười, “Anh phải tốt với em rồi.”

“Cần thu thập hành lý gì không?” Lộ Dịch An hỏi,

“Hừ,” Đàm Văn Sơ đặt ngón tay lên môi, “Để Hoa thúc biết chúng ta sẽ không đi được, ngoan, lặng lẽ đi, giống như đi dạo mọi khi, chờ đến lúc chú ấy phát hiện, chúng ta đã bay đến trời Ấn Độ, lúc đó chú ấy đã không còn cách ngăn cản.”

Lộ Dịch An cười trộm, hai người lộ ra biểu tình như hài tử đang đùa dai.

“Tiểu An, mua hòn đảo này, anh còn một mục đích khác.”

“Cái gì?”

“Nếu có thể, anh hy vọng người trong tộc của em ngẫu nhiên có thể đến đảo sống. Anh biết, mọi người vì bảo đảm tính mạng mà phân tán. Bất quá anh nghĩ, cho dù là nhân ngư, bơi cũng có lúc sẽ mệt, hòn đảo nhỏ này rất an toàn, người trong tộc của em có thể xem nó như một chỗ để nghỉ ngơi.”

“Cám ơn anh! Cám ơn anh!” Biết Đàm Văn Sơ yêu cậu, đồng thời cũng nguyện ý chiếu cố đến người trong tộc, Lộ Dịch An không biết biểu đạt sự biết ơn của cậu như thế nào mới phải.

“Hừ, nếu muốn đi, chúng ta đi ngay bây giờ.”

“Hảo, hảo.” Lộ Dịch An kéo Đàm Văn Sơ ra ngoài cửa.

“Các người là hai tên không biết nghe lời!” Lúc Hoa thúc biết hai người họ im lặng bỏ ra hòn đảo xa xôi kia, đã là chuyện mấy tiếng đồng hồ sau.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9 PN

Không thể quên

Tôi tên là Trầm Sở Thiên, là một cảnh sát, mỗi ngày đều tiếp xúc với những án kiện hình sự.

Đây là một công việc cần phải có tâm lý vững chắc cùng khả năng chịu đựng, luôn hướng đến một xã hội lành mạnh cùng những phần tử xấu xa, có vài người làm cảnh sát lâu, nên mất đi niềm tin vào nhân tính, nhưng tôi thì không, tôi biết mình đang làm gì, hơn nữa, trong công việc tôi muốn có được cảm giác thành công cùng hài lòng, tôi thích làm cảnh sát.

Những người tôi tiếp xúc cũng không phải những người phạm tội bình thường, nói chính xác, bọn họ không phải là người, tôi nói câu này không phải là mắng chửi người ta, bởi vì – tôi là cảnh sát yêu thú. Công việc của tôi có chút khác biệt với những cảnh sát khác, mỗi lần tôi nhìn kẻ tình nghi phạm tội do chính tay tôi bắt được lộ ra bộ mặt thật, từ bộ dáng cao lớn mập mạp biến thành một tiểu cầu ốm nhom, hoặc một nam nhân yếu ớt nhỏ bé cư nhiên biến thành một đại bạch trư, chuyện này thật sự nhìn rất buồn cười.

Công việc của cảnh sát mang tính nguy hiểm, hơn nữa không giới hạn thời gian, những chuyện xảy ra bất ngờ nói đến là đến, chung quy chúng tôi không thể quy định khi nào thì được cướp bóc khi nào không, vì vậy tôi không có thời gian riêng tư nhiều, đương nhiên, cũng không có thời gian kết giao bạn gái.

Tình cảm cần có thời gian để vun đắp, vấn đề này người nhà của tôi lại không nghĩ như vậy. Bọn họ vẫn luôn tưởng tôi luôn dùng thái độ tùy tiện kia đi dọa hù hài tử. Kỳ thật, tôi không phải không muốn tìm người bầu bạn, chỉ là, để người khác lo lắng thấp thỏm cho tôi, mỗi ngày xem tin tức trên TV mới biết được tôi đang làm gì, chuyện này...

Tính tôi thích thoải mái, tự do, ghét ràng buộc. Lãnh Tinh Hồn bạn tôi nói không chuyện gì có thể khiến tôi ‘ổn định’ được, câu nói của cậu ấy tôi cũng không hoàn toàn đồng ý, bất quá tôi thừa nhận, tôi cảm thấy rằng, vật có thể thu hút được ánh mắt của tôi, nga không, là người chứ, không nhiều lắm.

Cho đến một ngày, tôi gặp được cậu ấy.

Đó là một tiểu hồ ly chạy đến báo án, đúng, cậu ấy là yêu thú, tôi học được khả năng nhận ra yêu thú từ Lãnh Tinh Hồn, bất quá khi nhìn thấy tiểu hồ ly này tôi không xác định được cậu ấy có phải là yêu thú hay không, bộ dáng của cậu ấy hơi giống cầu, phải nói hồ ly cầu, chính là cái đôi to có lông xù lên, tai nhọn, thân thể xinh đẹp nhanh nhẹn lại có chút căng thẳng đặc tính của hồ ly cầu. Đương nhiên, tiểu hồ ly này không căng thẳng.

Khi tôi nhìn thấy nhân hình của tiểu hồ ly kia, tôi cảm thấy như tôi đã từng gặp cậu ấy. Trong trí nhớ tương đối tốt của tôi, có thể nói là đã từng gặp qua sẽ không thể quên được, tiểu hồ ly này làm tôi cảm thấy quen thuộc, tôi lại không nghĩ ra được đã từng gặp cậu ấy ở đâu. Cảm giác quen thuộc này làm cậu ấy trong mắt tôi không giống như những người bình thường.

Cậu ấy, Mạc Ngữ Luân, bộ dáng rất xinh xắn, dung mạo tuấn tú thanh lệ giống như của gia tộc hồ ly, rõ ràng là nam nhân, đôi môi và ánh mắt lại thập phần quyến rũ. Nhưng thoát nhìn thần sắc tiêu tụy, giống như dinh dưỡng không được đầy đủ. Tiểu hồ ly này hiển nhiên không để ý rằng kỳ thật cậu rất đẹp, có lẽ, cậu ấy cũng không để ý, vì tôi phát hiện cậu ấy không có những biểu hiện tùy tiện phóng túng mà hồ ly thường đối xử với người khác, ngược lại, cậu ấy rất hồn nhiên, đôi mắt đen trong sáng long lanh, thanh khiết như bầu trời sau cơn mưa không một gợn mây.

Là tiểu hồ ly rất đặc biệt.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy tiểu hồ ly, tôi đột nhiên cảm thấy rằng, có lẽ có gia đình là một chuyện không tệ lắm. Nếu tôi muốn có gia đình, muốn có người ở nhà chờ tôi, tôi hy vọng đó sẽ là tiểu hồ ly kia.

Tôi biết vì tôi cà lơ phất phơ, tôi có biệt hiệu là ‘lãng tử’, bất quá thực oan uổng, tôi cũng chưa thương tổn trái tim một nữ hài tử nào, đương nhiên nam nhân lại càng không.

Người nhà của tôi thập phần hy vọng tôi có thể có được một tình yêu bền vững, thậm chí bọn họ còn tỏ ra ‘Cho dù là đồng tính cũng không sao, chỉ cần con chịu lập gia đình’, mỗi lần tôi nghe những câu kiểu như vậy đều cảm thấy dở khóc dở cười.

Cho con xin, anh hai không phải cũng chưa lập gia đình sao? Vì sao ba mẹ lại nhìn chăm chăm vào con, bởi vì anh hai là bé ngoan còn con là tiểu hài tử nghịch ngợm sao? Nhưng hiện tại tôi đột nhiên có cảm giác, vì câu nói kia tôi có thể cùng nam hài tử này một chỗ.

Mạc Ngữ Luân, Tiểu Mạc, Tiểu hồ ly.

Đáng tiếc a, kế hoạch lại không thay đổi nhanh, khi tôi còn đang tính toán phải làm sao xin số điện thoại của tiểu hồ ly, thân là người báo án, nhưng án kiện còn chưa chấm dứt đã biến mất, tôi không thể tìm thấy cậu ấy.

Chưa nói đến chuyện lời khai của cậu ấy không lấy được, chính là địa chỉ số điện thoại tôi còn chưa xin được a.

Coi coi, đây là ‘chiến tích tình trường’ của ‘lãng tử’, ai cho tôi biệt danh xui xẻo này vậy chứ.

Sau đó, những lúc tôi đi ngoài đường, trong lòng sẽ hy vọng có thể ngẫu nhiên gặp được tiểu hồ ly kia, sau đó tôi sẽ bắt chắp bắt cậu ấy mang về nhà tôi, trực tiếp nuôi dưỡng... Đúng, nuôi dưỡng một tiểu hồ ly xinh đẹp đáng yêu như vậy, tôi không thể, cũng không muốn đem cậu ấy giao cho người khác, tuy rằng tôi còn chưa biết cậu ấy, nhưng mà, nhìn đôi mắt cậu ấy, tôi có một cảm giác kỳ diệu, tôi chính là nguyện ý nuôi dưỡng cậu ấy.

Hồ ly trời sinh tính đa nghi, giả dối, bọn họ không tin vào tình yêu, thậm chí ngay cả đùa giỡn tình cảm cũng không thèm, ai cũng nói yêu hồ ly chính là tìm đường chết, hơn nữa nhóm hồ ly yêu thú hơn phân nửa là làm những công việc tình sắc. Tôi tin Tiểu Mạc của tôi đặc biệt, tôi tin như vậy.

Đôi mắt đen ướt át ngẫu nhiên xuất hiện trong giấc mơ khiến tôi biết tôi không quên được tiểu hồ ly kia, tôi rất hối hận, lần trước có được một chút xíu thời gian tiếp xúc với cậu ở cảnh cục, tôi như thế nào chỉ nghĩ đến chuyện phá án mà không nói với cậu thêm mấy câu, không lưu lại một chút tin tức về cậu? Ai

~Tôi đã nghĩ, mặc kệ quá khứ của tiểu hồ ly này như thế nào, tôi cũng sẽ đón nhận cậu ấy, bắt đầu từ bằng hữu trước, để cậu ấy chấp nhận tôi, tôi sẽ không thay đổi cậu ấy, tôi sẽ làm cho cậu ấy nguyện ý vì tôi mà thay đổi.

Tiểu hồ ly, Tiểu Mạc, cậu rốt cuộc bây giờ đang ở đâu, mau mau xuất hiện có được không?

– TOÀN VĂN HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-trung-dich-ca>